

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

בפני כבוד סגנית הנשיאה השופטת רז-לוי – אב"ד

כבוד השופטת שלו

כבוד השופט משניות

המאשימה:

מדינת ישראל

באמצעות ב"כ עו"ד חן עסיס-לביא מפמ"ד פלילי

נגד

תומר אלפסי

הנאשם:

באמצעות ב"כ עו"ד יורם שפטל

הכרעת דין

השופט אהרון משניות

א. כתב האישום והמענה

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו עבירה של רצח בכוונה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין התשל"ז – 1977 (להלן: החוק), וכן עבירה נוספת של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק. בכתב האישום נטען כי בין הנאשם ובין נדב בוחניק (להלן: "המנוח") היה קיים סכסוך שנסיבותיו אינן ידועות, שבגינו החליט הנאשם לפגוע במנוח. ביום 10.2.20, בשעה 18:14, הבחין הנאשם שנהג באותו זמן ברכב מרצדס בעיר אשדוד, במנוח כשהוא רוכב על אופנוע. הנאשם עקב אחריו ברכבו, ובשלב מסוים בהגיעם לרח' מונטיפיורי, בסמוך למרכז טופז, "הצליח הנאשם להתקרב עם הרכב אל האופנוע כך שנסע בצמוד אליו מאחור, ואז האיץ את מהירות נסיעתו ופגע במכוון באופנוע בעוצמה, והכל בכוונה להטיל במנוח נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה". כתוצאה מכך האופנוע התרומם ונזרק לכביש, המנוח הושלך מהאופנוע לכביש ו"רכבו של הנאשם עלה על גופו של המנוח שהיה מונח על הכביש ונעצר".

עובר אורח שהבחין במנוח רץ לסייע לו, ואילו הנאשם נסע ברכבו לאחור. לאחר שהמנוח קם על רגליו והתרחק מהרכב, התקדם הנאשם ברכבו עד שעצר כעבור כמה מטרים, ויצא מהרכב "כשעל גופו סכין עם להב באורך של לא פחות מ-7.5 ס"מ". הנאשם ניגש אל המנוח, אחז בבגדיו וניסה למשוך אותו מהמקום, אך המנוח התנגד והנאשם הפילו על הכביש. בעודו שוכב על הכביש, התפתח מאבק בינו ובין הנאשם, שבמהלכו המנוח הצליח להשתחרר מאחיזתו של הנאשם והחל לברוח ממנו, אך הנאשם שב ותפס אותו, והקסדה שחבש המנוח הורדה מראשו.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

לאחר מכן שלף הנאשם את הסכין שהחזיק על גופו ואחז בה בידו, והמנוח שביקש להגן על עצמו, היכה את הנאשם בידו באמצעות הקסדה וניסה לברוח מהמקום. אולם הנאשם הצליח לתפוס את המנוח ודקר אותו באמצעות הסכין 3 דקירות, האחת בבטן מימין ושתיים נוספות באזור חזה עליון ימין "והכל בכוונה לגרום למותו". לאחר מכן, הנאשם חזר אל הרכב ונסע מהמקום, ואילו המנוח חצה את הכביש כשהוא פצוע ומדמם, ולוחץ בידו על פצע הדקירה בבטן מימין, ועלה במדרגות המובילות למרכז "טופז", עד שהבחין בעובדת של המרכז וביקש את עזרתה.

העובדת פשטה את הסריג שלבשה, וניסתה באמצעותו ללחוץ על מקום הדקירה ולעצור את הדימום, עד להגעת כוחות ההצלה למקום. כעבור זמן קצר המנוח החל לפרסס ואיבד את הכרתו. כוחות ההצלה שהגיעו למקום, מצאו את המנוח מדמם באופן מסיבי, עם דופק צווארי חלש, חסר הכרה וללא נשימה. כעבור זמן קצר ליבו של המנוח הפסיק לפעום, ומותו נקבע בשעה 15:30, לאחר שפעולות החיאה שבוצעו בו לא צלחו.

לפי הנטען בכתב האישום, הנאשם גרם במעשיו בכוונה למותו של המנוח, שנגרם בעקבות הלם לבבי בשל תסחיף אוויר כתוצאה מפצע דקירה באזור תת בריח מימין, ומהלם תת נפחי ואיבוד דם מסיבי כתוצאה משני פצעי דקירה באזור תת בריח מימין ובטן מימין. בנוסף דקר הנאשם את המנוח דקירה באורך של 3.2 ס"מ בקדמת הכתף שגרמה לפצע חתך שטחי. כמו כן נגרמו למנוח פצעי שפשוף במקומות שונים בגופו, כתוצאה מהדריסה, התקיפה והמאבק שתוארו לעיל.

בגין כל המעשים הללו, יוחסה לנאשם עבירה של רצח ונטען כי הנאשם גרם במעשיו בכוונה למותו של המנוח, וכן עבירה נוספת של חבלה בכוונה מחמירה.

המענה

הנאשם מסר ביום 13.9.20 מענה מפורט בכתב לכתב האישום, ובו הודה בחלק מהעובדות, אך הכחיש למעשה מעורבות כלשהי בעבירות שיוחסו לו. הנאשם הודה כי הייתה היכרות מוקדמת בינו ובין המנוח, אך הכחיש קיומו של סכסוך עם המנוח, או כי גמר בליבו לפגוע במנוח. הוא הודה כי ביום האירוע (10.2.20) בשעה 13:23 יצא מביתו ונסע במכונית מרצדס שחורה, והודה גם כי בשלב מסוים הבחין במנוח כשהוא רוכב על אופנוע באשדוד, אך הכחיש כי החל לעקוב אחריו. כמו כן נטען בסעיף 6 למענה כי "מוכח כי הנאשם פגע ו/או שאף להתקרב עם רכבו אל האופנוע ו/או לפגוע במנוח בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה", ובסעיף 7 למענה הוכחש גם כי הנאשם עלה ברכבו על גופו של המנוח שהיה מוטל על הכביש.

הנאשם הודה כי לאחר הפגיעה באופנוע, נסע עם רכבו לאחור, בעת שעובר אורח ניגש לסייע למנוח, ולאחר מכן נסע כמה מטרים קדימה, נעצר ויצא מהרכב, אך הכחיש כי החזיק בידו סכין כלשהו. הנאשם הודה בלא סייג באמור בסעיף 9 לכתב האישום, כי לאחר שיצא מהרכב, ניגש אל המנוח וניסה למשוך אותו מהמקום, אך המנוח התנגד והנאשם הפילו על הכביש, ובעודו שוכב על הכביש התפתחה תגרה בין השניים שבמהלכה המנוח הצליח להשתחרר מאחיזתו של הנאשם ולברוח ממנו, אך הנאשם שב ותפס אותו והקסדה שחבש המנוח הורדה מראשו.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

הנאשם הכחיש את הנטען בסעיף 10 לכתב האישום כי דקר את המנוח, אולם אישר כי המנוח היכה אותו באמצעות הקסדה שבידו במהלך התגרה שהתפתחה ביניהם. הנאשם הודה כי לאחר התגרה האמורה, חזר לרכבו ונסע מהמקום, אולם טען כי במידה והמנוח סבל מפצעי דקירה, לא הוא הדוקר. הנאשם הודה (כאשר צוין במענה שהדבר הינו על פי חומר הראיות) באמור בסעיפים 12 ו-13 לכתב האישום בדבר העזרה הראשונה שקיבל המנוח מעובדת במרכז טופז, ובדבר הטיפול הרפואי שקיבל מכוחות ההצלה שהגיעו למקום, עד שנקבע מותו בשעה 15:30, והודה גם בנטען בסעיף 16 לכתב האישום, כי נגרמו למנוח פצעי שפשוף במקומות שונים בגופו, כתוצאה מהדריסה, התקיפה והמאבק שהתפתח בין שניהם. הנאשם שב והכחיש כי דקר את המנוח דקירה כלשהי, גם לא בקדמת הכתף כפי שנטען בסעיף 15 לכתב האישום, והכחיש כי גרם למותו של המנוח. הנאשם הדגיש בסעיף 16 למענה כי "לפני ובמהלך הדריסה ו/או התגרה שהתפתחה בעקבותיה, הנאשם לא התכוון לגרום למותו של המנוח".

בעקבות כפירתו של הנאשם בכתב האישום התקיימו דיוני הוכחות שבמהלכם נשמעו 24 עדים במסגרת פרשת התביעה, והנאשם ועד נוסף העידו במסגרת פרשת ההגנה. כמו כן הוגשו מוצגים שונים לבית המשפט. להלן אסקור את העדויות שנשמעו ואת המוצגים שהוגשו, תחילה במסגרת פרשת התביעה, ולאחר מכן במסגרת פרשת ההגנה; בהמשך אפרט בקצרה את טיעוני הצדדים, ולבסוף אדון ואכריע במחלוקות שבין הצדדים.

ב. פרשת התביעה

במסגרת פרשת התביעה העידו 24 עדים, וניתן לחלק את העדים לכמה קבוצות, ובכללן שתי קבוצות בולטות: האחת – קרובי משפחה וחברים של המנוח, שהעידו בעיקר לגבי הסכסוך בין הנאשם למנוח, והשנייה – עדי ראייה לאירוע של התאונה והמאבק שהתפתח אחריה (להלן: האירוע); ובנוסף להן שמענו גם כמה עדויות נוספות, בעיקר של חוקרי משטרה ומומחים. להלן, אסקור תחילה את העדויות של קרובי המשפחה והחברים, לאחר מכן את העדויות של עדי הראיה, ואחריהן את יתר העדויות. מספור העדים הוא לפי סדר עדותם בפנינו.

קרובי משפחה וחברים של המנוח

פרשת התביעה החלה בישיבת ההוכחות ביום 17.11.20, במסגרתה נשמעה בין היתר עדותן של אמו של המנוח ואחותו. **עדת תביעה 1** היא אמו של המנוח גב' ליליאן בוחניק שהתבקשה לספר בתחילת עדותה על הפעם האחרונה שראתה את המנוח, והשיבה כי ביום האירוע - 10.2.20 המנוח יצא מהבית בשעה 13:45 ואמר לעדה כי הוא יוצא לסיבוב בחוץ על האופנוע וכי בכוונתו לשוב עוד מעט בכדי לאכול אתה ארוחת צהרים. העדה ציינה כי לא הבחינה בשום דבר חריג אצל המנוח מבחינה גופנית או רפואית, והוסיפה כי המנוח היה בן 23, ועבד עם אביו בעסק עצמאי של במות הרמה.

לדבריה, כשנודע לה כי המנוח נפגע, ידעה ישר כי מדובר בנאשם, וכשהתבקשה להסביר השיבה: "כי הוא אמר לי יומיים לפני, אימא, תומר רוצה להרוג אותי והוא מחפש אותי עם נשק בעיר, אימא, הוא אמר לאנשים" (עמ' 15 ש' 10). בתגובה לדברים הללו אמרה לו העדה שישמור על עצמו וכן שלא ייצא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

מהבית (עמ' 18 ש' 26), והוסיפה כי המנוח אמר לה בעבר שהנאשם כבר דקר אותו באפריל 2019 בחוף ליגל, ובת זוגו אף שחזרה את אותה דקירה (עמ' 20 ש' 20). ב"כ הנאשם התנגדו לעדותה של האם וטענו כי מדובר בעדות שמיעה שאיננה קבילה, ובהחלטתנו ציינו כי החלטה בעניין זה תינתן בהכרעת הדין, ובהמשך אדון ואכריע בהתנגדות זו.

עדת תביעה 2 היא גב' עדן בוחניק – אחותו של המנוח, והיא התבקשה לספר על דברים שעשתה במהלך השבעה על אחיה, אולם ב"כ הנאשם התנגד וטען כי מדובר בעדות שמיעה שאיננה קבילה. בהחלטתנו קבענו כי העדה תוכל להשיב על השאלה ולהתייחס לעניין זה, וכי אנו נידרש לשאלת המשקל בהמשך. בעדותה ספרה האחות עדן כי במהלך השבעה, בעקבות שמועות ששמעה, פנתה לחבר של המנוח ששמו בן לוגסי, שנמנה על עדי התביעה, ושאלה אותו אם הזהיר את המנוח לפני האירוע כי מתכננים לפגוע בו. אותו חבר אישר את השמועות ואף העביר לעדה תכתובת באינסטגרם בינו ובין המנוח ימים אחדים לפני הרצח, שבה הזהיר את המנוח כי מתכננים לעשות לו "כיפה אדומה". נוכח התנגדות ב"כ הנאשם להגשת התכתובת באמצעות העדה, הוחלט לסמן את התכתובת, ולהגישה במהלך עדותו של לוגסי הנ"ל.

בחקירה הנגדית נשאלה העדה אם המנוח נהג לרכב על האופנוע שלו בלי מספר הרישוי עליו, והשיבה בשלילה. כשנשאלה מדוע נסע ביום האירוע על האופנוע בלא מספר רישוי השיבה שאם המנוח היה בחיים כנראה שהיה לו הסבר, אך לה אין הסבר לכך (עמ' 34 ש' 13). בתשובה לשאלות בית המשפט ציינה העדה כי היה למנוח רק אופנוע אחד, וכי מדובר באופנוע שטח.

עד תביעה 18 מר משה בוחניק, הוא דודו של המנוח, האח של אביו, והוא מסר בעדותו כי כשבועיים שלושה לפני האירוע, התקשר אליו אחיו – אבי המנוח וביקש את עזרתו. כשנפגשו, סיפר לו האח כי **"יש לנדב (המנוח – א.מ.) איזשהו סכסוך עם בחור בשם תומר אלפסי"** (עמ' 206 ש' 3), וביקש ממנו לדבר עם אביו של הנאשם, כדי לשכנע אותו להשלים בין המנוח ובין הנאשם. העד ציין כי הוא מכיר את אביו של הנאשם, מפני שהיו שכנים בעבר, וכי נפגש עם אביו של הנאשם וביקש ממנו לעשות סולחה בין השניים, והאב השיב לו שהנאשם הוא ילד גדול והוא אינו יכול להתערב בענייניו, וכשהעד הפציר בו שוב, השיב האב שעדיף להמתין שבוע – שבועיים, ולתת לעניינים להתקרר קצת (עמ' 207 ש' 6 – 16). העד ציין עוד כי אין לו הכרות מוקדמת עם הנאשם ולראשונה ראה אותו בדיון, והוסיף כי לאחר ששמע שהנאשם מחפש את המנוח כבר זמן רב, הוא ניסה לסדר את העניינים: **"אני ניסיתי איכשהו לנסות לסדר את העניינים, כי זה לא היה יום... הוא חיפש את נדב המון המון זמן, הוא רדף אחריו ושמעתי שכל הזמן הוא מחפש אותו כדי לעשות לו, להחזיר לו, שהוא פגע בכבודו... שנדב פגע בכבודו של תומר, שהוא בא ורב אתו ליד החברה שלו"** (עמ' 208 ש' 11 - 15). לדבריו, פגישתו עם אביו של הנאשם נערכה כשבוע - שבועיים לפני הרצח. בחקירה הנגדית אישר העד כי לא דיבר עם המנוח עצמו בקשר לסכסוך שלו עם הנאשם.

עד תביעה 20 מר אריה בוחניק הוא אביו של המנוח. העד סיפר כי המנוח חשש מהנאשם והראה סימני פחד לפני הרצח: **"הוא היה מסתובב עם גז פלפל, בסגנון הזה"** (עמ' 227 ש' 16); ולכן העד ביקש מאחיו - דודו של המנוח, לשוחח עם משפחתו של הנאשם אשר **"כמובן שהם נתנו לנו הבטחות שהכול יהיה בסדר, וזה לא צלח"** (עמ' 228 ש' 7). בחקירה הנגדית אישר העד כי מסר בחקירתו במשטרה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

שלא ידוע לו על סכסוכים שהיו לבנו המנוח, והסביר: "אז זה לא היה רלוונטי. לפני שתפסו את תומר, לא רציתי לסבך את תומר" (עמ' 232 ש' 25). בהמשך חקירתו הנגדית עומת העד עם דברים שמסר בהודעתו במשטרה, שבה הכחיש כי ידע על סכסוכים של המנוח, והשיב כי הוא תמיד דובר אמת (עמ' 235 ש' 3).

עד תביעה 21 מר בן ציון לוגסי הוא חברו של המנוח. בעדותו אישר כי שלושה ימים לפני האירוע, הוא שלח למנוח הודעה באינסטגרם: "שאלתי אותנו מה קורה? והוא ענה לי טוב לב שלי, מה אתך? ואמרתי לו ברוך ה', ורשמתי לו תשמע אני אוהב אותך, תשמור על עצמך כי מתכננים לך כיפה אדומה" (עמ' 241 ש' 16 - 18). העד הוסיף כי פגש את המנוח יום אחרי ששלח לו את ההודעה ואמר לו שישמור על עצמו. בחקירה הנגדית אישר העד כי לא שמע מהמנוח את מה שהוא כתב לו במסרונים, אבל לאחר שכתב, המנוח אישר את הדברים (עמ' 243 ש' 4).

עדת תביעה 23 גב' צליל אלמליח מסרה בתחילת עדותה כי הייתה בת זוגו של המנוח במשך שנתיים עד כחודש לפני המקרה, וכי היכרותה עם הנאשם החלה "מהפעם הראשונה שהוא ניסה לרצוח את נדב בחודש אפריל בשנת 2019 אני חושבת..." (עמ' 251 ש' 20) במועדון ליגל בחוף הקשתות באשדוד. וכך תיארה העדה את מה שאירע במועדון באותו אירוע: "ראיתי שהם (הנאשם והמנוח - א.מ.) מתווכחים ובשלב מסוים התחילו מכות נמרצות, תוך כדי שאני אוספת את הדברים, נדב כאילו, נתקע, ראיתי שהוא בורח לבחוץ, ואני אספתי תוך כדי את הדברים שלי ורצתי כאילו אחרי לבחוץ, נדב ראה שאני כאילו לא יצאתי אחרי בזמן הוא חזר..." (עמ' 251 ש' 31 - עמ' 252 ש' 3). ראוי לציין כי ב"כ הנאשם התנגד בתוקף לעדותה זו של העדה בטענה כי לא אמרה את הדברים הללו בעדות שמסרה במשטרה.

העדה ציינה כי בערב יום הולדתה, בתאריך 18.11.19, המנוח נעצר בחשד להצתת הרכב של הנאשם ושחרר לאחר מכן, וזו הייתה למעשה הפעם השנייה שהנאשם נכנס לחייו של המנוח (עמ' 257 ש' 4 - 7). כשהתבקשה לתאר את היחס של המנוח לנאשם, השיבה כי המנוח לא היה שקט והרגיש כי הנאשם השפיל אותו בנוכחותה בכך שדקר את המנוח שש דקירות לאורך כל גופו, והוסיפה כי המנוח חש שהוא רוצה להחזיר את כבודו, ואילו היא נהגה להרגיע אותו: "כל פעם שהייתי איתו הייתי אומרת לו שזה סתם שזה לא שווה את זה ושמי שעושה מעשים כאלה הוא בעצמו לא גבר, לא מי שנדקר... ובאמת ככה במהלך 8 חודשים, ממש הרגעתי אותו... אני יום - יום הייתי מדברת איתו" (עמ' 258 ש' 31 ואילך).

בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי היא זו ששלחה מסרון בוטה מאוד לנאשם לאחר האירוע, ובלשונה: "אני בטיפשותי... יומיים אחרי שהרגשתי שנהרסו לי החיים בערך" (עמ' 261 ש' 7 - 11). כשנשאלה כיצד שליחת מסרון כה בוטה מתיישבת עם דבריה בהודעה השנייה שלה במשטרה כי היא מפחדת מהנאשם השיבה: "אני עבריינית מקלדת" (שם ש' 16), והוסיפה כי מדובר באירוע יוצא דופן מבחינתה ושהיא הגיעה להעיד רק כדי להוכיח כי בין המנוח לנאשם היה סכסוך קודם, וכי הנאשם חיפש את המנוח "ועד שהוא לא סיים את זה הוא לא נרגע" (ש' 32).

בהמשך החקירה הנגדית, ב"כ הנאשם עימת את העדה עם דברים שאמרה במשטרה, ובהם הכחישה כי ידעה על ריב נוסף שהיה בין הנאשם ובין המנוח כמה ימים לפני האירוע, ועל כך השיבה כי מדובר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

בדברים שאמרה בהודעתה הראשונה במסגרתה, כשעדיין לא הייתה בשלה להכיל את האירוע שחוותה: "זה מה שאמרתי בפעם הראשונה שהעדתי... זה מה שאמרתי בפעם הראשונה שהעדתי... לא הייתי מוכנה להכיל את זה, הייתי רוצה שפשוט הסיפור הזה יעלם ממני, לא רציתי לדבר על זה... ובעדות השנייה שלי שאני מאוד אשמח אם תקראי אותה אני סיפרתי שם את כל מה שנדב אמר לי ואת כל מה שאני יודעת, הכל. אני רק מבקשת באמת שיהיה פה משהו ברור אחד אני לא שיקרתי בעדות הראשונה שלי, אני באמת פחדתי..." (עמ' 265 ש' 9 – 21).

עד תביעה 24 מר אביב אטיאס הוא האחרון שהעיד במסגרת פרשת התביעה, ועדותו נשמעה בפניו ביום 8.6.21. העד שעבד בזמן האירוע בעסק של משלוחים במרכז טופו, מסר בתחילת עדותו כי המנוח היה חברו מהשכונה. ביום האירוע בזמן שראיין עובד, נכנס למשרדו אחד השליחים, רון בשארי (עד תביעה 8), והודיע לו שיש תאונה בחוף ושצריך לעזור לבן אדם (עמ' 277 ש' 1 – 9). העד ציין כי בתחילה לא הבין שמדובר בחברו המנוח מאחר והיה עם קסדה, והוסיף כי בינו לבין בחור שאותו לא הצליח לזהות היה עימות מילולי (עמ' 278, ש' 1 - 7).

העד הוסיף עוד לאחר ריענון זיכרון, כי לאחר העימות ראה בחור שברח מהמקום עם רכב (עמ' 279 ש' 12). העד זכר שהמנוח דימם אך לא זכר מהיכן, והוא העיד כי הזעיק את מד"א, וכי המנוח ביקש ממנו לקחת את האופנוע הביתה. לכן, לאחר שמד"א הגיעו למקום האירוע, הוא לקח את האופנוע והחל לרכב עליו לכיוון ביתו של המנוח, בכדי למסור את האופנוע למשפחתו, ובדרך פגש את בני משפחתו של המנוח ומסר להם את האופנוע. העד ציין כי האופנוע של המנוח היה אופנוע שטח בצבע כתום. כשנשאל מה היה מצבו של המנוח בעת שהיה על מדרגות הכניסה למרכז טופו השיב: "בהתחלה הוא היה בהכרה מלאה, וכאילו בכל הזמן הזה שמד"א התעכבו להגיע לשם המצב שלו התדרדר. כאילו אמרתי שאם מד"א היו מגיעים בזמן וכל זה, הם היו כאילו מצילים אותו" (עמ' 281 ש' 25 – 27).

בחקירתו הנגדית אישר העד כי נחקר כחשוד בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, שיבוש הליכי חקירה והעלמת ראיות, ואישר כי היה עצור 7 ימים. העד הכחיש כי המנוח ביקש ממנו להעלים את האופנוע והוסיף כי אם היה בכוונתו להעלים את האופנוע לא היה מוסר אותו למשפחתו של המנוח (עמ' 284 ש' 4). העד עומת עם הגרסה שמסר במסגרת כי בתחילה העביר את האופנוע לחנייה האחורית של מרכז טופו, והשיב כי שכח את הפרט הזה בעת שהעיד, אולם עמד על גרסתו כי לאחר שהביא את האופנוע לחניון, הוא רכב על האופנוע בדרכו למשפחת המנוח, כדי למלא את בקשתו של המנוח להביא את האופנוע למשפחתו. בסוף עדותו, העד אישר כי היה דם על האופנוע, אך לא זכר היכן היה הדם.

עדי ראיה לאירוע

עדת תביעה 4 גב' ברכה חכמון, מסרה בעדותה כי בחודש פברואר 2020 עבדה כמנהלת חשבונות בחברת "מטיילי עודד" במרכז טופו באשדוד. כשהתבקשה לספר מה קרה בתאריך 10.2.20 היא השיבה כי במועד זה כאשר עבדה במשרד, שמעה לפתע רעש "של רכב השתפשף אחד בשני", ולכן הביטה דרך החלון לראות אם קרה משהו בחוף. מאחר ולא הבחינה בכלום, יצאה החוצה לראות אם קרה משהו, ובהיותה בחוף ניגש אליה בחור צעיר (המנוח – א.מ.) וביקש שתסייע לו בלחיצה על צד שמאל של בית החזה שלו. בעת שהעידה על כך, העדה הדגימה תנועת לחיצה עם שתי ידיים על בית החזה, והמשיכה בתשובתה: "אני הייתי עם סריג אפור עליו, אז הורדתי את העליונית שהייתה עליי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

הוא פשוט התיישב ולחצתי לו על המקום עם הסריג שלי... הוא נשען על הברכיים שלי ואני רכנתי מעליו... כאילו אני הייתי המשענת של הגב שלו לצורך העניין" (עמ' 94 ש' 15 – 22).

העדה ציינה כי לחצה על פצע שהיה למנוח בבית החזה, וכי המנוח ביקש ממנה להתקשר לאביו, ולפתע איבד את ההכרה והחל לפרקס, והחל גם לדמם דם רב מכיוון הגב. בשלב מסוים הגיע חובש של מד"א, והיא עזבה את המקום וחזרה למשרד שבו עבדה. העדה ציינה כי אינה זוכרת בדיוק את הזמן שבו התרחש האירוע, אך העריכה כי זה קרה בין 14:15 ל-15:00. בחקירה הנגדית אישרה העדה כי המנוח לא נקב בשמו של אף אדם, ולמעט העובדה שביקש ממנה ללחוץ על בית החזה ולהתקשר לאביו לא אמר לה שום דבר (עמ' 96 ש' 1 – 6).

עדת תביעה 5, גב' דיאנה ציצושווילי, עובדת אף היא בחברת "מטיילי עודד" במרכז טופז ביחד עם גב' חכמון, ואף היא העידה כי בצהרי היום, בעת ששתיהן עבדו במשרד שחלונו פונה לכביש הסמוך, נשמע לפתע רעש מכיוון הכביש: "היה רעש כמו חריקה, כמו סוג של תאונה, לא מאוד חזק...". כלשונה (עמ' 97 ש' 32). העדה ציינה כי הייתה עסוקה בשיחה טלפונית עם לקוח, ולכן לא יכלה לצאת החוצה עם גב' חכמון, אולם היא יצאה דקה או שתיים אחריה, לאחר שסיימה לשוחח בטלפון, וראתה את המנוח הולך מולה, לכיוון גב' חכמון שעמדה קרוב יותר לכביש, כשהוא מחזיק את ידו על בית החזה שלו. העדה שמעה אותו צועק לגב' חכמון שתלחץ על בית החזה שלו, וכשהזיז את היד שבה הוא לחץ על אותו מקום, יצא דימום רב מפצע שהיה באותו מקום.

העדה תיארה תיאור דומה לזה שמסרה גב' חכמון בעדותה, כיצד הסירה גב' חכמון את הסריג שלבשה, ולחצה באמצעותו על הפצע שהיה בבית החזה של המנוח, כאשר לדבריה באותו זמן "הוא עמד רגיל, הוא עמד הוא לא התמוטט". העדה הוסיפה כי הלכה למשרד כדי להביא כוס מים למנוח, וכשחזרה כעבור זמן קצר, המנוח "כבר היה ברעידות, העיניים שלו התחילו להתגלגל... זה היה מראה לא רגיל. הוא כבר נשען על ברכה... חצי יושב או שהוא כבר לא היה בעמידה הרגילה שלו, לא הצלחתי להושיט לו את המים, הוא כבר לא תפקד... והכמות דם שיוצאת והיא לוחצת לו והכל נרטב..." (עמ' 98 ש' 15 – 23). לדבריה, הייתה בהריון באותו זמן, ולא יכלה לראות את המראות הקשים, ולכן חזרה למשרד, ובדרכה ראתה את קצין הבטיחות רפי וצעקה לו שיזמין משטרה או אמבולנס.

בחקירה הנגדית נשאלה העדה לגבי חקירתה במשטרה: "את זוכרת שהחוקר ניסה להכניס לך לתוך הפה את הדבר הבא – יכול להיות שצעקת לרפי שדקרו מישהו וצריך להזמין אמבולנס", ובתגובה לכך, אישרה כי אכן נשאלה כך, אולם הדגישה כי החוקר רק שאל ולא התעקש על שום דבר, והיא השיבה לו שהיא זוכרת שהיא רצה לכיוון המשרד ובדרכה הבחינה בקצין הבטיחות רפי שעמד בסמוך, והיא צעקה לו שיזמין משטרה או אמבולנס כי יש שם בחור מדמם, ומעבר לזה כבר לא זכרה מה עוד אמרה לו (עמ' 99). בסוף החקירה הנגדית, העדה אישרה כי המנוח לא אמר דבר על זהות מי שתקף אותו, ופרצה בבכי.

עד תביעה 6 מר רפאל רבי, משמש כקצין בטיחות בתעבורה בחברת "מטיילי עודד", שמשרדה נמצאים במרכז טופז בעיר אשדוד. במועד האירוע ישב במשרדו לבד ושמע צעקות בחוץ, וכך הוא מתאר את המשך מעשיו: "יצאתי מהמשרד ואמרתי לי תזמין משטרה. תזמין מישהו יש מישהו דקור... הזמנתי משטרה... אחרי שהזמנתי משטרה יצאתי ליד איפה שנמצא הדקור ואני ראיתי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

שיוורד לו הרבה דם ואני רואה דם אני מסתובב לי הראש חזרתי למשרד שלי וזהו" (עמ' 104 ש' 4 – 13). העד ציין כי דיאנה, העדה שהעידה לפניו, היא זו שביקשה ממנו להזמין משטרה. כשנשאל מה אמר כשהתקשר למשטרה, השיב כי ביקש שניידת תגיע כי שמע שיש אדם דקור, וכשבמוקד 100 שאלו אותו אם זה קשור לתאונה שהייתה שם, השיב כי אינו יודע.

בחקירה הנגדית אישר העד כי לא ראה את המאבק וגם לא את התאונה. כשעומת עם הטענה כי בשום שלב באירוע לא נאמר לו שמישהו נדקר וכי כל שנאמר לו על ידי דיאנה הוא להזמין משטרה אך לא שדקרו מישהו השיב העד: "זה מה שזכרתי, אולי אני שמעתי את זה מעוד אנשים בסביבה שדקרו אותו וזה השתלב לדברים האלה" (עמ' 109 ש' 1 - 2).

עד תביעה 7 מר גלעד חזות, הוא נהג מונית שעובד עם חברת "מטיילי עודד", וביום האירוע היה במשרדי החברה במרכז טופז באשדוד, ושמע אף הוא רעש של תאונה מבחוץ. וכך הוא מתאר את המשך ההתרחשות: "יצאתי בחוץ, אני ראיתי רוכב אופנוע על הקרקע מיד עזרתי לו לקום. עזרתי לו לקום יצא בחור מרכב מרצדס והם התחילו להתקוטט ביניהם, התרחקתי אחורה הם גם התרחקו ממני במרחק של איזה 30 - 40 מטר מה שיש בסרטון משהו כזה, וזהו, כשהרוכב אופנוע חזר לכיווננו ירד לו דם הזמנו לו אמבולנס הגשתי לו מים, לחצתי לו על הפצע וזהו, חיכינו שמד"א יגיעו, כיוונתי אותם את מד"א איך להגיע. זהו, אחרי שמד"א הגיעו אני סיימתי את חלקי שם" (עמ' 110 ש' 10 – 16).

בהמשך הבהיר העד כי לא ראה את התאונה אלא שמע רעש של חריקה ויצא החוצה, ושב ותיאר את הדברים בדומה לתיאור שמסר בציטוט שהובא לעיל, אולם הוסיף כי בעת שהנאשם והמנוח התקוטטו ביניהם, שמע אנשים שצעקו לעברם שיפסיקו לריב. העד ציין כי בעת שהמנוח הלך לכיוון מרכז טופז לאחר המאבק עם הנאשם, הוא דימם מפלג גוף עליון, היה נסער וביקש ממנו שיתקשר לאביו. בינתיים מישהו הזמין מד"א, והעד לחץ על הפצע המדמם בבית החזה של המנוח, ובשלב מסוים הצטרפה אליו פקידה ממטיילי עודד ושניהם ביחד לחצו על הפצע (עמ' 213 ש' 4), והעד הביא מים למנוח ואמר לו שיישב ויירגע ולא יתאמץ, ולא זז ממנו עד שהגיע מתנדב של איחוד הצלה. בהמשך החקירה הראשית, העד צפה ביחד עם בית המשפט בסרטון של מצלמה 11 שסומן ת/11, הסביר כמה מהדברים שנראים בסרטון, וזיהה את עצמו בדקה 43: 32: 14.

בחקירה הנגדית העד אישר את גרסתו במשטרה כי הבחין בחלקי ברזל על הרצפה וסבר שאולי מדובר בחלקים מהתאונה של האופנוע, ואישר גם כי לא ראה מישהו משני המתקוטטים שמחזיק כלי תקיפה בידו (עמ' 117 ש' 28), למעט המנוח שבשלב מסוים הסיר מראשו את הקסדה שחבש בעת שרכב על האופנוע, אולם הוא לא ראה מה המנוח עשה עם הקסדה. העד הסביר את דבריו בכך שהמתקוטטים התרחקו ממנו בעת המאבק ולכן ייתכן שלא ראה את כל הפרטים.

עד תביעה 8 מר רון בשארי, מסר בתחילת החקירה הראשית כי הוא עובד בחברת "אביב שליחויות" במרכז טופז באשדוד, וביום האירוע המתין במשרדי החברה, ביחד עם אביב אטיאס בעל החברה, לאופנוע שהיה אמור להגיע לחברה, שבאמצעותו היה אמור להתחיל לעבוד. וכך תיאר העד את מה שראה: "אז אני יוצא פתאום אני רואה אוטו דורס את האופנוע, מרצדס שחורה וכאלו עולה על

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

הגלגל האחורי של האופנוע ועל הרגל של כאילו נדב ובמקום לצאת לעזור לו הוא יוצא מפוצץ אותו עוד יותר מכות" (עמ' 120, ש' 20 – 18).

העד ציין כי היה המום מהתנהגותו של נהג המרצדס – הנאשם, שבמקום לעזור למנוח היכה אותו, והוא ניסה להפריד ביניהם. העד ציין עוד כי המנוח היה חברו מאותה שכבה בבית הספר שבו למדו יחד 8 שנים, ואישר כי בעת ההתנגשות לא הבחין מיד כי מדובר במנוח, אך כאשר השניים התחילו להתקוטט והמנוח הוריד את הקסדה הבחין כי המנוח הוא חברו נדב. העד הוסיף כי המנוח לא הצליח לנשום וגם הוא עצמו חטף כמה מכות (עמ' 121 ש' 29 - 33).

בהמשך העדות ציין העד כי הנאשם - "בעל המרצדס" כלשונו, שאותו ראה לראשונה בעת האירוע, היכה את המנוח – "בעל האופנוע" כלשונו (עמ' 122 ש' 33) מכות אכזריות. כשנשאל מתי הבחין שהמנוח מדמם השיב: "בנקודה של האגרופים. לחזה כאילו. זה היה כאילו כבר אגרופים לכיוון החזה" (עמ' 124 ש' 10), ועוד קודם לכן, העד הדגים את מה שראה, כפי שציין בית המשפט: "העד מדגים תנועת יד בבית החזה כשהוא אומר דם משפריץ כלפי חוץ" (עמ' 122 ש' 12). העד ציין כי בשלב מסוים הבחין שהמרצדס נעלמה, והוסיף כי הוא סייע למנוח להגיע לכניסה למרכז טופו, ושם הוא, ועוד אנשים שראו את המתרחש הזמינו אמבולנס, והוא אף הושיט עזרה ראשונה למנוח בכך שלחץ על הפצע המדמם בחזה, עד שהגיע פרמדיק (עמ' 125 ש' 1).

בחקירה הנגדית, העד ציין כי הוא בטוח שהמנוח נדקר ע"י הנאשם: "אני אומר במיליון אחוז שנדב נדקר על ידי בעל המרצדס" כלשונו (שם ש' 14), אולם אישר כי מסר במשטרה שלא ראה שום חפץ בידיו של הנאשם, והוסיף כי ראה במו עיניו את הנאשם מכה את המנוח באגרופים, ואת המנוח "משפריץ דם" בעקבות זאת. בסוף החקירה הנגדית נשאל העד כיצד טען כי הנאשם עלה ברכבו על רגלו של המנוח, כאשר לפי הדו"ח הפתולוגי לא אובחנה פגיעה ממשית או שבר ברגל, וכך השיב: "אז אני אומר לך נסע הבן אדם עלה לו על הגלגל האחורי... עלה לו על הרגל טיפה אחורה ועצר" (עמ' 130 ש' 12).

עדת תביעה 9 גב' רותם אברמוביץ, העידה כי ביום האירוע עברה ברכב שבו ישבה ליד מושב הנהג, בכביש שסמוך למרכז טופו בדרכה לביתה ממקום עבודתה, והבחינה באופנוע שכוב בצד הכביש ומכונית לידו, וכך היא מתארת את מה שראתה לאחר מכן: "ואני ראיתי אדם עומד עם הפנים אליי ושני אנשים עומדים מולו. אדם אחד שעמד מול הנפגע הוא עשה תנועות כאילו הוא רוצה להכות אותו... האדם שפגע הניף את הידיים מול האדם שנפגע" (עמ' 132 ש' 5 – 12). העדה ציינה כי האדם שנפגע החזיק קסדה בידו וניסה להגן על עצמו, והוסיפה כי היא התקשרה למשטרה ודיווחה גם על התאונה וגם על כך שיש מכות בין הפוגע ובין הנפגע. בחקירה הנגדית אישרה העדה את מה שאמרה בחקירתה במשטרה כי לא הבחינה שמישהו מהשניים החזיק משהו בידו.

עדת תביעה 14 גב' תרצה אפריאט, נהגה ברכבה בדרכה לביתה ובמושב שלידה ישבה עדת תביעה 9 שאוזכרה לעיל. בדומה לעדת תביעה 9, גם היא העידה כי בעת שנסעה בכביש הסמוך למרכז טופו, הבחינה באופנוע שרוע על הכביש ורכב שחור עומד לצדו וחוסם את התנועה בכביש. העדה ציינה כי הבחינה שמהרכב השחור יוצא בחור לבוש בחליפת טרנינג כחולה שהלך בעצבנות לכיוון בחור עם קסדה לראשו, ככל הנראה זה שרכב על האופנוע, וכך מתארת העדה את המשך האירוע: "הבחור עם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

חליפת הטרנינג ניגש אליו והתחיל להכות אותו, בשלב מסוים הוא הפיל אותו ממש ארצה והמשיך להכות אותו. הבחור עם האופנוע ניסה להתגונן, להתרומם, הוא הצליח באיזשהו שלב להתרומם. הוא המשיך להתקוטט איתו. בשלב מסוים הקסדה כבר לא הייתה על הראש שלו... המשיכו לריב, בשלב מסוים הוא משך אותו פנימה... לכיוון שני רכבים חונים. שם נמשכו עוד כמה שניות... (עמ' 159 ש' 31 – עמ' 169 ש' 3). העדה ציינה כי לא ראתה מה התרחש בין הרכבים החונים, אך הבחינה כי כעבור זמן מה, הבחור עם הטרנינג חזר במהירות לרכב השחור ועזב את המקום. בחקירה הנגדית העדה אשרה כי לא ראתה את הבחור עם הטרנינג מחזיק סכין או חפץ אחר בידו.

עד תביעה 19 מר מוטי פנסו, מסר בעדותו כי הוא מתגורר בסמוך למרכז טופז בעיר אשדוד וכי ביום האירוע שמע רעש חריקה מבחוץ, וכשיצא למרפסת הבחין ברכב מסוג מרצדס עומד בכביש עם סימני פגיעה מקדימה בצד שמאל, וברוכב אופנוע עם קסדה על הראש, ואדם שהולך מכיוון הרכב לכיוונו של רוכב האופנוע, וכך העד מתאר את המשך האירוע: **"... הם נפגשים ומשוחחים על משהו קצר, ואז התחילה איזושהי תגרה ביניהם... בשלב מסוים, אם אני זוכר טוב, חובש הקסדה מוריד את הקסדה ומנסה לפגוע בשני, ההוא נסוג לאחור, חוזר ושוב יש התכתשות כלשהי"** (עמ' 221 ש' 18 – 22). בשלב מסוים התגרה נפסקה, ואחד מהם נסוג לאחור לרכב השחור ונסע מהמקום, והשני הלך לכיוון המדרגות של מרכז טופז כשהוא **"מתעצבן וכועס"** כלשונו (עמ' 222 ש' 3). העד הוסיף כי נכנס הביתה לכמה דקות, וכשיצא ראה אדם שוכב על הרצפה בתוך המרכז כשמישהו ברקע מבקש שמישהו יזמין אמבולנס. בחקירתו הנגדית אישר העד כי לא הבחין בחפץ כלשהו בידם של מי מהמתקוטטים.

חוקרי משטרה

עד תביעה 3 רס"ר ישראל אוג'לבו ציין בעדותו כי הוא ראש צוות זירה טכנולוגית (זי"ט) במשטרת אשדוד, וכי לאחר האירוע הגיע לזירה עם שוטר נוסף – יום טוב בן אדרת, ושניהם הורידו תיעוד ממצלמות אבטחה, כשהעד מציין כי כשהוא מגיע לזירת עבירה, הוא מנסה לראות איפה היה המפגש הראשוני בין הפוגע ובין הנפגע: **"מרגע ביצוע העבירה, ואני מתחיל בשלב הראשוני ללכת אחורה כדי לראות איפה היה המפגש הראשוני, מה קרה? בפעמים הראשונים שאני רואה. ואכן אני מצליח לראות בקו אופק את רוכב האופנוע נוסע, ולאחריו המרצדס במעקב. בזמן שרוכב האופנוע יורד לכיוון ציר החוף לרחוב מונטפיורי, הוא יורד לציר החוף על הרחוב, המרצדס חוזרת חזרה והולכת במעקב ישיר לפי מה שאני מבחין על רחוב משה דיין..."** (עמ' 40 ש' 2 – 7). העד הוסיף כי הוא והשוטר שסייע לו, הורידו תיעוד ממצלמות אבטחה, בעיקר של עיריית אשדוד, החל מביתו של הנאשם ברח' העצמאות, ועבור דרך כל מסלול הנסיעה שלו עד למקום ביצוע העבירה.

ראוי לציין כי בתחילת עדותו של העד, התנגדו באי כוח הנאשם לעדותו של העד ולמוצגים שהמאשימה ביקשה להגיש באמצעותו, ועו"ד שפטל נימק את התנגדותו בדברים הבאים: **"...במשפט מגישים ראיות רק על עובדות שנויות במחלוקת. עכשיו, אנחנו לא כופרים שהנאשם הוא זה שהתקוטט עם המנוח... לכן כל עובדה שמוכיחה את מה שאנחנו מודים בו, אנחנו לא נסכים להגשתה, בשביל זה יש הליך שנקרא הקראה, ואת תשובת הנאשם לכתב האישום, למה? על מנת שהתביעה תדע מה שנוי במחלוקת, ואת מה ששנוי במחלוקת להוכיח, כן? ואת מה שלא שנוי במחלוקת לא צריך להוכיח"** (עמ' 36 ש' 15 – 22).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

בסופו של דבר, באי כוח הנאשם הסכימו שהמאשימה תגיש את הסרטונים שהורדו ממצלמות האבטחה, כולל סרטון שכולל ומחבר כמה סרטונים (עמ' 43 ש' 21 – 23), ועו"ד נהרי אף הביע את הסכמתו "שיוגשו הסרטונים, ושכל אחד ייתן את הפרשנות שלו למילה, למה שהוא הכניס פה כמעקב" (שם, ש' 26), ובהמשך אף הוסיף כי "אין מחלוקת שהעד הוריד את כל המצלמות ואין מחלוקת על הסרטונים ולקבילותם" (עמ' 44 ש' 17). באי כוח הנאשם אף הסכימו להגשת טפסים נלווים לסרטונים, שמפרטים פרטים טכניים על המצלמות השונות, בדגש על המיקום המדויק של כל מצלמה ועל שעת המצלמה לעומת השעה במציאות, אולם התנגדו להגשת דוחות צפייה או לפרשנות כלשהי של העד לתיעוד שהורד מהמצלמות.

בהמשך העדות, העד אישר כי הוריד גם תיעוד מהמצלמות שבביתו של הנאשם, וכשנשאל על כך השיב: "כדי להמשיך לעשות מסלול, רציתי לדעת את שעת היציאה שלו מהבית, ואכן אני רואה את החשוד, את הנאשם יוצא מתוך ביתו עם אותם פרטי הלבוש שזיהיתי בזירה, בזירה עצמה של ביצוע העבירה. ולאחר מספר שניות אחרי שהוא יוצא מביתו, שליחה, לאחר מספר דקות אני רואה רכב מסוג מרצדס יוצאת מביתו" (עמ' 47 ש' 16 – 20). בהמשך מסר העד כי העבירה עצמה, היינו ההתנגשות בין הרכב של הנאשם ובין האופנוע של המנוח, מתועדת בדיסק מצלמות עירייה 1 בקובץ הרביעי, בשעה 14:32 (עמ' 50 ש' 22).

לאחר סיום החקירה הראשית של העד, הודיעו ב"כ הנאשם כי אין להם חקירה נגדית (עמ' 57 ש' 33), ולאחר סיום העדות החל דין ודברים בין הצדדים בעניין הגשת חלק מהמוצגים, אשר הוקלט אף הוא, והתמלול משתרע על פני כ-30 עמודים. בקצירת האומר אציין כי במהלך השיח שהתנהל בין הצדדים, ניתנה החלטה בעמ' 66 לפרוטוקול לאפשר למאשימה להגיש מחקרי תקשורת על האיכון הטלפוני של הנאשם, תוך מתן אפשרות לב"כ הנאשם לחקור את עורכי המחת"קים אם ימצאו לנכון לעשות זאת. בהמשך, הסכימו לב"כ הנאשם לאשר כי ביום 2.4.19 המנוח קיבל הודעה מחברו בן לוגסי, שהזהיר אותו מפני "כיפה" שמתכננים לעשות לו, אולם הם טענו כי מדובר בעדות שמיעה שלטענתם איננה קבילה. לכן החלטנו כי בשלב זה צילום ההודעה לא יוגש, והעניין יוכרע לאחר שמיעת עדותו של בן לוגסי (עמ' 74 ש' 16).

בהמשך הדיון, הוסכם גם להגיש את אמרותיו של הנאשם במשטרה, בכפוף להשחרת משפטים אחדים (שם, ש' 31), ובסופו של דבר הוגשו במועד זה בהסכמה המוצגים הבאים: ת/1- הודעתה של הפרמדיקית יוליה פיסרבסקי מיום 10.2.20 בשעה 17:33; ת/1א- הודעתה של יוליה פיסרבסקי מיום 10.2.20 בשעה 18:05; ת/1ב- דוח רפואי של מד"א מיום 10.2.20; ת/2- פלטי מחקרי תקשורת; ת/3- פלטי איתורן של רכבו של הנאשם; ת/4- דוח תפיסה וסימון מיום 10.2.20 לגבי תפיסת מוצגים בזירה; ת/5- טופס פרטי רכב; כמו כן הוגשו סרטוני מצלמות אבטחה ומסמכים נלווים שסומנו ת/6 - ת/14, כאשר הדיסק ת/8 כולל סרטונים שהורדו מהמצלמות של מוקד רואה בעיריית אשדוד, דיסק ת/14 כולל את מסלול הנסיעה של הנאשם לפי נתוני חברת איתורן, ונלווה לו תצלום אוויר ת/14א אשר בו מסומן המסלול האמור, ויתר הדיסקים הם ממצלמות אבטחה של בניינים שונים שבהם מתועדים פרטים שונים שקשורים לכתב האישום.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

תיאור מפורט של הסרטונים הרלוונטיים, יובא להלן במקומות השונים שבהם אדון בנושאים שמתועדים באותם סרטונים, וראוי לציין באופן מיוחד את הסרטון ממצלמה 11 במוצג ת/11, שמתעד את ההתנגשות של הנאשם באופנוע של המנוח, ואת המאבק שהתפתח לאחר מכן, וכן את דוח הצפייה ת/13 של מסלול הנסיעה של הנאשם עובר להתנגשות במנוח, ולאחר ההתנגשות.

עד תביעה 11 רס"מ מיכאל קפוזזה, מסר בעדותו כי הינו חוקר זירה בזיהוי פלילי מחוז דרום, גזרת לכיש, וביום האירוע היה תורן ערב. במסגרת תפקידו סייע למעבדה הניידת, תיעד את רכב המרצדס של הנאשם במקום בו הוא נמצא, וכן סייע בהכנסת הרכב לבדיקה מקיפה יותר בתחנת אשדוד. כמו כן תיעד את האופנוע שעליו רכב המנוח עובר לאירוע, וערך גם דוח מסכם של חקירת מז"פ, שהוגש באמצעותו למרות התנגדות ב"כ הנאשם, וסומן ת/20.

עד תביעה 12 פקד אלכס זינגר, ציין בתחילת עדותו כי הוא משמש כקצין מעבדה ניידת מזה שמונה שנים בשלוחת מרכז וציין כי בדק את הזירה ואת הרכבים שהיו קשורים לאירוע, שלושה במספר: רכב המרצדס שבו נהג הנאשם עובר לאירוע, וכן רכב קיה ורכב טויוטה שבהם הנאשם נסע לאחר האירוע. בחקירה הנגדית, הוצג לעד תצלום מס' 9 בדוח ביקור בזירה שנערך ע"י העד, והוא התבקש להסביר את פשר שתי האליפסות שסימן בצהוב על רגליו של המנוח, וכך השיב: **"האליפסות האלה מקיפות איזשהם פצעי שפשוף, איזשהם פצעים שהיו בברכיים"** (עמ' 154 ש' 22). העד אישר כי אלה הסימנים היחידים שהוא מצא על רגליו של המנוח וכי לא ראה סימני צמיגים על הרגליים. לאחר מכן אישר גם כי ביצע בדיקת סימני דם על שני הפגיונות שנמצאו ברכב המרצדס של הנאשם, ולא נמצאו סימני דם עליהם.

עד תביעה 13 פקד נועם גונן, העיד אף הוא וציין כי הוא משמש כקצין מעבדה ניידת של זיהוי פלילי שלוחת מרכז, והוא סייע לפקד זינגר בתפיסת המוצגים ובהכנת הדוחות.

בדיון ביום 30.11.20 שבו נשמעו עדויותיהם של עדי תביעה 11, 12 ו-13, הוגשו באמצעותם המוצגים הבאים: ת/20- דוח מסכם חקירת מז"פ מיום 14.2.20 לגבי בדיקת רכב המרצדס של הנאשם; ת/20א- דוח מסכם חקירת מז"פ מיום 18.2.20 לגבי בדיקת האופנוע של המנוח; ת/20ב- דיסק ובו התמונות שכלולות בדוח; ת/21- חוות דעת מומחה אלכס זינגר לגבי בדיקת הזירה וכלי הרכב; ת/21א- דיסק ובו התמונות שבחוות הדעת; ת/22- דוח בדיקת זירה; ת/23- דוח בדיקת טויוטה ראב 4; ת/24- דוח בדיקת רכב קיה פיקנטו.

מהדוח ת/20 עולה כי הרכב של הנאשם נתפס בחניה ברח' זלמן ארן 3, והדוח כולל 19 תצלומים, ובכללם תצלום אוויר של מקום חניית הרכב, תצלומים 5, 6 ו-9 אשר מתעדים את הפגיעה בפגוש הקדמי של הרכב, בעקבות ההתנגשות שלו באופנוע, וכן תצלום מס' 7 של מכסה המנוע של הרכב, אשר נכתב בתיאורו כי **"סימנים הנראים כסימני מגע יד נראים על מכסה המנוע של הרכב הנ"ל בסמוך לכנף שמאל"**. תיאור זה של מגע יד על מכסה המנוע, תואם את המקום שאליו הושלך המנוח לאחר שהמרצדס של הנאשם התנגשה באופנוע, כפי שעולה ממצלמה ת/11 של מטיילי עודד שתיעדה את רגע התאונה ואת המאבק בעקבותיה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

חוות הדעת ת/21 היא חוות דעת מקיפה שמתכללת את כל הממצאים שנמצאו בזירת העבירה בסמוך למרכז טופז, וכן את בדיקות כלי הרכב שהיו מעורבים בפגיעה במנוח ובהימלטותו של הנאשם אחריה דהיינו המרצדס של הנאשם, הקיה של החברים שהסיעו אותו לשדה עוזיה, והטויוטה של האב שבה נסע הנאשם משדה עוזיה לאשקלון. חוות הדעת כוללת גם נספח של 70 תצלומים, כולל תצלומי גופתו של המנוח וסימני הפגיעה בה, שיפורטו בהמשך, בסקירת עדויותיהם של המומחים מהמכון הלאומי לרפואה משפטית. חוות הדעת מפרטת שורה ארוכה של ממצאים שנמצאו באזור ביצוע העבירה, ומתוכם יש לציין את מסלול כתמי הדם מאי התנועה לכיוון מרכז טופז, שמתואר בסעיף 4 א.7, אשר זוהו כשייכים למנוח בחוות הדעת הביולוגית ת/26 שאתייחס אליה בהמשך, וכן את האגרוף שמתואר בסעיף 4 א.10 במילים הבאות: "אגרוף בצבע שחור, במרכז הכביש בנתיב הנע למזרח, סמוך למכונית הספרינטר", ומיקומו בכביש מסומן 17 בתצלום מס' 14 בנספח התצלומים, וצילום תקריב שלו נמצא בתצלום 16 באותו נספח. בחוות הדעת הביולוגית ת/26 שזכרה לעיל, נקבע כי על פי דגימות ביולוגיות מידית האחיזה שלו, ניתן לשייך את האגרוף לנאשם.

עד תביעה 22 רס"ב משה אדרי הוא חוקר בתחנת אשדוד, והוא מסר בעדותו כי הוא ערך את המפה של העיר אשדוד, שעליה סימן את מסלול הנסיעה של הנאשם, והוסיף כי את הנתונים לקח ממצלמות האבטחה ומהאיתורן של הרכב (עמ' 244 ש' 17). המפה הוגשה באמצעות העד וסומנה ת/31, ותיאור מפורט יותר שלה יובא בהמשך, בפרק שעוסק במעקב של הנאשם אחרי המנוח. בחקירתו הנגדית אישר העד כי מכונית המרצדס של הנאשם לא נראתה ליד ביתו של המנוח.

מומחים מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית

עד תביעה 10 ד"ר אלון קריספין, הוא רופא מומחה לרפואה משפטית משנת 2009, ועובד במרכז הלאומי לרפואה משפטית בתל אביב. הוא אישר בפתח עדותו כי הוא ערך את שלוש חוות הדעת הפתולוגיות בעניינו של המנוח: חוות דעת עיקרית ושתי תוספות לה כדלקמן: חוות דעת עיקרית - 3-2020-227 מיום 5.3.20, אותה ערך ביחד עם ד"ר עמית שני, שהיא מתמחה ברפואה משפטית משנת 2018, שסומנה ת/18; תוספת ראשונה לחוות דעת - 4-122-2020 מיום 12.3.20, שקשורה לבדיקת מוצג והתייחסות לסרטונים של מצלמות האבטחה לגביהם נשאל, שסומנה ת/18א; וכן את התוספת השנייה לחוות הדעת - 4-148-2020 מיום 8.4.20, שגם אותה ערך עם ד"ר עמית שני, אשר מתייחסת לתוצאות הבדיקה הטוקסיקולוגית מנתיחת המנוח, שהוגשה אף היא וסומנה ת/18ב.

גופתו של המנוח הובאה למרכז לרפואה משפטית ביום 10.2.20, ונותחה למחרת ביום 11.2.20. הנתיחה בוצעה ע"י ד"ר שני, בנוכחותו של ד"ר קריספין, ובחוות הדעת ת/18, קובע ד"ר קריספין בעמ' 8 כי מותו של המנוח "נגרם בעקבות שני פצעי דקירה בחזה ובבטן מימין", כאשר הדקירה בחזה היא בעומק של כ-4 ס"מ ותעלת הדקירה עברה דרך הווריד התת-בריחי, ואילו פצע הדקירה בבטן הוא בעומק כולל של לפחות 7.5 ס"מ, כאשר תעלת הדקירה עוברת דרך הצלעות התחתונות מימין, הסרעפת, הכבד, הרקמה האחור צפקית והכליה הימנית, כמפורט בעמ' 7 לחוות הדעת האמורה. עוד נקבע שם כי הדקירות נגרמו ככל הנראה ע"י חפץ חד, עם לפחות שפה מושחזת אחת כמו להב סכין, באורך של לפחות 7.5 ס"מ, וברוחב של עד כ-3.2 ס"מ. בנוסף לשתי הדקירות הללו, נמצא פצע חתך שטחי בקדמת הכתף הימנית, מתחת לפצע הדקירה התת-בריחי, שנגרם אף הוא מחפץ מושחז, אולי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

אותו חפץ שיצר את פצע הדקירה, ופצע זה מתואר בסעיף 15 לכתב האישום כדקירה באורך כ-3.2 ס"מ בקדמת הכתף.

בהמשך הדוח, קובע ד"ר קריספין כי שני מנגנונים עיקריים גרמו למותו של המנוח, ובעיקר השילוב ביניהם. המנגנון האחד הוא הלם לבבי בעקבות תסחיף אוויר, כתוצאה מהחתך בווריד התת-בריחי, אשר "סותם את כלי הדם הריאתיים, ומהווה מחסום בפני זרימת הדם למחזור הריאתי, וכך נפסקת זרימת הדם גם למחזור הסיסטמי"; והמנגנון השני הוא הלם תת-נפחי אשר נגרם מדימום מהיר של כמות דם גדולה, שבעקבותיו לחץ הדם יורד במהירות, כתוצאה מכך נפגעת זרימת הדם והחמצן לאיברים החיוניים, באופן שמביא לקריסת מערכות הגוף ולמוות מהיר. זאת בשל החתך בווריד התת בריחי, הדקירה בכבד, ברקמה האחור-צפקית ובכליה הימנית.

עוד צוין בעמ' 9 לחוות הדעת כי בפניו של המנוח וכן במותן השמאלית שלו ובגפיים התחתונות נמצאו פצעי שפשוף שטחיים, כאשר הפצע במותן השמאלית הוא טרי. כל הפצעים הללו יכולים להיגרם ממכות באמצעות חפץ קשה, או מנפילה על משטח בלתי סדיר, אולם פצעים שטחיים אלה לא תרמו למותו של המנוח. בנוסף, נמצאו פצעי שפשוף באמה, בשורש כף היד ובכף היד השמאלית, ומדובר בפצעים שיכולים להיגרם כתוצאה ממכה באמצעות חפץ, מלפיתה או נפילה, ובשל מיקומם ומאפייניהם הם מתיישבים גם עם סימני מאבק.

בחוות הדעת המשלימה ת/18א נקבע כי שני הפגיונות שנמצאו ברכב של הנאשם, יכולים להיות אלה שבהם נדקר המנוח, מפי שהלהבים של הפגיונות הללו מתיישבים עם גודלם של פצעי הדקירה שגרמו למותו של המנוח. כן נקבע כי פצעי השפשוף שנמצאו בגפיים העליונות של המנוח יכולים להתיישב עם סימני מאבק, כפי שנראה בסרטון של מצלמת אבטחה שבה צפה ד"ר קריספין. בחוות הדעת המשלימה השנייה ת/18ב, נכתב כי בדגימות דם ושתן שנלקחו מגופתו של המנוח, נמצאו תוצרי חילוף של קנאביס, אולם "המצאות הקנאביס בנוזלי גופו של המנוח קרוב לוודאי לא תרמה למותו של המנוח".

בהמשך החקירה הוצג לעד תצלום מספר 9 מדוח בדיקת הזירה, שבה תמונת גופתו של המנוח בזירה, והוא נשאל אם הממצאים שנראים על רגליו של המנוח מתיישבים עם מה שכתב בחוות דעתו, וכך השיב: "הממצא שאותו אני רואה בקדמת הברך השמאלית שמצולמת אצלנו מקרוב הוא פצע שפשוף והוא מתואר בחוות הדעת שלי... בסעיף 7 ג' לחוות הדעת... פצע שפשוף התקלפות עור" (עמ' 143 ש' 8 – 12). העד נשאל עוד אם אלה יהיו הממצאים כשמכונית שמשקלה למעלה מטון וחצי עולה על רגל עם הגלגל, והשיב כי בדרך כלל לא, והוסיף: "הממצא השכיח במקרה הזה הוא פריקה של מפרק הברך, אם שם מופעל הלחץ... מעיכה של רקמה ושברים בעצמות בתלות בצורת השכיבה ובתנוחה של אותו אדם" (ש' 28 – 32).

בהמשך החקירה, אישר העד כי בדמו של המנוח נמצא סם מסוג קנאביס והפנה לתוספת המשלימה השנייה לחוות הדעת שסומנה ת/18ב, שבה התייחס לעניין זה וקבע כי לא ניתן לקבוע אם הקנאביס שצרך המנוח עובר למותו, השפיע על התנהגותו של המנוח או על יכולותיו המוטוריות בטרם מותו. זאת, מפני שההשפעה של צריכת סם מסוג קנאביס על אדם שונה מאדם לאדם. עם זאת, העד הוסיף את הדברים הבאים: "...אבל אני יכול לומר שהוא לא היה לחלוטין ללא שליטה אם הוא הצליח לרכב על אופנוע" (עמ' 144 ש' 21).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

בסוף החקירה הנגדית הוצגו לעד שני פגיונות שנמצאו במכונית שבה נהג הנאשם בעת האירוע, שנתונים בקופסה המקורית שלהם, וסומנו ת/19, והעד אישר כי הפגיונות הללו נבדקו על ידו והפנה לתוספת הראשונה לחוות דעתו – ת/18א, אשר בה התייחס לשני הפגיונות הללו. העד ציין כי לא ידע היכן נתפסו הפגיונות וגם לא ידע שנערכה בדיקה שקבעה כי לא נמצאו עליהם סימני דם אדם. העד אישר את מה שכתב באותה תוספת, כי סימני הדקירה בגופו של המנוח היו יכולים להיגרם מכל אחד מהפגיונות הללו.

עדת תביעה 15 גבי ענת גסט, מסרה בתחילת עדותה כי היא עובדת במעבדה הביולוגית במרכז הלאומי לרפואה משפטית בתל אביב משנת 1992, ובחוות הדעת שהוגשו באמצעותה צוין גם כי העדה היא בעלת תואר מוסמך מאוניברסיטת תל אביב במיקרוביולוגיה הומאנית ובמנהל מערכות בריאות. העדה אישרה כי ערכה שתי חוות דעת שהיא חתומה עליהן, ושתי חוות הדעת האלה הוגשו באמצעותה, לאחר שבית המשפט דחה את התנגדות ב"כ הנאשם שטען כי חוות הדעת הללו מיותרות, מפני שהעובדות שחוות הדעת מתייחסות אליהן אינן שנויות במחלוקת (עמ' 165 ש' 33 ואילך). שתי חוות הדעת מתייחסות למוצגים שונים והן סומנו ת/26 וכן ת/27,

חוות הדעת הראשונה ת/26 מתייחסת ל-19 מוצגים, כולל דגימות דם ממסלול טפטוף הדם ממקום הדקירה על אי התנועה ועד למרכז טופו (מוצגים 1 וכן 5 – 7 בטבלת המוצגים בעמ' 4), וכן אגרוף שנמצא בזירה (מוצג 8), קסדה (מוצג 11) ודגימות שונות שנלקחו מרכב המרצדס של הנאשם. מסקנות הבדיקה הביולוגית מפורטות בטבלה שבעמ' 8 לחוות הדעת כדלקמן: מסלול הטפטוף של מוצגים 5 – 7 מתאים לפרופיל הגנטי של המנוח כמקור יחיד לכתמי הדם וכך גם הקסדה שנמצאה בזירה; בידית האחיזה של האגרוף נמצאה תערובת של שלושה פרטים, ולא ניתן לשלול את הנאשם כמקור לאחד הפרטים; ובשלוש מהדגימות שנלקחו מהרכב, כולל גלגל ההגה ומושב הנהג, הפרופיל הגנטי של הנאשם מתאים כפרופיל יחיד.

חוות הדעת השנייה ת/27 מתייחסת לתשע דגימות שונות שנלקחו משני הרכבים שבהם נסע הנאשם, כאשר נמלט מזירת האירוע, ושתיים מהדגימות נמצאו מתאימות לפרופיל הגנטי של הנאשם כמקור יחיד: הדגימה האחת היא נייר טואלט מגולגל מוכתם שנמצא ברכב הטויוטה, והדגימה השנייה היא מהדלת האחורית ימנית של רכב הקיה. להבהרת הדברים ביחס לשני הרכבים הללו, אציין כי מדובר בשני רכבים שבהם נסע הנאשם במסע ההימלטות שלו לאחר האירוע: ברכב הקיה ששייך לחבריו של הנאשם, נסע הנאשם מאשדוד למושב שדה עוזיה, וברכב הטויוטה ששייך לאביו של הנאשם, נסע הנאשם, ביחד עם אחיו ועם אביו שנהג ברכב, משדה עוזיה לאשקלון.

בני משפחתו של הנאשם

עד תביעה 16 ישי אלפסי הוא אחיו של הנאשם, והוא אישר בתחילת עדותו כי לאחיו הנאשם יש רכב מסוג מרצדס שחורה, והוסיף כי במועד האירוע בשעות הצהריים, בעת שהיה בחדר כושר, קיבל שיחה מהנאשם אשר ביקש ממנו להגיע למקום מסוים ולהזיז את רכב המרצדס שלו מכיוון שהוא "עומד בצורה לא נכונה" (עמ' 170 ש' 22). העד פנה לאביו ומסר לו שקרה משהו והשניים הגיעו בשני רכבים שונים, כאשר העד הגיע ברכב מסוג אאודי בצבע שחור, והאב הגיע ברכב מסוג טויוטה בצבע לבן.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

בהמשך העדות הוצג לעד סרטון ממצלמת האבטחה שבלובי של הבניין שבו הוא מתגורר, ומדובר במצלמה 10 בדיסק שהוגש וסומן ת/12, והעד אישר כי הוא זה שנראה בסרטון בשעה 16: 18: 15 לבוש בסווצ'ר לבן, וכמה שניות אחריו בשעה 30: 18: 15 נראה בסרטון אביו, כששניהם יוצאים לחניה של הבניין בדרכם להזיז את רכב המרצדס של הנאשם מהמקום שבו הנאשם החנה אותו לאחר שנמלט מזירת האירוע (עמ' 172 ש' 13 ואילך).

לאחר מכן, הוצג לעד סרטון ממצלמה 12 במוצג שסומן ת/10 שמתעדת את החניה של הבניין ברחוב חיים משה שפירא באשדוד שסמוך למקום שבו החנה הנאשם את הרכב שלו לאחר האירוע, והעד התבקש לזהות מי הם אותם אנשים אשר נצפים יוצאים מן הרכב, והשיב כי מדובר בבר אלוש ודניאל חצ'ול, וכי אינו יודע מה הקשר בינם לבין הנאשם (עמ' 175 ש' 1).

כאן המקום להעיר כי בעדותו של עד זה לא נשמר רצף כרונולוגי של האירועים שהוא דיבר עליהם, והעד דילג מנקודת זמן אחת לנקודת זמן אחרת עם פער זמנים משמעותי ביניהם, באופן שמקשה מאוד על זיהוי מדויק של השלבים השונים במהלך ההימלטות של הנאשם לאחר האירוע שהוא התייחס אליהם בעדותו. הדברים שהעד מסר ביחס למה שנראה בסרטונים שבדיסק ת/10, מתייחסים לדברים שעשה הנאשם מיד לאחר שדקר את המנוח, כאשר החל בהימלטותו מזירת האירוע. כפי שציינה ב"כ המאשימה בתחתית עמ' 29 לסיכומיה ביחס למוצג ת/10, הדברים הללו מתייחסים לשעה 57: 38: 14 שבה הגיע לחניה האמורה רכב קיה פיקנטו לבנה שבה היו שני חברים של הנאשם שנזכרו לעיל, וזמן קצר לאחר מכן, בשעה 08: 40: 14, הגיע לאותה חניה הנאשם עם רכב המרצדס שלו, וכעבור זמן קצר, בשעה 20: 41: 14 הנאשם ושני חבריו עזבו את המקום ברכב הקיה הלבנה, ונסעו לשדה עוזיה.

לעומת זאת, הדברים שאליהם התייחס העד קודם לכן בעדותו, כאשר זיהה את עצמו ואת אביו במצלמה 10 שבדיסק ת/12, מתייחסים לשלב מאוחר יותר, לאחר שהנאשם הגיע כבר לשדה עוזיה, והתקשר משם או כשהיה בדרכו לשם לאחיו העד שיעביר את המרצדס למקום אחר, ומדובר בשעה 18: 15. בהמשך העדות, העד חוזר לשלב שעליו סיפר קודם לכן, כאשר נסע ביחד עם אביו, בשני רכבים שונים, למקום שבו חנה רכבו של הנאשם.

בהמשך אישר העד כי כאשר הגיע לרכב המרצדס הבחין בסימנים של תאונה בפגוש הקדמי (עמ' 178 ש' 11), והוסיף כי הבחין גם בכתמי דם על ההגה ובמקל שהיה ברכב (עמ' 179 ש' 5 - 7). העד ציין עוד כי הניע את הרכב וכי אותם שני חברים של הנאשם, שהסיעו את הנאשם לשדה עוזיה, הגיעו אף הם ליד החניה שבה היה הרכב של הנאשם, וכשיצא מהחניה עם המרצדס, הם סימנו לו שיבוא איתם, והובילו אותו לחניה אחרת במרחק של כ-200 מטר מהמקום הקודם, שבה השאיר העד את הרכב (עמ' 180 ש' 17 - 22).

העד הוסיף כי לאחר מכן קיבל עוד שיחה מהנאשם שביקש ממנו שיאסוף אותו משדה עוזיה, והעד נסע ביחד עם האב ברכב הטויוטה של האב לשדה עוזיה ומשם הסיעו את הנאשם לאשקלון. בהיותם בדרך, ביקשו לשוחח עם הנאשם אולם הוא ביקש מהם שידברו מאוחר יותר, ומאז לא פגשו בנאשם למעט שיחת טלפון במסגרתה שאל העד את הנאשם אם הכתבה שמישהו נהרג באשדוד קשורה אליו, והנאשם השיב בשלילה (עמ' 185 ש' 22 - 34).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

עד תביעה 17 מר אברהם אלפסי הוא אביו של הנאשם. בתחילת עדותו כשנשאל אם מישהו פנה אליו בקשר למנוח, השיב כי פנה אליו מישהו ואמר לו שהייתה מריבה עם הילדים, ובהמשך העדות אישר כי מדובר בריב שהיה למישהו עם הנאשם (עמ' 189 ש' 1). העד ציין כי זה שפנה אליו הוא דודו של מי שרב עם הנאשם (הכוונה למנוח), וכי הפנייה הייתה שבועות אחדים לפני האירוע, ואותו דוד ביקש מהעד כי יסייע בעשיית סולחה בין השניים, והעד הביע את הסכמתו לכך: **"ואז אמרתי לו כן, אין בעיה, זה דברים שחייב אם יש ריבים. למה לא? נעשה את זה..."** (עמ' 189 ש' 12). העד ציין עוד כי דיבר עם הנאשם, שאמר לו כי אין לו ריב עם אף אחד.

לאחר ריענון וזיכרון, אישר העד כי בהודעה שמסר במשטרה לאחר האירוע, הוא מסר בין היתר כי שמע מילדיו שהנאשם הוכה בבקבוק בראשו יום קודם לכן, וכי אמר לאותו דוד שפנה אליו בבקשה לסולחה, שמוטב להמתין כמה ימים כדי שהילדים יירגעו וישלימו ביניהם (עמ' 192). העד אישר עוד כי מסר בחקירתו במשטרה מיום 20.2.20 שראה יום אחד **"שנשרף איזה אוטו ליד השכונה"** כלשונו (עמ' 194 ש' 5) והתברר לו כי מדובר ברכבו של הנאשם. בחקירה הנגדית אישר העד כי העובדה שהנאשם קיבל מכה בראשו נודעה לו ממקור אחר ולא מהנאשם (עמ' 194 ש' 25 - 32).

ג. פרשת ההגנה

אמרות הנאשם במשטרה

האמרה הראשונה ת/32 נגבתה מהנאשם בתאריך 14.2.20 בשעה 07:01, בחלוף ארבעה ימים מיום האירוע. בתחילת האמרה לאחר שהנאשם התייעץ עם עו"ד מהסנגוריה הציבורית, הוא אישר כי הוא מבין את זכויותיו ומבין את החשדות נגדו. כשנשאל מה תגובתו לחשדות הללו השיב: **"אני מכחיש מעורבות או קשר באירוע הזה, אני מבין שהחשדות נגדי הם קשות לכן אין לי עוד מה להוסיף, מכאן אני שומר על זכות השתיקה"** (ש' 8). ואכן, לאחר הדברים הללו, בחר הנאשם לשמור על זכות השתיקה לאורך כל החקירה.

האמרה השנייה ת/33 נגבתה מהנאשם בתאריך 20.2.20 בשעה 10:45 והנאשם נהג בה כבראשונה, הכחיש בתחילתה מעורבות כלשהי באירוע, ובהמשך לא השיב לאף שאלה ושמר על זכות השתיקה. כך נהג גם באמרה השלישית ת/34 שנגבתה מהנאשם בתאריך 1.3.20 בשעה 10:35, לאחר שנועץ בעו"ד אהוד בן יהודה, וכך גם באמרתו הרביעית ת/35 שנגבתה אף היא לאחר התייעצות עם עו"ד ביום 5.3.20, וכך גם באמרה החמישית ת/36 שנגבתה מהנאשם ביום 11.3.20.

עדותו של הנאשם בבית המשפט

פרשת ההגנה החלה בעדותו של הנאשם בתאריך 13.12.21, אשר בראשיתה הוא הכחיש כי היה לו סכסוך עם המנוח, וטען כי היכרותו עם המנוח הייתה שטחית מאוד: **"יש כמה חברים משותפים שלנו, זה הכל, לא מעבר לזה. לא, לא חברים וגם אף פעם לא אויבים גם"** (עמ' 324 ש' 10). אשר ליום האירוע נשוא האישום, הנאשם ציין כי התחיל את היום מאוד מאוחר, ואחרי לא מעט סידורים היה בדרכו לחברו ירדן ישראל, שגר באזור ט"ו לשם נסע. הנאשם ציין עוד כי במהלך נסיעתו שוחח עם חברו בנייד, והיה אמור להגיע אליו כעבור רבע שעה - עשרים דקות, ולפתע הבחין באופנוע שנוסע על הכביש, ונעלם כעבור כמה רגעים. הנאשם הוסיף כי לא ידע מי רוכב על האופנוע, ואף לא ידע כלל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

שלמנוח יש אופנוע, וגם לא שם לב אם היה מספר רישוי לאופנוע, אבל הוא חושב שלא היה מספר על האופנוע.

בהמשך חקירתו התבקש הנאשם להתייחס לטענה כי התנגש בכוונה באופנוע של המנוח, והכחיש זאת מכל וכל: "לא, זה ממש לא נכון, אני לא דרסתי אותו בכוונה. אני נסעתי על כביש החוף, עשיתי סיבובים, דיברתי בטלפון, אני זוכר שכל הנסיעה הייתי בטלפון, בווטסאפ, התעסקתי עם הטלפון. חזרתי חזרה לאותו כיוון, לכיוון החבר שלי... ראיתי את האופנוע הזה פתאום שוב פעם על הכביש מולי, ראיתי אותו, אבל אני ראיתי שהוא נסע ולא, לא שמתי לב..." (עמ' 325 ש' 25 – 32). הנאשם ציין כי שוחח בטלפון ללא דיבורית, ולפתע קיבל שיחת טלפון, ולכן הסיח את עיניו מהכביש ולא שם לב שהוא מתקרב למנוח ונצמד אליו: "הייתי עם הטלפון ופתאום שמעתי בוס, ראיתי אותו מולי, לחצתי מהר על הצופר ועל הברקס, מספר פעמים חזק. ראיתי ממש שאני מחליק ואני רואה את הבן אדם מולי, החלקתי" (עמ' 326 ש' 17 – 19). לאחר מכן, הנאשם נסע לאחור במהירות, כדי לוודא שלא עלה על רוכב האופנוע, שבאותו שלב עדיין לא ידע את זהותו, והוא הבחין שרוכב האופנוע קם מהרצפה, בעזרת מישהו שהושיט לו עזרה.

הנאשם הוסיף כי לאחר שהמנוח קם הצידה, הוא הבין שהוא לא נפגע ולא קרה כלום, ולכן החנה את הרכב בצד, וכשיצא מהרכב שמע את המנוח מקלל: "יצאתי מהרכב ושמעתי קללות... אני רואה שהוא מקלל אותי, הוא מקלל, מקלל, מקלל. ואז, אני גם הייתי נסער וגם הייתי נסער כולי. גם הייתי עצבני, אני לא יודע, אני הייתי בבהלה, יותר נכון, אבל אמרתי לו: מה אתה מקלל, מה, מה אתה מקלל? והוא אמר לי: יא בן זונה... אמרתי לו בוא, באתי, תפסתי אותו, רציתי להבין מה קרה, קודם כל. אמרתי לו בוא, בוא תירגע, אל תקלל, מה אתה מקלל? ואז אני זוכר שהוא עשה לי ככה כזה ומשך אותי..." (עמ' 328 ש' 18 – 25). הנאשם ציין עוד בעדותו כי המנוח לא היה מעוניין לדבר איתו, ואף ניסה לתפוס אותו מהצוואר, והוא העיף אותו ממנו: "הפכתי אותו על הרצפה. הוא נפל עם הגב, הוא נפל עם הגב ונפילתי עליו עם הבטן. אני זוכר שנפילתי עליו עם הבטן וכל רגע ניסיתי להתרומם, וכשניסיתי להתרומם, הוא משך אותי" (עמ' 329 ש' 12 – 15).

הנאשם המשיך לתאר את המאבק, כשלבדבריו המנוח תקף אותו והוא ניסה להתגונן מפניו: "הוא מנסה להפיל אותי. נפילתי עוד פעם... הוא נתן לי מכה בראש, הוא ניסה להרביץ לי, אני ניסיתי לעלות והוא ניסה לתת לי מכות. הוא נתן לי מכה עם חפץ כלשהו, אני לא יודע מהו, הוא נתן לי משהו, משהו בראש. זה לא היה ידיים, הוא נתן לי משהו בראש. קמתי מהר, ניסיתי כל הזמן להשתחרר ממנו והוא תפס אותי. הוא כזה גם קם... הוא תפס אותי וניסיתי להשתחרר ממנו, עד שהשתחררנו כזה... כל הזמן הוא ניסה להפיל אותי" (עמ' 329 ש' 27 – עמ' 330 ש' 4). בהמשך העדות ציין הנאשם כי ניסה להרתיע את המנוח באמצעות חפץ חד שהיה בידו: "היה עליי חפץ חד, היה עליי חפץ, תכף אני אסביר עליו, אני אגיד מה זה. היה עליי חפץ והוצאתי אותו, הוצאתי אותו ואמרתי לו זוז, כאילו, תתרחק. ניסיתי להרחיק אותו ממני..." הנאשם הוסיף כי המנוח היה נסער והפעיל עליו הרבה כוח, ובשלב מסוים כשהמנוח התקרב אליו עם הקסדה בידו, כשהוא מניף אותה לכיוונו, הנאשם חש מאוים, ניסה להדוף את המנוח, וכך הוא מתאר את שאירע: "ניסיתי להדוף אותו וקיבלתי את

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

המכה בפנים. נתתי לו מכה, כדי להעיף אותו ממני, להרחיק אותו, להדוף אותו" (עמ' 330 ש' 11 - 30).

בהמשך דבריו, הבהיר הנאשם כי החפץ החד שהיה בידיו נמצא ברכב המרצדס שבו נסע, וכי מדובר ברכב ששימש בעבר כמונית, שחבר של הנאשם קנה אותו ורשם אותו על שם הנאשם שמשמש בו מדי פעם, והחפץ נועד "לסדר את הבלנס בצמיגים" (עמ' 331 ש' 25), והוא משתמש בו מעת לעת כדי להוריד את האוויר באופן ידני מהצמיגים. הנאשם הוסיף כי אינו יודע מדוע החפץ החד היה עליו (עמ' 332 ש' 22), ואישר כי כשנתן מכה למנוח, החפץ החד היה בידיו.

בתחילת החקירה הנגדית התבקש הנאשם לפרט אודות ההיכרות שלו עם המנוח, וציין כי הייתה ביניהם היכרות שטחית דרך חברים משותפים, אולם הוא אישר כי בעבר היה עצור בחשד לדקירה של המנוח במהלך קטטה שהייתה ביניהם, תוך שהוא מדגיש כי לא הוא זה שפגע במנוח (עמ' 334 ש' 9 – 24). כשנטען כלפיו כי שמו של המנוח עלה בעבר כמי שמעורב בשריפת רכבו של הנאשם, השיב הנאשם כי לא ידע שהמנוח הוא ששרף לו את הרכב, וגם לא ידע שהמנוח היה עצור באותו עניין. הנאשם שב והכחיש כי היה סכסוך בינו ובין המנוח, וטען כי אין לו סכסוך עם אף אחד, וכי אף אחד לא מפחד ממנו, וגם למנוח לא הייתה סיבה לפחד ממנו. כשנשאל מדוע כשאביו פנה אליו בעניין הסולחה, הוא אישר כי אכן רב עם מישוהו, השיב כי אותו ריב אינו קשור למנוח. גם כשהתבקש להתייחס לתשובה של אביו לדודו של המנוח שפנה אליו בעניין הסולחה, לחכות עוד פרק זמן כדי שהילדים יירגעו, השיב כי זה לא קשור למנוח (עמ' 337 ש' 14 – 18).

הנאשם אישר כי בעבר היה מעורב בסכסוך עם המנוח, באותו אירוע אלימות שהתרחש במועדון ליגל באשדוד, אולם הדגיש כי לא היה לו המשך: "כל הסכסוך הזה שאת מדברת עליו, זה מה שהיה בליגל, זה כל הסכסוך, לא היה לזה המשך" (עמ' 339 ש' 1). כשנשאל מדוע הוצת רכבו אם לא היו לו סכסוכים, השיב כי לאחר ההצתה הגיע אליו קצין החקירות ושאל אותו מי הוא חושב שעשה זאת, והוא השיב כי אינו יודע ואולי זה קשור לעבודה שלו, והוסיף כי לא ידע גם מי נחקר על כך: "... לא ידעתי גם מי נחקר על זה. רק פה בתיק ידעתי שנדב נחקר על זה, לא חשבתי שזה נדב" (עמ' 341 ש' 6). בהמשך נשאל הנאשם על מקרה שקרה יום לפני האירוע, אשר נטען כי בו הטיחו בקבוק בראשו, והשיב: "הבקבוק הזה לא קשור לנדב, זה היה במועדון, זה לא קשור בכלל", וכשהתבקש לפרט, הוסיף: "מה שקרה במועדון, שקפצו עליי ותקפו אותי, שברו עליי בקבוקים והו... אני חושב היום שאני יודע מי זה, אבל זה לא נדב בטוח" (עמ' 344 ש' 24 – עמ' 345 ש' 2).

הנאשם ציין עוד בהקשר זה כי לא הגיש תלונה במשטרה על התקיפה של הבקבוק, וגם לא סיפר על כך למשפחתו. כשעומת שוב עם ההצעה של אביו להמתין שבועיים שיירגעו הרוחות, בתגובה לפנייה לסולחה שהגיעה ממשפחת המנוח, ונשאל אם דיבר עם אביו על התקיפה נגדו בימים שלפני האירוע, השיב תשובה מעט מבולבלת: "לא. אני חושב שאולי הוא שאל אותי, אז אמרתי לו: כן, רבתי. אבל לא, לא הרחבתי איתו, לא דיברתי עם אבא שלי על זה. לא דיברתי איתו בכלל על זה... יכול להיות שהוא שאל אותי, אבל לא, אני לא מערב את אבא שלי. לא עירבתי אותו והו. אולי הוא שמע ממישהו, אני לא יודע מה הוא אמר, אני לא... אבל לא, הוא לא דיבר איתי על זה. הוא גם לא דיבר איתי על

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

שום סולחה, הוא לא בא ואמר לי משהו על זה. לא... זה לא היה לפני המקרה" (עמ' 349 ש' 25 – עמ' 350 ש' 4).

בהמשך עדותו נחקר הנאשם אודות מטרת נסיעתו ברכב באותו יום, ואישר כי היה בדרכו להיפגש עם חברו ירדן. הנאשם ציין כי במהלך נסיעתו התקשר לירדן, ושמע ממנו כי יגיע לביתו בעוד כעשרים דקות, ולכן המשיך לשוטט בכביש ברכבו. כששמע בשיחה נוספת עם ירדן כעבור זמן מה כי הוא עוד מתעכב מלשוב לביתו, אמר לו כי יבוא אליו מאוחר יותר, ונסע חזרה כלשונו (עמ' 552 ש' 22). הנאשם סימן על מפה של אשדוד את מסלול נסיעתו, וכשהוטח בפניו כי ירדן מסר בחקירתו כי אמנם שוחח עם הנאשם באותו זמן, אך הכחיש שקבעו להיפגש, השיב: "נכון. אני לא יודע למה הוא לא אישר את זה" (עמ' 355 ש' 8), ובהמשך הרחיב מעט את תשובתו: "היינו אמורים להיפגש, אבל כנראה שהוא נלחץ מכל החקירה הזאת והוא לא סיפר בכלל. הוא סיפר שם דברים שהם לא נכונים, אני לא יודע למה" (עמ' 357 ש' 8).

בהמשך עדותו נחקר העד על כמה תמיהות שעולות ממסלול הנסיעה שלו עובר לאירוע, כפי שעולה מהסרטון ת/14. בנקודה מסוימת סמוך לפני השעה 21: 14 בסרטון (עמ' 371 ש' 2) נראה האופנוע של המנוח נוסע לאחר הרכב של הנאשם, וכשהמנוח פונה ימינה בכיכר, הנאשם עושה פרסה בכיכר ופונה ימינה לכיוון שאליו נסע המנוח כמה שניות קודם לכן. כשנטען כלפיו כי עשה זאת כדי להמשיך במעקב אחרי המנוח, השיב הנאשם: "לא, לא, לא, ממש לא. לא הסתכלתי על נדב, לא הסתכלתי על האופנוע" (עמ' 369 ש' 17). כשנשאל מדוע הסתובב כך בכיכר, השיב מפני שהיה עסוק בטלפון, ומשתמע מתשובתו כי עשה פרסה בכיכר בהיסח הדעת, וכי לדידו רק במקרה מסלול נסיעתו תאם למסלול הנסיעה של המנוח כמה שניות קודם לכן.

בהמשך נשאל הנאשם מדוע פנה לשביל המוביל לים לאחר הכיכר השנייה, לאחר שראה את האופנוע נוסע לאותו כיוון, וכך השיב: "ראיתי את האופנוע הזה בדרך, רציתי גם לראות איפה... גם לא חיפשתי את האופנוע, לא עקבתי אחריו" (עמ' 372 ש' 21). כשב"כ המאשימה הטיחה בו כי ירד לכיוון הים בעקבות המנוח שירד לשם, השיב כי כלל לא ידע שהמנוח הוא שרוכב על האופנוע, וכי כשהבחין שהאופנוע נעלם, הוא המשיך בנסיעה בלי קשר לאופנוע (עמ' 373 ש' 12 ואילך); לאחר מכן טען כי חיפש מקום בחוף לשבת בו בהמתנה לפגישה עם ירדן, ולבסוף כשנשאל על סיבוב פרסה נוסף שעשה בשעה 30: 23: 14, השיב: "ירדתי, קודם כל, לשבת, רציתי גם לשבת איפשהו. ואז, גם בהמשך רציתי לדעת מי זה באופנוע, רציתי סתם לראות מי זה, אולי איזה חבר, מישהו. אני לא ידעתי מי זה. גם שאלתי חבר בווטסאפ, דיברתי" (עמ' 378 ש' 7 – 9).

עם זאת, הנאשם המשיך להכחיש כי עקב אחר האופנוע, וטען כי העביר את הזמן בהמתנה לפגישה הצפויה עם ירדן, וכך הסביר גם את נסיעתו לכיוון צפון שאליו נסע גם המנוח. לבסוף אישר הנאשם כי ביקש לראות את האופנוע: "ניסיתי גם לראות את האופנוע, סתם, רציתי לדעת מי זה, כן. לא זיהיתי אותו, לא ידעתי, רציתי להבין אולי מי זה, נכון, אבל לא עקבתי אחריו. סתם" (עמ' 380 ש' 12). הנאשם חזר על כך גם כשהתבקש להסביר מדוע עצר בשלב מסוים: "עצרתי לדבר בטלפון וגם, תוך כדי, גם רציתי להבין מי זה באופנוע. רציתי" (עמ' 381 ש' 19), ושב ואישר גם בהמשך עדותו כי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

רצה לדעת מיהו רוכב האופנוע: "כן, ניסיתי עדיין להבין מי הוא... ראיתי את האופנוע ונסענו לאותו כיוון" (עמ' 392 ש' 25 – 28).

בהמשך העדות, נחקר הנאשם על הפגיעה של רכבו באופנוע, והכחיש שוב ושוב כי הדבר נעשה בכוונה: "הייתי עם הפלאפון כל הדרך בווטסאפ, אני בלי דיבורית מדבר בטלפון, ואני זוכר שבשנייה... ממש בשנייה, כמה שניות לפני שנדבקתי אליו, קיבלתי שיחת טלפון, אני לא זוכר אם עניתי לה בכלל. קיבלתי שיחת טלפון ופתאום, ראיתי אותו מולי, לחצתי מהר על הברקס. לא, לא דרסתי אותו בכוונה, ממש לא" (עמ' 395 ש' 17 – 21). רגע התאונה מתועד בסרטון ת/14 בדקה 31:14, וכשהקטע האמור הוצג בפני הנאשם, הוא שב וטען כי רק כאשר הרגיש את הפגיעה באופנוע הוא לחץ על הבלמים. כשנשאל מדוע בסרטון נראה אור הבלם נדלק ונכבה לסירוגין, השיב: "נכון, לחצתי מלא פעמים ולא עצר הרכב" (עמ' 396 ש' 12).

בהמשך החקירה הנגדית התבקש הנאשם להסביר את התנהגותו לאחר התאונה, ואישר כי לא התקשר למשטרה, טען כי ברגע התאונה לא ידע שהמנוח הוא רוכב האופנוע שנפגע, והכחיש כי ברח מהמקום, וזו הגרסה המפורטת שבה תיאר את התנהגותו לאחר התאונה, בעמ' 399 ש' 5 - 17:

ממש לא הבריחו אותי. קרתה תאונה, לא זיהיתי את הבן אדם בהתחלה, לא ידעתי מי זה. באתי לבן אדם, הוא כבר התחיל לקלל אותי, הבנתי, הבנתי שמשוהו פה, כנראה, לא... כנראה, יש משהו. ניסיתי להבין מי זה, הוא מקלל, מקלל. אמרתי לו בואנה, תירגע, מה אתה מדבר ככה? אמרתי לו בוא, כאילו. גם אני הייתי נסער, גם אני הייתי עצבני ובשנייה אחת זה התלקח. הוא בא, ניסה לתפוס אותי, הפלתי אותו ומה שהיה כבר סיפרתי. הלכתי אחורה, הוא בא, תקף אותי עם הקסדה, כשהוא הוריד את הקסדה, ראיתי, ניסיתי להבין מי זה וראיתי שזה נדב באותו רגע, כן. ואז נלחצתי וגם ניסיתי להתגונן ממשוהו, הוצאתי... גם ניסיתי להרחיק אותו, אמרתי לו זוז, רציתי לדבר גם, לא באתי לתקוף, לא באתי... לא יצאתי עם החפץ הזה בידיים. אם הייתי רוצה לעלות עליו, לפגוע בו ולדרוס אותו, אז הייתי עולה עליו. הוא היה ממש צמוד לטמבון שלי. לא הייתה לי כוונה כזאת."

בעקבות התיאור האמור, נשאל הנאשם מדוע נלחץ כל כך כשהתברר לו כי רוכב האופנוע שבו פגע הוא המנוח, אם לדבריו כלל לא היה סכסוך ביניהם, וכך השיב: "נלחצתי, כי נדב אמר שזה לא... שמה שקרה לי, שקפצו עליי, זה לא היה קשור לנדב, נדב גם הכחיש את זה, אבל היו כמה אנשים שאמרו לי שיכול להיות שזה נדב, שאנשים של נדב עשו לך את זה במועדון" (עמ' 401 ש' 12 – 14). בעקבות זאת, נשאל אם ההסבר שנתן יכול להסביר מדוע אביו קישר את הבקשה לסולחה שקיבל ממשפחתו של המנוח, עם הפגיעה בבקבוק בראשו ימים אחדים קודם לכן, ובתחילה השיב על כך בחיוב: "נכון", אך לאחר מכן סייג את דבריו: "לא, אני לא מאשר שזה נכון, מה שאת אומרת. אני אומר, העניין של הבקבוק, נדב בעצמו אמר שזה לא הוא קשור אליו. חברים שלו אמרו שזה לא קשור אליו, אנשים

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

אמרו לי שזה לא קשור אליו. כשאני חקרתי ודיברתי עם עוד, אמרו לי שיכול להיות שזה קשור אליו" (עמ' 402 ש' 8 – 11).

כשנשאל מדוע ברח מהמקום, הכחיש הנאשם כי ברח, וטען כי ראה שהמנוח קם והלך, וסבר כי לא קרה למנוח כלום, בעוד הוא (הנאשם) התמלא בדם: "הסתכלתי במראות, כולי דם, נפתח לי הראש מפה, כל הפנים שלי דם. ירד לי דם מהאף, כולי הייתי דם", כלשונו. וכך המשיך הנאשם להסביר את התנהגותו: "כשאני הלכתי משם, אני לא חשבתי בחיים שלי, לא העליתי בדעתי שעשיתי לו נזק כזה שיכול, חס ושלום, להביא למותו. בחיים שלי לא העליתי בדעתי לשנייה אחת שהבן אדם, עשיתי לו נזק. אני נתתי לו מכה, אני זוכר שנתתי לו מכה ביד כזה, באזור היד, לא... אני הייתי בטוח בעצמי שאני יותר פצוע ממנו, הייתי בטוח שאני יותר פצוע ממנו. הלכתי כולי דם..." (עמ' 403 ש' 19 – 26). לדבריו, חבר הציע לו לבוא למשפחתו בשדה עוזיה, והוא אכן הגיע למשפחת החבר במושב, ושם עצר את הדם שזב מאפו, והחליט כי אינו צריך לפנות לבית חולים, ולאחר מכן התקשר לאביו ולאחיו וביקש כי יאספו אותו משם.

הנאשם נשאל מדוע לא דיווח על התאונה לחברת הביטוח, והשיב בתקיפות: "תגידי, אני אחרי כמה שעות שומע שבן אדם מת, את חושבת שאני יכול להסתכל על פרטי ביטוח? אני לא מבין את השאלות שלך. תגידי, את בסדר? אני שמעתי שבן אדם מת אחרי שעתיים, לא ידעתי מה לעשות עם החיים שלי, את אומרת לי פרטי ביטוח..." (עמ' 404 ש' 15 – 18). כשנשאל מדוע לא הסגיר עצמו למשטרה, השיב כי נלחץ ולא ידע מה לעשות, והלחץ שלו גבר כשראה מה כתבו עליו בפייסבוק, אולם לבסוף התייעץ עם עו"ד שיעץ לו להסגיר את עצמו אך לא להגיד כלום במשטרה, וכך עשה: "אני באתי למשטרה, כדי לספר הכל, אני יודע שזו הטעות הכי גדולה שעשיתי, ששמרתי על זכות השתיקה. אני נחקרתי כמה פעמים במשטרה, אף פעם לא שמרתי על זכות השתיקה, אני נלחצתי, לא ידעתי מה אני צריך לעשות. עו"ד אמר לי, אסר עלי לידבר, אמרתי לו: תשמע, אני רוצה לספר מה קרה, הוא אמר לי: אתה לא תספר מה קרה, אתה שומר על זכות השתיקה. אמרתי לו: אני רוצה לדבר וכל פעם הוא אמר לי: אתה תשמור על זכות השתיקה. אני לא ידעתי מה לעשות, נלחצתי" (עמ' 405 ש' 11 – 18).

בסוף היום הראשון של עדותו, אישר הנאשם כי לאחר התאונה כיבה את הטלפון הנייד שלו, ולאחר מכן גם החליף את כרטיס הסיים שהיה לו בנייד.

חקירתו הנגדית של הנאשם נמשכה ביום 4.1.22, ובמהלכה הוצג לנאשם סרטון ממצלמה מס' 5 מדיסק ת/11, שהיא מצלמה אחת מתוך 4 מצלמות אבטחה של חברת מטיילי עודד שמותקנות בכמה מקומות באזור כיכר טופז, ותיעדו את זירת העבירה והסביבה הקרובה לה מזוויות שונות. לנאשם הוצג קטע מהסרטון בדקה 32: 14, והנאשם נשאל כי נראה מהסרטון שהוא נוסע ישר, לא מזוגזג, אלא "נוסע ממוקד לפגוע במנוח" כלשון ב"כ המאשימה (עמ' 415 ש' 21), וכך השיב הנאשם: "אני נכנסתי בבן אדם בטעות... ולא רק שלא היתה לי כוונה לפגוע, בלמתי והרכב לא נעצר, ולקחתי מספר פעמים, אולי 10 פעמים על הברקס, עד שהרכב נעצר עצירה מוחלטת. כשהרכב נעצר בעצירה מוחלטת, אני רואה בן אדם צמוד לי לטמבון, על הרצפה צמוד לי לטמבון, ומהר אני נוסע אחורה כדי לוודא שלא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

פגעתי בו... ובהמשך הוסיף: "הבן אדם קם והלך על הרגליים הצדה, ואני הרשיתי לעצמי לשים את האוטו בצד ולבוא לדבר ולראות מה קרה עם הבן אדם, לראות שהוא בסדר" (עמ' 421 ש' 22 – 422 ש' 15).

בהמשך החקירה הנגדית, התייחס הנאשם למאבק שהתפתח בינו ובין המנוח, וטען כי המנוח הוא שתקף אותו, וכי הוא – הנאשם ניסה להתגונן מפניו, אך המנוח הפעיל כוח רב כלפיו: "... הוא נותן לי מכות, והוא נותן לי מכה חזקה בראש, ואני לא יודע ממה זה, האם זה מאגרופן או מחפץ אחר, אני לא יודע. הוא נתן לי מכה חזקה בראש וקיבלתי מהלומה, קיבלתי זעזוע... הבן אדם תוקף ומפעיל המון כוח, אני הולך אחורה והוא ממשיך לתקוף. הוא בא לתקוף... מוציא את הקסדה ובא ותוקף אותי עם הקסדה, ואני תוך כדי גם מנסה להתגונן עם משהו... ניסיתי להתגונן, ואני גם אומר לו, אני אומר לו, זוז, אני הולך אחורה, אני לא באתי לתקוף, והוא לא דיבר, הוא היה באמוק והוא בא לתקוף..." (עמ' 429 ש' 26 – עמ' 430 ש' 7).

בהמשך החקירה הוצג בפני הנאשם שוב קטע מסרטון ממצלמה 11 בדיסק ת/11 שהוזכר לעיל, שמתעד את התגרה שהייתה בין הנאשם ובין המנוח, וב"כ המאשימה הטיחה בנאשם כי בסרטון נראה בבירור שהוא זה שתוקף את המנוח, וממשיך לתקוף אותו גם כשהמנוח מנסה לחמוק ממנו, אולם הנאשם שב על גרסתו כי המנוח הוא שתקף אותו, ולכן הוא נאלץ להתגונן מפניו: "הבן אדם נכנס לאמוק ומרביץ, ואני מאינסטינקט של הגנה, זה מה שהיה עליי... זה מה שעשיתי, וזו לא היתה הכוונה שלי, וזה לא היה הרצון שלי, חס ושלום, לא היתה לי כוונה לפגוע" (עמ' 435 ש' 12 – 16). כשנשאל מדוע דקר את המנוח 3 פעמים השיב: "אני ממש לא דקרתי אותו 3 פעמים, גברתי. אני הדפתי אותו קודם כל מהמכה, ניסיתי להדוף את המכה, ודחפתי אותו ונתתי לו מכה עם היד השנייה כדי לנטרל אותו, להעיף אותו ממני. נכון, ואני פצעתי אותו, והפציעה הזו בסוף הביאה לאסון שאני יום יום חי אתו... אני לא יודע איך זה קרה ככה... אני פשוט הדפתי אותו ממני והלכתי משמה, אני לא חשבתי לרגע שבן אדם יכול לאבד את החיים שלו פה, נתתי לו, אני זוכר, מכה אחת, והלכתי משמה" (עמ' 440 ש' 18 – 28).

כשנשאל אם נתן רק מכה אחת למנוח, כיצד נמצאו 3 דקירות בגופו השיב: "אני זוכר שאני נתתי לו מכה אחת, וגם אני זוכר שזה היה בצד, אני נתתי לו מכה באזור היד והלכתי, אני לא יודע איך יש לו עוד פציעות, אין לי מושג" (עמ' 442 ש' 22). בהמשך עדותו שב הנאשם והסביר מהו אותו חפץ חד שהחזיק בידו, וטען כי מדובר ב"פלאח" מתכת שקיבל מהמוסד, ובעזרתו הוא מאזן את לחץ האוויר בצמיגי הרכב שלו, ששימש בעבר כמונית. כשנשאל היכן אותו חפץ, השיב כי השאיר אותו ברכב, ועמד על גרסתו גם כשנאמר לו שהחפץ לא נמצא ברכב. הנאשם הכחיש כי ביצע תנועות של דקירה בידו, כשפגש שני חברים לאחר האירוע (עמ' 450), והכחיש גם כי התכוון לחטוף את המנוח (עמ' 463 ש' 11 – 14). בהמשך העדות, ציין הנאשם כי לאחר האירוע, כשהחל לקבל שיחות טלפון רבות ממספרים שאינו מכיר, כיבה את הטלפון הנייד: "אני כיביתי את הטלפון רק שעה וחצי אחרי - שעתיים אחרי, כשאני מקבל שיחות שאני לא מכיר, אני מקבל הרבה שיחות אז כיביתי את הטלפון" (עמ' 476 ש' 1). לאחר מכן, כאשר היה בביתם של קרובי משפחתו בשדרות, הכניס לטלפון הסלולרי שלו כרטיס סים חדש שנרכש עבורו, ובאמצעותו התייעץ עם עורך דין כיצד לנהוג.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

לקראת סוף עדותו אמר הנאשם את הדברים הבאים: "אני בימים האלה לא האמנתי לשניה אחת, לרגע אני לא האמנתי שאני גרמתי למותו של בן אדם... אני עד היום לא מעכל את זה שאני גרמתי למותו של בן אדם..." (עמ' 488 ש' 8 – 13).

במסגרת פרשת ההגנה העיד גם חברו של הנאשם מר ירדן ישראל, שהנאשם טען כי היה בדרכו אליו באותה נסיעה שבמהלכה המנוח נקרה בדרכו וקרה מה שקרה. העד ירדן אשר הגיע בליווי שוטרים צבאיים שכן היה נתון באותה עת במעצר במסגרת שירותו הצבאי העיד ביום 13.1.22, ובתחילת עדותו בחקירה הראשית התבקש לספר על תוכן שיחת טלפון שהתקיימה בינו ובין הנאשם עובר לאירוע, וכך השיב: "באותו יום אני ותומר אנחנו דיברנו לפני וקבענו להיפגש, אני חייגתי אחרי זה לתומר ואמרתי לו שאני קצת מתעכב כי היה לי סידור קטן ליד הבית ולאחר מכן חייגתי לתומר כמה פעמים והוא לא ענה לי" (עמ' 416 ש' 4 – 6). בהמשך ציין העד כי הוא חבר של הנאשם, וכי ביום האירוע, הנאשם היה אמור לאסוף אותו ממקום שנקבע ביניהם סמוך לביתו של העד. כשנשאל מדוע מסר במשטרה גרסה שונה, השיב העד כי מעולם לא היה לו חבר שהואשם "בתיק כל כך אכזרי" כלשונו, והוא חשש שיקשרו אותו לאירוע. זאת, מפני שהוא הוזמן לתת עדות במשטרה לאחר שראו כי שוחח בטלפון עם הנאשם עובר לאירוע, ולכן הוא המעיט בתיאור הקשר שלו לנאשם וציין כי הוא מכיר אותו "ממש מעט זמן" כלשונו.

בחקירה הנגדית ציין העד כי אינו זוכר מי התקשר למי בשתי שיחות הטלפון שקיים עם הנאשם באותו יום, וגם אינו זוכר אם כשהתקשר לנאשם לאחר האירוע, הנאשם לא ענה או שהטלפון היה כבוי, אולם זכור לו שחלק מהתקשורת ביניהם התקיימה באמצעות שיחות ווטסאפ (עמ' 418 ש' 27). העד ציין עוד כי היה בינו ובין הנאשם קשר עסקי של הפקת אירועים, וביום האירוע הם נדברו להיפגש ביניהם בקשר למסיבת טבע שהם תכננו להפיק ביחד, ולבסוף זו התקיימה בהפקתו של העד בלבד, בשל מעצרו של הנאשם. העד הוסיף כי בשיחת טלפון שהתקיימה סמוך לפני האירוע הוא אמר לנאשם שיאחר כרבע שעה למפגש שנקבע ביניהם, וכשראה שהנאשם לא מגיע למפגש התקשר אליו לבדוק מה קורה ולא נענה. לדבריו, כשהיה במספרה שאליה הלך כשהבין שהמפגש בינו ובין הנאשם לא יתקיים, נודע לו שהיה אירוע של רצח באזור, והגיעו אליו שמועות שהנאשם קשור לרצח. לכן, ניסה שוב להתקשר לנאשם אולם לא נענה.

ד. דיון והכרעה – המישור העובדתי

1. הסוגיות שבמחלוקת

למעשה אין מחלוקת של ממש על מרבית העובדות שמפורטות בכתב האישום, שכן חלק ניכר מהעובדות הללו מבוססות על תיעוד רב ממצלמות אבטחה שונות ומנתונים של אמצעי תקשורת כמו למשל נתוני איכון של חברת איתורן על תנועת רכב המרצדס שבו נהג הנאשם עובר לאירוע, וכן מחקרי תקשורת על הטלפון הסלולרי של הנאשם. מסלול הנסיעה של הרכב של הנאשם עובר להתנגשות שלו עם האופנוע, כמו גם מסלול הנסיעה של האופנוע, מתועדים אפוא הן במצלמות שונות והן בנתוני איתורן ביחס לרכב, וכך גם אירוע ההתנגשות בין הרכב ובין האופנוע וההתרחשויות שאירעו בעקבותיו, אשר מתועדים מזוויות שונות בכמה מצלמות אבטחה שמוקנות באזור האירוע. לכן,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

עיקר המחלוקת ביחס לסוגיות הללו אינה ביחס לעצם קיומן של העובדות, אלא מה משמעותן של העובדות ומה המסקנות שניתן להסיק מהן, כפי שאפרט בהמשך.

זאת ועוד, בתום פרשת התביעה טען ב"כ הנאשם כי אין להשיב לאשמה, ופירט את נימוקיו לטענה זו, שבסופו של דבר נדחתה בהחלטה מפורטת ומנומקת ביום 26.7.21. טיעונו של ב"כ הנאשם בסיכומים מבוססים בעיקרם על הנימוקים שמסר לטענתו כי אין להשיב לאשמה, וב"כ הנאשם מיקד בהם למעשה את הסוגיות שלדעתו שנויות במחלוקת בין הצדדים, כאשר עיקרי דבריו דומים ליריעת המחלוקת שציינה ב"כ המאשימה בעמ' 3 לסיכומיה בכתב. נראה כי במישור העובדתי מדובר בארבעה נושאים ששנויים במחלוקת, לפי הסדר הכרונולוגי של השתלשלות האירועים, כמפורט להלן.

הנושא הראשון הוא הסכסוך: האם הוכח קיומו של סכסוך בין הנאשם ובין המנוח שתחילתו כמה חודשים קודם ליום שבו התרחשו האירועים נשוא כתב האישום, כפי שנטען בכתב האישום או שמא לא היה סכסוך כטענת ב"כ הנאשם שמכחיש את קיומו, בהיעדר ראיות קבילות לטענתו בעניין זה;

הנושא השני הוא המעקב: האם הנאשם עקב במכוון ברכבו אחרי המנוח שרכב על אופנועו כטענת המאשימה או שמא כטענת ב"כ הנאשם, הנאשם נסע באקראי אחר אופנוע שנקרה בדרכו, מבלי שידע את זהותו של רוכב האופנוע, וזהות זו של הרוכב המנוח התבררה לנאשם רק במהלך התגרה שהתפתחה ביניהם לאחר ההתנגשות של הנאשם באופנוע, ולאחר שהקסדה שהמנוח חבש הוסרה מראשו;

הנושא השלישי הוא ההתנגשות: האם ההתנגשות בין הרכב של הנאשם ובין האופנוע שעליו רכב המנוח נעשתה במכוון בכדי לפגוע במנוח, או שמא מדובר במפגש מקרי תאונה שנבעה אך מהתנהגותו הרשלנית של הנאשם, ששוחח בטלפון והתכתב בווטסאפ בעת הנהיגה, ולכן הסיח דעתו מהכביש ופגע בלי משים באופנוע שנסע לפניו;

הנושא הרביעי הוא המאבק: מה בדיוק קרה במאבק שהתפתח בין הנאשם ובין המנוח לאחר ההתנגשות ביניהם, מי תקף את מי ומי פגע במי וכיצד, כאשר ביחס לעניין זה צריך לדון גם בשאלת קיומו של היסוד הנפשי במעשים שהמאשימה מייחסת לנאשם.

2. שיקולי משקל ומהימנות

טרם דיון והכרעה בסוגיות שבמחלוקת, אדון בקצרה בעניין אמינותם של העדים ומשקלן של העדויות השונות שנשמעו בפנינו. דומה כי בהקשר זה של משקל העדויות, ניתן לחלק את העדים לשתי קבוצות: הקבוצה האחת היא של עדים שיש להם נגיעה אישית קרובה לאירוע, ומטבע הדברים שיש להכליל בקבוצה זו את בני המשפחה של הנאשם ושל המנוח וגם את החברים הקרובים של המנוח, שלכל אחד ואחת מהם ניתן להניח שיש נטייה טבעית להעיד לטובת הצד שהוא קשור אליו. ברור שגם לנאשם עצמו יש אינטרס מובהק להרחיק את עצמו מן העבירה ככל הניתן, וביחס לכל העדים הללו, יש להתייחס בזהירות לעדויותיהם, לתת את הדעת להטיות שעלולות להיות למי מהם, ולבחון עד כמה כל עדות נתמכת או עולה בקנה אחד גם עם ראיות אחרות.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

הקבוצה השנייה היא של עדים שאין להם נגיעה אישית לאירוע, ובקבוצה זו נכללים חוקרי המשטרה והמומחים של המרכז הלאומי לרפואה משפטית שהיו מעורבים בחקירה, וכן עוברי האורח שהיו עדי ראיה לאירוע או הושיטו עזרה ראשונה למנוח לאחר שנפגע. ביחס לעדים מקבוצה זו, בהיעדר נגיעה אישית שיכולה להשפיע על תוכן העדות, אין סיבה מדוע לא לתת אמון בעדותם, ולבחון כיצד כל אחת מהעדויות משתלבת במארג הראייתי הכולל.

3. שתיקת הנאשם בחקירתו

ביחס לנאשם עצמו קיים נתון נוסף שמשליך על מהימנותו, מעבר לאינטרס שיש לו להרחיק את עצמו מן העבירה והוא העובדה שהנאשם שמר על זכות השתיקה בכל חקירותיו במשטרה. כאמור לעיל, מהנאשם נגבו חמש אמרות, שהראשונה מהן נגבתה ממנו ארבעה ימים לאחר האירוע, ביום 14.2.20, אשר הוגשה וסומנה ת/32, והאחרונה שסומנה ת/36 נגבתה ממנו ביום 11.3.20, ובתווך נגבו ממנו עוד 3 אמרות: השנייה – ת/33 ביום 20.2.20; השלישית – ת/34 ביום 1.3.20; והרביעית – ת/35 ביום 5.3.20. כל האמרות נגבו מהנאשם לאחר שנועץ בעורכי דין, ובכולן הוא חזר על אותו פורמט: בתחילת האמרה הכחיש כל קשר או מעורבות לאירוע, ולאחר משפט פתיחה מסוג זה, שמר בקנאות על זכות השתיקה, ולא השיב אפילו לשאלות אינפורמטיביות טריוויאליות, כמו למשל מה שמו, מה גילו והיכן הוא מתגורר.

אמנם נפסק כי לזכות השתיקה יש מעמד חוקתי בהיותה חלק מהזכות החוקתית להליך הוגן: "... זכות השתיקה במשפט וגם בחקירה המשטרית ניצבת באזור תחילת השורה של הזכות החוקתית להליך הוגן. נגזרת מכוחה של המדינה להעמיד אדם לדין, היא זכותו של הנאשם לשבת במהלך המשפט. נאשם רשאי לבחור בגישה של 'שב ואל תעשה' – עדיף'... אין הוא חייב לנמק את בחירתו, ואף אסור לדרוש זאת" (ע"פ 7915/15 גדבאן נ' מדינת ישראל (9.7.2017), פסי' 15 לחוות דעתו של השופט הנדל).

עם זאת, נקבע עוד בפסיקה כי כמו זכויות אחרות גם זכות השתיקה אינה מוחלטת אלא יחסית, והדברים פורטו בהרחבה ע"י השופטת פרוקציה בעניין קייס, ובשל חשיבות הדברים, אביאם כלשונם:

זכות השתיקה של הנאשם היא, אכן, זכות אדם מהותית. אולם ככל זכות מהותית, ובכלל זה זכות חוקתית, היא אינה מוחלטת אלא יחסית בלבד. בצד זכות השתיקה של הנאשם ניצב אינטרס ציבורי רב ערך שעניינו חשיפת האמת, העומד ביסוד תכליותיו של ההליך הפלילי...

במצב הרגיל, זכויות הנאשם - ובכללן זכות השתיקה - מתיישבות עם אינטרס חשיפת האמת, ואינן עומדות בסתירה לו... עם זאת, לעיתים מתנגשות זכויות הנאשם עם אינטרס חשיפת האמת. במקרים אלה נדרש איזון בין השניים... באיזון זה, גובר השיקול בדבר מניעת הסכנה להרשעת חפים מפשע על פני הסכנה שבזיכוי האשמים...

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

לשתיקת הנאשם ניתן משקל ראייתי כחיזוק למשקל ראיות התביעה וכסיוע במקום שהוא נדרש. עם זאת, השתיקה אינה יכולה לתפוס את מקומן של ראיות התביעה הבסיסיות הנדרשות לצורך הפללת הנאשם. זכות השתיקה אינה גורעת מהנטל המוטל על כתפי רשויות התביעה להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר...

ואכן, משקלה הראייתי של שתיקת הנאשם עשוי להיות מושפע מהסבר מניח את הדעת הניתן לשתיקה זו, העשוי לגרוע מהערך המחזק שיש לראיות המפלילות... אין די בהסבר סתמי לשתיקה, והוא אינו יכול להיות נעוץ ברצון להימנע מהפללה עצמית... עצת עורך דין להימנע ממסירת עדות לא נתקבלה כהסבר סביר לשתיקה [...]

(ע"פ 2132/04 סלים קייס נ' מדינת ישראל (28.5.2007) פס' 35 – 40 לחוות דעתה של השופטת פרוקצ'יה).

הדברים הללו, שנאמרו ביחס לשתיקת נאשם בבית המשפט, יפים גם לשתיקתו של נאשם בחקירתו במשטרה, כפי שנקבע בעניין סנקר: "אף שאין השתיקה מהווה ראיה עצמאית, יש בה כדי להשליך על מהימנות השותק, והיא אף מהווה ראיה המחזקת את ה'יש הראייתי'... כך, נאשם אשר שתק בחקירתו ובחור למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו..." (ע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' סנקר (12.7.2010) פס' 28-29).

כיוצא בזה נאמר ע"י השופט עמית בעניין קרני: "בחקירות הבאות המערער שמר באדיקות על זכות השתיקה, גם כאשר התבקש להסביר את הממצאים שקושרים אותו לרצח, ולמרות שהוסבר לו שהשתיקה תיזקף לחובתו במשפט... המערער עודנו טועה לחשוב כי עצתו של עורך דין מוכר היא 'הצדקה' שמאיינת את משקלה הראייתי של שתיקה בחקירה. ואולם, לשתיקה זו יש מחיר כיום, וגרסתו העובדתית של המערער היא גרסה כבושה שנמסרה רק לאחר שראיות התביעה נפרשו בפניו..." (ע"פ 2362/16 קרני נ' מדינת ישראל (1.7.2019) פס' 31).

ואכן, הצד השני של המטבע של זכות השתיקה היא העובדה שהנאשם מסר למעשה את גרסתו לראשונה מעל דוכן העדים, ומדובר בגרסה כבושה מבלי שניתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה, על כל המשתמע מכך לעניין המשקל הראייתי שניתן לתת לגרסה כזו. הדברים אמורים ביתר שאת כאשר מדובר בגרסה מתפתחת, ששונתה מעת לעת בהתאם לראיות שהנאשם נחשף אליהן בחקירתו הנגדית, ובכמה עניינים, כולל העניין המהותי ביותר של דקירת המנוח, אף לא עלתה בקנה אחד עם המענה שמסר ב"כ הנאשם לכתב האישום. על כגון דא, נאמרו בבית המשפט העליון בעניין חזן (ע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל (18.1.2017) פס' 18) הדברים הבאים:

[...] כבישת גרסתו של המערער במשך זמן כה רב, עד הרגע שבו עלה לדוכן העדים, מסבכת את המערער... בהקשר של הרשעה על סמך ראיות נסיבתיות, היא פוגעת באפשרות לראות בגרסתו הכבושה כהסבר סביר לראיות שהתגבשו נגדו. זאת, משהגרסה נמסרה רק לאחר שהמערער

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

נחשף לכלל החומר הראייתי שנאסף נגדו, ובכך נתאפשר לו לעצב באופן מלאכותי ובדיוק רב את גרסתו ולהתאימה לראיות הנסיבתיות. אילו המערער היה מוסר את גרסתו כבר בזמן החקירה, סביר להניח שחוקריו היו מעמתים אותו עם שאלות היורדות לרזולוציות פרטניות של השתלשלות האירועים, וכבר אז עשויה הייתה גרסתו להתברר כלא אמינה [...].

על רקע כל האמור לעיל, אדון להלן בארבעת הסוגיות שבמחלוקת כסדרן, כאשר בדיון בכל סוגיה אשלב את טיעוני ב"כ הצדדים ביחס לאותה סוגיה, ואדון ואכריע במחלוקת שבין הצדדים.

4. הסכסוך

ב"כ הנאשם טען בפתח סיכומיו שאותם טען בע"פ, כי סיכומיה של המאשימה הם כמו "מגדל קלפים מט ליפול שדי בהוצאת קלף אחד ממנו כדי שכל הבניין יתמוטט", ובהמשך הבהיר את דבריו כהאי לישנא: "זה בניין הקלפים... כי אם אין סכסוך והרי אין סכסוך, בוודאי שלא הוכח סכסוך בראיות קבילות, אז אין מעקב. ואם אין מעקב אז אין דריסה מכוונת, ואם אין דריסה מכוונת אז גם כתוצאה מהמאבק אין גרימה מכוונת של מות המנוח" (עמ' 542 ש' 17 – 21). בהמשך טען ב"כ הנאשם כי כל הראיות בעניין קיומו של סכסוך בין הנאשם ובין המנוח הן עדויות שמיעה שאינן קבילות, ולדבריו אין לתת משקל כלשהו גם לעצם אמירת הדברים, כאשר מדובר בעדויות שמיעה שלא ניתן לתת בהן אמון לאמיתות תוכן.

טענתו של ב"כ הנאשם בעניין הסכסוך מבוססת למעשה על שני נדבכים: הנדבך האחד הוא שקיומו של סכסוך הוא בסיס ליתר טיעוניה של המאשימה, ואי הוכחת עובדה זו, ממוטטת למעשה את כל טיעוני המאשימה, והנדבך השני הוא היעדר ראיות קבילות להוכחת הסכסוך, ובהיעדר הוכחה כאמור – מתמוטט כל מגדל הקלפים שבנתה המאשימה בתיק זה כלשונו הצירוף של ב"כ הנאשם. נדון בטענותיו כסדרן.

הטענה הראשונה של ב"כ הנאשם היא כי בהיעדר מניע – ובנסיבות שלפנינו בהיעדר ראיות על קיומו של סכסוך בין הנאשם ובין המנוח - לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירת הרצח שמיוחסת לו בכתב האישום. אולם הלכה פסוקה היא מקדמת דנא כי קיומו של מניע אינו תנאי להרשעה בעבירה, וכך נוסחה הלכה בנושא זה בעניין פחימה: "... במישור האחריות הפלילית, מניע אינו מהווה יסוד מיסודות העבירה בעבירת הרצח, ולכן גם אם לא הוכח קיומו של מניע, ניתן היה להרשיע את המערער בעבירה זו... אכן, נקבע בפסיקה זה מכבר, כי במישור הראייתי, יש וקיומו של מניע, יהווה נדבך נוסף לראיות הנסיבתיות האחרות, ויחזק את המשתמע מהן. והיפוכם של דברים. העדר מניע יכול שיכרסם ביתר הראיות הנסיבתיות, ויפחית ממשקלן המצטבר" (ע"פ 3177/91 חייאב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (26.10.1992)...") (ע"פ 8808/14 אלי פחימה נ' מדינת ישראל (10.1.2017) פס' 59, וראו עוד ע"פ 3263/13 בן שטרית נ' מדינת ישראל (19.3.2017) פס' 81).

במילים אחרות, גם אם לא היה עולה בידי המאשימה להוכיח קיומו של סכסוך בין הנאשם ובין המנוח, שיכול היה להוות מניע לביצוע עבירת הרצח שיוחסה לנאשם בכתב האישום, עדיין לא היה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

בכך כדי לשלול את האפשרות להרשעתו בעבירה זו. אולם בנסיבות שלפנינו, נראה כי יש די ראיות להוכחת קיומו של סכסוך בין השניים, שכן כמה וכמה עדים העידו על כך בפנינו, ולא ניתן להתעלם מעדויות אלה, גם אם מדובר בעדויות שמיעה כטענתו של ב"כ הנאשם, טענה שעוד אתייחס אליה בהרחבה בהמשך. להלן אסקור בקצרה את הראיות ואת העדויות שנשמעו בפנינו בעניין זה.

הראיות בעניין הסכסוך

חברתנו של המנוח גב' צליל אלמליח הייתה בת זוגו במשך שנתיים עד חודש לפני המקרה, והיא מסרה בתחילת עדותה בפנינו כי כ-10 חודשים לפני האירוע, בחודש אפריל 2019, הייתה עם המנוח במועדון ליגל בחוף הקשתות באשדוד, והתפתחה שם קטטה בינו ובין הנאשם, שבמהלכה המנוח ברח מהנאשם אל מחוץ למועדון, ולדבריה גם דקר אותו כמה דקירות לאורך הגוף, והמנוח חש מושפל בשל כך (עמ' 258 ש' 28). החברה ציינה עוד כי בערב יום הולדתה, בתאריך 18.11.19, המנוח נעצר בחשד להצתת הרכב של הנאשם ושוחרר לאחר מכן, והוסיפה כי בין המנוח ובין הנאשם אכן היה סכסוך מתמשך, וכי הנאשם חיפש את המנוח "ועד שהוא לא סיים את זה הוא לא נרגע" כלשונה (עמ' 261 ש' 32). עדותה של צליל אודות המאבק שהייתה בין הנאשם ובין המנוח במועדון באשדוד אושרה ע"י הנאשם עצמו, אשר הודה בחקירה הנגדית כי אכן הייתה קטטה במועדון שבה נפגע גם המנוח, וכי הוא נחקר במשטרה בחשד למעורבות בפגיעה במנוח, ולבסוף שוחרר ע"י המשטרה (עמ' 339 ש' 12).

זודו של המנוח מר משה בוחניק, מסר בעדותו כי כשבועיים שלושה לפני האירוע, התקשר אליו אחיו – אביו של המנוח, וביקש את עזרתו. כשנפגשו, סיפר לו האח כי יש למנוח "איזשהו סכסוך עם בחור בשם תומר אלפסי" (עמ' 206 ש' 3), וביקש ממנו לדבר עם אביו של הנאשם, שיש ביניהם היכרות מוקדמת, כדי לשכנע אותו להשלים בין המנוח ובין הנאשם. הדוד נפגש עם אביו של הנאשם וביקש ממנו לעשות סולחה בין השניים, והאב השיב לו שהנאשם הוא ילד גדול ואינו יכול להתערב בענייניו, וכשהדוד הפציר בו שוב, השיב האב שעדיף להמתין שבוע – שבועיים, ולתת לעניינים להתקדר קצת. הדוד ציין עוד כי אין לו היכרות מוקדמת עם הנאשם שאותו ראה לראשונה בדיון, והוסיף כי שמע שהנאשם מחפש את המנוח כבר זמן רב: "הוא חיפש את נדב המון המון המון זמן, הוא רדף אחריו ושמעתי שכל הזמן הוא מחפש אותו כדי לעשות לו, להחזיר לו, שהוא פגע בכבודו... שנדב פגע בכבודו של תומר, שהוא בא ורב אתו ליד החברה שלו" (עמ' 208, ש' 12 - 15). לדבריו, פגישתו עם אביו של הנאשם נערכה כשבוע - שבועיים לפני הרצח.

אמו של המנוח מסרה בעדותה בפנינו כי יומיים לפני הרצח המנוח אמר לה שהנאשם רוצה להרוג אותו: "הוא אמר לי יומיים לפני, אימא, תומר רוצה להרוג אותי והוא מחפש אותי עם נשק בעיר, אימא, הוא אמר לאנשים" (עמ' 15 ש' 10), ובתגובה לכך היא בקשה ממנו שישמור על עצמו ושלא ייצא מהבית. אחותו של המנוח שהעידה לאחר עדותה של האם, סיפרה כי במהלך השבעה, בעקבות שמועות ששמעה, פנתה לחבר של המנוח ששמו לוגסי, ושאלה אותו אם הזהיר את המנוח לפני האירוע כי מתכננים לפגוע בו. לדבריה, אותו חבר אישר את השמועות ואף העביר לה תכתובת באינסטגרם בינו ובין המנוח ימים אחדים לפני הרצח, שבה הזהיר את המנוח כי מתכננים לעשות לו כיפה אדומה.

החבר האמור, מר בן ציון לוגסי, אישר בעדותו בפנינו כי שלושה ימים לפני האירוע, הוא שלח למנוח הודעה באינסטגרם, וביקש ממנו לשמור על עצמו כי מתכננים לו "כיפה אדומה" כלשונו (עמ' 241 ש' 12).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

16 - 18), והוא חוזר על בקשה זו גם בפגישה שקיים עם המנוח יום לאחר ששלח לו את ההודעה. החבר הוסיף כי לא שמע מהמנוח שמחפשים אותו, אבל בפגישה ביניהם המנוח אישר את הדברים והיה מודע לכך. צילום מסך של ההתכתבות בין אחותו של המנוח ובין החבר לוגסי, שכוללת גם את ההתכתבות שבין החבר ובין המנוח, הוגש וסומן ת/30, ולצורך הדיוק יש לציין כי בהתכתבות שבין החבר ובין המנוח, החבר כתב למנוח: **"מתכננים לך משהו איזה כיפה"** ולא **"כיפה אדומה"** כפי שמסר החבר בעדותו.

אביו של המנוח מר אריה בוחניק ציין בעדותו כי המנוח חשש מהנאשם והראה סימני פחד לפני הרצח, ולכן גם הסתובב עם גז פלפל להגנה עצמית. האב העיד כי ביקש מאחיו לשוחח עם משפחתו של הנאשם, והוסיף **"כמובן שהם נתנו לנו הבטחות שהכול יהיה בסדר, וזה לא צלח"** (עמ' 228 ש' 7). בחקירה הנגדית אישר העד כי מסר בחקירתו במשטרה שלא ידוע לו על סכסוכים שהיו לבנו המנוח, והסביר: **"אז זה לא היה רלוונטי. לפני שתפסו את תומר, לא רציתי לסבך את תומר"** (עמ' 232, ש' 25).

אביו של הנאשם מר אברהם אלפסי, אישר בתחילת עדותו כי כמה שבועות לפני האירוע פנה אליו מישהו ואמר לו שאחייך שלו (של הפונה) רב עם בנו – הנאשם (עמ' 189 ש' 1). האב ציין כי אותו דוד ביקש ממנו שיסייע בעשיית סולחה בין השניים, והאב הביע את הסכמתו לכך, אולם כשדיבר עם הנאשם שמע ממנו כי אין לו ריב עם אף אחד. לאחר ריענון זיכרון, אישר האב כי בהודעה שמסר במשטרה לאחר האירוע, הוא מסר בין היתר כי שמע מילדיו שהנאשם הוכה בבקבוק בראשו יום קודם לכן, וכי אמר לזה שפנה אליו בבקשה לסולחה, שמוטב להמתין כמה ימים כדי שהילדים יירגעו וישלימו ביניהם (עמ' 192). האב אישר עוד כי מסר בחקירתו במשטרה מיום 20.2.20 שראה יום אחד את רכבו של הנאשם עולה באש ליד שכונת מגוריהם.

הראיה האחרונה בדבר קיומו של סכסוך בין הנאשם ובין המנוח נשמעה למעשה מפי הנאשם עצמו בעדותו בפנינו, במהלך החקירה הנגדית. הנאשם טען בעדותו כי כשפגע ברכבו באופנוע שעליו רכב המנוח, לא ידע את זהותו של הרוכב, אולם בשלב מסוים לאחר שהתפתח עימות פיזי ביניהם, הוא זיהה שמדובר במנוח ונכנס ללחץ: **"כשהוא הוריד את הקסדה, ראיתי, ניסיתי להבין מי זה וראיתי שזה נדב באותו רגע, כן. ואז נלחצתי וגם ניסיתי להתגונן ממהו..."** (עמ' 399 ש' 12). כשנשאל מדוע נלחץ אם לדבריו לא היה כל סכסוך ביניהם, השיב הנאשם תשובה קצת מבולבלת, וכך תועדו הדברים בפרוטוקול (עמ' 401 ש' 19 – עמ' 402 ש' 11):

כב' הש' גילת שלו:	מה הלחיץ אותך בזה שזה נדב?
עד, מר תומר אלפסי:	נלחצתי, כי נדב אמר שזה לא... שמה שקרה לי, שקפצו עליי, זה לא היה קשור לנדב, נדב גם הכחיש את זה, אבל היו כמה אנשים שאמרו לי שיכול להיות שזה נדב, שאנשים של נדב עשו לך את זה במועדון.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

- כב' הש' יעל רז לוי : לא, עוד פעם. מה שקפצו עלייך, נדב אמר שזה לא הוא, אבל אנשים אמרו לך שיכול להיות שזה נדב?
- עד, מר תומר אלפסי : כן.
- עו"ד חן עסיס : אוקי.
- עד, מר תומר אלפסי : אבל הוא אמר שזה לא הוא ושזה לא היה קשור אליו.
- עו"ד חן עסיס : בסדר. אז לא, כי עכשיו אתה אומר דברים שלא אמרת קודם. היה לך חשד, אני מבינה עכשיו ממך, שמי שפגע לך במועדון בראש זה היה נדב.
- עד, מר תומר אלפסי : נדב לא היה שם, נדב לא היה שם, זה לא הוא עשה את זה.
- עו"ד חן עסיס : אבל היה לך חשד, זה גם מה שאמרת, אתה פשוט זרקת בלי לשים לב. היה לך חשד שנדב קשור לזה, אתה אומר שגם שאלת את נדב.
- עד, מר תומר אלפסי : מה שאלתי?
- עו"ד יורם שפטל : אמרת שנדב אמר שזה לא הוא, אבל חברים אמרו לי שאולי הוא קשור.
- עד, מר תומר אלפסי : כן.
- עו"ד חן עסיס : זה מילים שאתה אמרת.
- עד, מר תומר אלפסי : כן, חברים משותפים. חברים שלו אמרו לי שזה לא הוא ועוד אנשים אמרו לי שיכול להיות שזה הוא, שיכול להיות שזה קשור אליו. אז כשהבנתי שזה הוא, נלחצתי, כן, נלחצתי. לא הייתה לי כוונה, לא...
- עו"ד חן עסיס : אז עכשיו אני אחזור אחורה. אני מבינה למה אבא שלך ולמה אתה קישרתם את הבקבוק לנדב, כשהייתה הסולחה.
- עד, מר תומר אלפסי : נכון.
- עו"ד חן עסיס : נכון.
- עד, מר תומר אלפסי : לא, אני לא מאשר שזה נכון, מה שאת אומרת. אני אומר, העניין של הבקבוק, נדב בעצמו אמר שזה לא הוא קשור אליו. חברים שלו אמרו שזה לא קשור אליו, אנשים אמרו לי שזה לא קשור אליו. כשאני חקרתי ודיברתי עם עוד, אמרו לי שיכול להיות שזה קשור אליו.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

בדבריו אלו של הנאשם, כי לאחר שחקר בעצמו את הפרטים, הבין שיכול להיות שהפגיעה בראשו באמצעות בקבוק שאירעה במועדון כלשהו כמה ימים לפני האירוע נגרמה ע"י המנוח, יש לפחות אישור ראשוני מפי הנאשם עצמו, אם לא למעלה מכך, כי אכן היה קיים סכסוך פעיל בינו ובין המנוח עובר למועד האירוע. ראייה זו משלימה את המארג הראייתי שעולה מיתר הראיות שפורטו לעיל, אשר עולות מהן העובדות הבאות:

1. חברתו של המנוח העידה כי הייתה עדת ראייה לקטטה אלימה בין המנוח ובין הנאשם במועדון באשדוד כעשרה חודשים לפני האירוע. החברה העידה גם כי כשלושה חודשים לפני האירוע, המנוח נעצר בחשד למעורבות בהצתת רכבו של הנאשם, אולם שוחרר כעבור זמן קצר. עדותה של החברה בעניין ההצתה נתמכת בעדותו של אביו של הנאשם, שהעיד כי ראה יום אחד את רכבו של הנאשם עולה באש בסמוך לשכונת מגוריהם.
2. אביו של המנוח ביקש מאחיו – דודו של המנוח, כשבועיים – שלושה לפני האירוע, שיפנה לאביו של הנאשם בכדי להביא לסולחה בין המנוח ובין הנאשם, והדוד אכן פנה לאבי הנאשם, שדחה למעשה את הבקשה, וביקש להמתין עוד קצת זמן כדי שהרוחות יירגעו. משמע שגם אביו של הנאשם ידע על קיומו של סכסוך בין המנוח ובין הנאשם, והוא אף העיד כי שמע מילדיו כי יום קודם לכן הנאשם הוכה בראשו באמצעות בקבוק זכוכית.
3. גם אמו של המנוח וגם אביו העידו כי המנוח סיפר להם לאירוע כי הוא פוחד מהנאשם. האם סיפרה כי המנוח אמר לה שהנאשם רוצה להרוג אותו, והאב סיפר כי המנוח הסתובב עם גז פלפל להגנה עצמית מפני הנאשם.
4. חברו של המנוח העיד כי שלושה ימים קודם לאירוע הזהיר את המנוח כי מחפשים אותו והזהיר אותו שישמור על עצמו, גם בהודעה באינסטגרם, וגם בשיחה בע"פ בפגישה שהתקיימה ביניהם יומיים לפני האירוע.

מדובר בעדויות ששמענו מהעדים שהעידו בפנינו על דברים שעשו או שמעו במו אוזניהם, או שהיו עדי ראייה להם, כפי שהיה ביחס לחברתו של המנוח צליל, שהייתה עדת ראייה לקטטה אלימה בין המנוח ובין הנאשם, וכן דודו של המנוח שהעיד בפנינו כי אביו של המנוח ביקש ממנו לסייע בעשיית סולחה בין הנאשם ובין המנוח. הראיות אודות תחושת הפחד שחש המנוח מפני הנאשם עובר לאירוע הגיעו ממקורות שונים, ובכללם הוריו של המנוח, ששמעו במו אוזניהם את המנוח מדבר על הפחד שהוא חש, כאשר האב אף העיד בפנינו כי ראה את המנוח נושא גז פלפל להגנה עצמית. גם אביו של הנאשם אישר בעדותו בפנינו את עדותם של אביו של המנוח ודודו אודות ניסיון הסולחה שניסו לעשות בין המנוח לנאשם, שלא עלה יפה. ומה לנו יותר מפעולה שנבעה כתוצאה מהסכסוך עצמו – ניסיון סולחה שעליו העיד אף אביו של הנאשם – כדי להוכיח את קיומו של הסכסוך.

מהימנות העדים

בבואי להעריך את אמינותם של העדים ואת המשקל הראייתי של עדותם, נתתי את הדעת גם לאינטרסים שיש לעדים שהעידו בפנינו מכאן ומכאן, ומטבע הדברים שהוריו וקרוביו של המנוח חפצים בהרשעתו של הנאשם, בעוד אביו ואחיו של הנאשם שהעידו בפנינו, ניסו לסייע לנאשם כמיטב יכולתם. עם זאת, ניכר היה שאביו של המנוח נזהר שלא לטפול האשמות שווא על הנאשם, והוא אף

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

ציין בעדותו כי בחקירתו במשטרה מסר כי אינו יודע על סכסוכים בין המנוח ובין הנאשם, מפני שלא רצה לסבך את הנאשם לפני שהוא נעצר, ולכן ראיתי לתת אמון מלא בעדותו של האב.

עדוּתו של האב, שנתמכת גם בעדותו של הדוד ובעדותו של אביו של הנאשם שאישר את קיומה של יוזמה לסולחה שבאה מכיוון משפחתו של המנוח, תומכת ומחזקת את עדותם של האם, של החבר לוגסי ושל החברה צליל, וגם של הדוד שהיה שותף לניסיון הסולחה, שכולם העידו על תחושת הפחד שהייתה למנוח מפניו של הנאשם עובר לאירוע, תחושה שניתן לה ביטוי בזמן אמת, בהודעה של העד לוגסי למנוח באמצעות האינסטגרם, ימים אחדים קודם לאירוע, שבה הזהיר את המנוח שישמור על עצמו מפני שמחפשים אותו.

לעומת זאת, עדותו של הנאשם הייתה רצופה בהשמטות ובאי דיוקים בלשון המעטה, הגרסה שמסר הייתה גרסה מתפתחת בהתאם לראיות שהוא נחשף אליהן. מיותר לומר שהיה לנאשם אינטרס ברור להרחיק את עצמו מן העבירה ככל הניתן, והדבר בא לידי ביטוי בשינויים שהיו בגרסתו של הנאשם בנושא זה במהלך עדותו.

כבר בתחילת החקירה הראשית הכחיש הנאשם כל סכסוך בינו ובין המנוח, וכשהתבקש לתאר את היכרותו עם המנוח השיב: **"הכרות שטחית מאוד... יש כמה חברים משותפים שלנו, זה הכל, לא מעבר לזה. לא, לא חברים וגם אף פעם לא אויבים גם"** (עמ' 324 ש' 8 – 11). למעשה במשך כל החקירה הראשית לא נזכר כי הנאשם הכיר או זיהה את רוכב האופנוע שבו פגע ברכבו, ועמו התקוטט לאחר הפגיעה באלימות שהסתיימה בדקירות ובמוות.

אולם בחקירה הנגדית, אישר הנאשם כי בעבר הוא נעצר בחשד שתקף את המנוח בקטטה שהייתה במועדון ליגל באשדוד, נחקר במשטרה ושוחרר כעבור כמה ימים. כשנשאל אם ידע שהמנוח נחקר בחשד למעורבות בהצתת רכבו, השיב כי לא ידע על כך, ושב והכחיש קיומו של סכסוך ביניהם, ואף טען כי אין לאף אחד סיבה לפחד ממנו (עמ' 336 ש' 22). הנאשם אישר כי אביו סיפר לו שפנו אליו בבקשה לסולחה בקשר לריב שהיה מעורב בו, אולם טען כי זה לא קשור למנוח (עמ' 337 ש' 11), וכשנשאל מדוע דודו של המנוח פנה לאביו בקשר לסכסוך הזה, השיב שזה קשור כנראה לקטטה שהיה מעורב בה 9 חודשים קודם לכן במועדון באשדוד, שבעקבותיה היה כאמור עצור כמה ימים לצורך חקירה בחשד לתקיפתו של המנוח.

הנאשם אישר עוד כי כמה ימים לפני האירוע, הוא הותקף במועדון ושברו עליו בקבוקים, וכנשאל מי עשה את זה, השיב כי אינו יודע, והוסיף: **"אני חושב היום שאני יודע מי זה, אבל זה לא נדב (המנוח – א.מ.) בטוח"** (עמ' 345 ש' 1). כשנשאל אם סיפר לאביו על האירוע של הבקבוק השיב תשובה מבובלת מעט: **"כן, אמרתי לו ש... לא, לא אמרתי לו על המקרה עם הבקבוק, לא"** (עמ' 346 ש' 23). לבסוף, כשנחקר על המאבק שהתפתח בינו ובין המנוח לאחר ההתנגשות, השיב הנאשם באופן ספונטני כי נלחץ כשראה שהמנוח הוא זה שרכב על האופנוע שבו פגע, וכשנשאל מדוע נלחץ אם לא היה כל סכסוך ביניהם, רק אז אישר כי בדק ומצא כי יכול להיות שהתקיפה שהותקף בבקבוקים במועדון כמה ימים לפני האירוע, כן קשורה למנוח. כך התפתחה אפוא גרסתו של הנאשם, מהכחשה גורפת כי היה לו אי פעם סכסוך עם המנוח, דרך אישור כי 9 חודשים קודם לכן נעצר לכמה ימים בחשד שתקף

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

את המנוח במועדון באשדוד, וכלה באישור כי חשד במנוח שהיה מעורב בתקיפתו באמצעות בקבוקים ימים ספורים לפני האירוע שבו דקר את המנוח למוות.

השינויים התכופים בגרסתו של הנאשם מלמדים כי האמת איננה נר לרגליו, והגרסה מתפתחת בהתאם להסברים שהוא נדרש לתת, כאשר מוטחות בפניו תמיהות ותהיות שעולות מהגרסה שמסר. לכן, לא ראיתי לנכון לתת אמון בדבריו, אלא כאשר יש להם תימוכין בראיות נוספות, וכזו היא ההתפתחות האחרונה בגרסתו, כאשר הודה כי חשד שהמנוח עומד מאחורי תקיפתו בבקבוק במועדון כמה ימים קודם לכן, ובכך אישר למעשה את קיומו של הסכסוך בין השניים, שעליו העידו גם עדים אחרים, כפי שפירטתי בהרחבה לעיל.

הטענה כי מדובר בעדויות שמיעה

ב"כ הנאשם שב וציין בטיעונו כי כל הראיות שהביאה המאשימה בעניין קיומו של סכסוך כאמור, הן עדויות שמיעה שאינן קבילות ואין לתת להן כל משקל, גם לא לעצם אמירת הדברים, ובלשונו של עו"ד שפטל: **"אין שום ערך לראיה שנקבע לגביה שלגבי תוכנה היא עדות שמיעה, עצם העובדה שהדברים נאמרו הם כלום. משום שאנחנו לא יודעים אם מה שנאמר הוא נכון או לא אז איזה משמעות יש לזה אם זה נאמר?"** (עמ' 547 ש' 22 – 25). אולם ב"כ הנאשם התעלם בדבריו מההבחנה הברורה שנקבעה בשורה ארוכה של פסקי דין, בין ראיה לאמיתות התוכן, שלעניין זה עדות שמיעה אכן איננה קבילה, ובין ראיה לעצם אמירת הדברים, שלעניין זה עדות שמיעה קבילה גם קבילה.

כך למשל נקבע ביחס לכך בע"פ 295/10: **"... האיסור על קבילות של עדות מפי השמועה מתייחס רק לעדות על דברים שנקלטו בחושיו של אחר כראיה לאמיתות תוכנם, להבדיל מעדות על עצם אמירת הדברים. עובדת שמיעת הדברים מפי אחר היא כשלעצמה ראיה כשרה במשפט, שהרי העד מעיד על דברים שקלט בחושיו שלו, והוא יכול להיחקר על אמיתות דבריו בהקשר זה..."** (ע"פ 295/10 פלוני נ' מדינת ישראל (2.4.2012) פסקה 42, ההדגשות במקור).

כך קבע גם המלומד קדמי בספרו על הראיות, חלק שני (מהדורה משולבת ומעודכנת 2009) בעמ' 553: **"האיסור האמור מתייחס אך ורק לעדות על דברים שנקלטו בחושיו של אחר כראיה לאמיתות תוכנם, להבדיל מעדות על עצם מסירת הפרטים לעד; וזאת, כמובן, בתנאי שעצם המסירה רלוונטית לעניין הנדון... תכלית ההוכחה אפוא, היא הקובעת את יישומו של הכלל הפוסל עדות מפי השמועה: הייתה תכלית העדות על דברים שנקלטו על ידי העד מפי השמועה להוכיח את אמיתות תוכנם של דברים אלה – יחול האיסור; הייתה תכלית העדות על דברים כאמור, כדי להוכיח את עצם אמירתם של אותם דברים – ועצם האמירה רלוונטית לדיון – לא יחול האיסור"** (ההדגשה במקור – א.מ.).

יצוין כי הדברים שנכתבו לעיל הם בבחינת למעלה מן הצורך, מפני שלאמתו של דבר קיימות ראיות ישירות לקיומו של סכסוך מתמשך בין הנאשם ובין המנוח, כפי שצינתי כבר לעיל, ואפרט עוד להלן.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

הכרעה

בנסיבות שלפנינו, חלק משמעותי מהראיות בעניין הסכסוך מתייחס לעובדות שהעדים קלטו בחושיהם, ולכן הן קבילות כראיה לאמיתות התוכן. כזו היא עדותה של חברתו של המנוח, על המאבק האלימה בין הנאשם ובין המנוח במועדון באשדוד שהחברה העידה כי ראתה במו עיניה, וכאמור לעיל קיומה אושר גם ע"י הנאשם עצמו בחקירתו הנגדית, וכן עדותה של החברה על מעצרו של המנוח בחשד שהיה מעורב בהצתת רכבו של הנאשם. כזו היא גם עדותו של הנאשם עצמו כי לאחר בדיקה שעשה, הוא הגיע למסקנה כי ייתכן שהמנוח מעורב בפגיעה שנפגע מבקבוק בראשו כמה ימים קודם לאירוע. נראה לי כי די בשתי העדויות הללו, של החברה צליל מצד אחד ושל הנאשם עצמו מצד שני, אשר יש להן תימוכין בראיות אחרות, כדי להוכיח קיומו של סכסוך בין הנאשם ובין המנוח.

העדויות של הוריו של המנוח על תחושת הפחד מהנאשם שהמנוח חי בה עובר לאירוע, והעדויות שנשמעו בפנינו אודות הניסיון לעשות סולחה בין הנאשם ובין המנוח, אמנם אין בהן ראיה ישירה לקיומו של סכסוך כאמור, אך הן מהוות ראיות נסיבתיות כבדות משקל שמסקנות את הלך רוחו של המנוח עובר לאירוע, ותומכות ומחזקות את העדויות הישירות אודות קיומו של סכסוך בין השניים. כך גם עדותו של לוגסי, חברו של המנוח, שהזהיר את המנוח ימים אחדים לפני האירוע, מפני כוונה של אחרים לפגוע בו.

נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי מארג הראיות הכולל, לרבות עדותו של הנאשם עצמו, מלמד על קיומו של סכסוך פעיל שהיה קיים בין הנאשם ובין המנוח עובר לאירוע, באופן שיכול להוות ראיה נסיבתית לקיומו של מניע מצד הנאשם לפגיעה במנוח, ויכול לחזק את הראיות נגדו, כפי שנקבע גם בע"פ 3263/13 הנ"ל בפס" 81: "לקיומו או היעדרו של מניע יכול להיות משקל ראייתי, כך שקיומו עשוי לחזק את הראיות הנסיבתיות הקיימות, והיעדרו עשוי לכרסם בהן".

5. המעקב

בכתב האישום נכתב בסעיף 4 בין היתר כהאי לישנא: "בשעה 18:14 או בסמוך במהלך נסיעתו ברכב, הבחין הנאשם במנוח רוכב על האופנוע והחל לעקוב אחריו במטרה לפגוע בו". במענה בכתב של הנאשם לכתב האישום, נאמר ביחס לסעיף 4 הנ"ל, כי הנאשם "מודה כי בשלב מסוים הבחין במנוח. מוכחש כי הנאשם החל לעקוב אחריו". כתב האישום מנוסח לפי סדר כרונולוגי, כאשר סעיף 3 עוסק בהתרחשות שהייתה לפני שעה 18:14, וסעיף 5 והסעיפים שאחריו עוסקים בהתרחשויות שאירעו משעה 14:30 ואילך. משמע כי סעיף 4 עוסק במה שקרה בין שעה 18:14 ובין שעה 14:30, ובהמשכו הוא אף מפרט חלק ממסלול המעקב שביצע הנאשם באותו פרק זמן, אחרי המנוח, בסמוך לחוף הים. בכל אופן, הנאשם מודה במענה בפה מלא כי בשלב מסוים בפרק הזמן הזה, הבחין במנוח שרכב על אופנועו, וזו צריכה להיות נקודת המוצא בדיון בעניין זה.

לא למותר לציין בהקשר זה את דבריו של ב"כ הנאשם על המשקל הרב שיש לתת לדברים שנכתבו במענה, כאשר נימק את התנגדותו להגשת סרטונים ממצלמות האבטחה, בטענה כי מדובר בעניין שאינו שנוי במחלוקת: "... כל עובדה שמוכיחה את מה שאנחנו מודים בו, אנחנו לא נסכים להגשתה, בשביל זה יש הליך שנקרא הקראה, ואת תשובת הנאשם לכתב האישום, למה? על מנת שהתביעה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

תדע מה שנוי במחלוקת, ואת מה ששנוי במחלוקת להוכיח, כן? ואת מה שלא שנוי במחלוקת לא צריך להוכיח" (עמ' 36 ש' 15 – 22).

אולם בעדותו בפנינו, הנאשם שינה את גרסתו, ומסר גרסאות שונות שהתפתחו לפי הראיות שנחשף אליהן במהלך החקירה הנגדית, כאשר בחקירה הראשית הנאשם לא אמר דבר וחצי דבר על כך שזיהה בשלב כלשהו את המנוח, למרות שנסע אחריו כברת דרך ארוכה, לדבריו באופן אקראי לחלוטין, ולבסוף התנגש בו ואף התקוטט אתו קטטה אלימה שהסתיימה בתוצאה הטרגית של דקירתו למותו של המנוח.

בהמשך עדותו, בחקירה הנגדית, נחקר הנאשם על כמה תמיהות שעולות ממסלול הנסיעה שלו עובר לאירוע, כפי שעולה מהסרטון ת/14 שהוצג בפניו. בנקודה מסוימת סמוך לפני השעה 14:21 בסרטון נראה האופנוע של המנוח נוסע אחרי הרכב של הנאשם, וכשהמנוח פונה ימינה בכיכר, הנאשם עושה פרסה בכיכר ופונה ימינה לכיוון שאליו נסע המנוח כמה שניות קודם לכן. כשנטען כלפיו כי עשה זאת כדי להמשיך במעקב אחרי המנוח, הכחיש זאת הנאשם. כשנשאל מדוע הסתובב כך בכיכר, השיב מפני שהיה עסוק בטלפון, ומשתמע מתשובתו כי עשה פרסה בכיכר בהיסח הדעת, ורק במקרה מסלול נסיעתו תאם למסלול הנסיעה של המנוח כמה שניות קודם לכן (עמ' 371).

בהמשך נשאל הנאשם מדוע פנה לשביל המוביל לים לאחר הכיכר השנייה, לאחר שראה את האופנוע נוסע לאותו כיוון, וכך השיב: **"ראיתי את האופנוע הזה בדרך, רציתי גם לראות איפה... גם לא חיפשתי את האופנוע, לא עקבתי אחריו... כן, רציתי לראות איפה הוא (האופנוע – א.מ.). ראיתי שהוא נעלם וזהו, המשכתי בדרך"** (עמ' 372 ש' 21 - 24). כשב"כ המאשימה הטיחה בו כי ירד לכיוון הים בעקבות המנוח שירד לשם, השיב כי כלל לא ידע שהמנוח הוא שרוכב על האופנוע, וכי כשהבחין שהאופנוע נעלם, הוא המשיך בנסיעה בלי קשר לאופנוע (עמ' 373 ש' 12 ואילך); לאחר מכן טען כי חיפש מקום בחוף לשבת בו בהמתנה לפגישה עם ירדן, ולבסוף כשנשאל על סיבוב פרסה נוסף שעשה בשעה 14:23:30, השיב: **"ירדתי, קודם כל, לשבת, רציתי גם לשבת איפשהו. ואז, גם בהמשך רציתי לדעת מי זה באופנוע, רציתי סתם לראות מי זה, אולי איזה חבר, מישהו. אני לא ידעתי מי זה. גם שאלתי חבר בווטסאפ, דיברתי"** (עמ' 378 ש' 7 – 9).

בדברים אלה, הנאשם מאשר למעשה כי עקב אחרי האופנוע מפני שביקש לדעת מי רוכב עליו, אולם בהמשך העדות הנאשם שב ומכחיש, פעם אחר פעם, כי עקב אחרי האופנוע, כך בהמשך אותו עמ' בשורות 20 ו-27, וכן בעמ' 379 ש' 5. לדבריו, העביר את הזמן בהמתנה לפגישה הצפויה עם חברו ירדן, וכך הסביר גם את נסיעתו לכיוון צפון שאליו נסע גם המנוח. רק לבסוף אישר הנאשם כי ביקש לראות את האופנוע: **"ניסיתי גם לראות את האופנוע, סתם, רציתי לדעת מי זה, כן. לא זיהיתי אותו, לא ידעתי, רציתי להבין אולי מי זה, נכון, אבל לא עקבתי אחריו. סתם"** (עמ' 380 ש' 12). הנאשם חזר על כך גם כשהתבקש להסביר מדוע עצר בשלב מסוים: **"עצרתי לדבר בטלפון וגם, תוך כדי, גם רציתי להבין מי זה באופנוע. רציתי"** (עמ' 381 ש' 19), ושב ואישר גם בהמשך עדותו כי רצה לדעת מיהו רוכב האופנוע: **"כן, ניסיתי עדיין להבין מי הוא... ראיתי את האופנוע ונסענו לאותו כיוון"** (עמ' 392 ש' 25 – 28).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

הנאשם משיב תשובות מבולבלות, בסגנון של כן ולא, מאשר כי נסע אחרי האופנוע כי רצה לדעת מי רוכב עליו, אך מכחיש כי עקב אחרי האופנוע, ובסופו של דבר טוען כי זיהה את המנוח לראשונה בעיצומה של המאבק ביניהם, כאשר מיד לאחר התאונה, עדיין לא זיהה אותו: "קרתה תאונה, לא זיהיתי את הבן אדם בהתחלה, לא ידעתי מי זה... ניסיתי להבין מי זה, הוא מקלל, מקלל... הלכתי אחורה, הוא בא, תקף אותי עם הקסדה, כשהוא הוריד את הקסדה, ראיתי, ניסיתי להבין מי זה וראיתי שזה נדב באותו רגע, כן. ואז נלחצתי וגם ניסיתי להתגונן ממשוהו..." (עמ' 399 ש' 5 – 13). מדובר כאמור בגרסה שאינה עולה בקנה אחד עם המענה של הנאשם לכתב האישום, שבו אישר הנאשם בהתייחסותו לסעיף 4 לכתב האישום, כי בשלב מסוים בפרק הזמן שאליו מתייחס הסעיף, הוא הבחין במנוח שרכב על אופנועו.

אמנם הנאשם הכחיש במענה כי החל לעקוב אחר המנוח, אולם כאמור לעיל, בעדותו בפנינו הנאשם הודה כי נסע אחרי האופנוע, לדבריו מפני שרצה לדעת מי רוכב עליו, למרות ששב וטען כי לא עקב אחרי האופנוע. השילוב של הגרסה שמסר הנאשם במענה לכתב האישום, כי בשלב מסוים בעת שנסע במכוניתו הבחין במנוח, ביחד עם הגרסה שמסר בעדותו שבה אישר כי נסע אחרי האופנוע, מוביל למסקנה כי הנאשם עקב אחרי המנוח, משעה שהבחין בו רוכב על אופנועו בעת שנסע ברכבו.

מסקנה זו אינה עומדת בחלל ריק, אלא היא תואמת מתבקשת גם מהראיות האובייקטיביות שקיימות בתיק אודות מסלול נסיעתו של הנאשם, והיחס שבין מסלול זה, ובין מסלול הרכיבה של המנוח על אופנועו. התייעוד של מסלול הנסיעה של הנאשם נעשה בפירוט רב במסמך שמפרט את נתוני האיכון שהתקבלו מחברת איתורן ביחס למסלול הנסיעה של הרכב של הנאשם ביום 10.2.20, אשר סומן קל"ח בתיק החקירה, והוגש כראיה כרשומה מוסדית וסומן ת/3.

המסלול שהתקבל מנתוני חברת איתורן סומן על גבי מפה של העיר אשדוד ע"י עד תביעה 22 רס"ב משה אדרי, אשר בנוסף לסימון מסלול הנסיעה של הנאשם, רשם כנספח למפה את תיאור התמונות שהורדו ממצלמות מוקד רואה של עיריית אשדוד, ב-12 נקודות על מסלול הנסיעה של הרכב, כאשר הנקודה הראשונה היא בשעה 13:26:25, והנקודה האחרונה היא בשעה 14:32:02, שבה הרכב של הנאשם מתנגש באופנוע של המנוח – הוגש וסומן ת/31. תיאור זה תואם גם את הסימון של מסלול המרצדס על פי נתוני איתורן שנעשה על גבי תצלום אוויר ע"י חוקר המשטרה יוס-טוב בן אדרת (עד תביעה 27 בכתב האישום), אשר סומן ת/14א.

הסימונים שעל פי נתוני איתורן הוצלבו עם דוח הפעולה של עד תביעה 3 רס"ר ישראל אוגלבו, אשר סומן ת/113ד, ובו מפורט מסלול הנסיעה של הנאשם, כפי שעולה ממצלמות האבטחה שהיו על מסלול הנסיעה. מאחר והסימון על המפה ברור יותר וקריא יותר מהסימון שעל התצ"א, תיאור המסלול להלן יהיה בהתאם לסימון שעשה השוטר אדרי על מפת העיר ת/31, ביחד עם התיאור המילולי של המסלול, כפי שהוא עולה הן מהרישומים שנכתבו בשולי המפה ע"י רס"ב אדרי, והן מדוח הפעולה ת/113ד שנכתב ע"י רס"ר אוגלבו. לא למותר לציין בהקשר זה כי אף אנו צפינו במסלול הנסיעה של המרצדס והאופנוע, כפי שהוא מתועד בחלק מהסרטונים של מצלמות האבטחה שבדיסק ת/8, והתייעוד של חוקרי המשטרה אכן משקף את המסלול כפי שמתועד במצלמות האבטחה של עיריית אשדוד, בהתאמות הנדרשות שבין שעת המצלמה לבין שעת המציאות.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

השעה שבה הנאשם נצפה לראשונה נוסע אחרי האופנוע של המנוח על פי נתוני האיתורן ב-ת/13ד, היא שעה 19: 08: 14, אשר בה נרשם כי "רוכב האופנוע נוסע ואחריו מגיעה מרצדס שחורה בנסיעה אחרי רוכב האופנוע", ומשעה זו קיים תיאור רציף של מעקב של המרצדס של הנאשם אחרי האופנוע של המנוח בנקודות שונות על ציר הזמן. התיאור של המסלול במסמך זה, מסתנכרן למעשה עם התיאור של מסלול הנסיעה של רכב המרצדס ברישום שעל המפה ת/31, אשר בה הנקודה הראשונה שבה הנאשם נצפה נוסע אחרי האופנוע של המנוח היא נקודה 5 שבה נכתב כי "בסרטון נראה נסיעה של הקרבן נדב (על) האופנוע לכיוון מערב לכיוון החוף לרחוב דבורה עומר, לפניו החשוד תומר עם הרכב מרצדס ממשיך בנסיעה בכיכר היובל אך לאחר מכן חוזר שוב לפניו מערבה לכיוון החוף לרחוב דבורה עומר". אמנם בנקודות 5 – 7 לא צוינה השעה, אך זה צריך להיות אחרי שעה 19: 14: 14 שצוינה ביחס לנקודה 4.

התיאור בשעה 16: 21: 14 נזכר גם בסימון המסלול על מפת אשדוד-ת/31 וגם בדוח הפעולה שמפרט את המסלול ת/13ד, ובשניהם מתוארת נסיעה של המרצדס אחרי האופנוע. התיאור הרציף של המעקב של המרצדס אחרי האופנוע, שמפורט ב-ת/13ד, מחזק את המסקנה שעולה גם מהגרסאות שמסר הנאשם במענה לכתב האישום ובעדותו לפנינו, כי מדובר במעקב מכוון של הנאשם אחרי המנוח, לאחר שהמנוח נקרה בדרכו של הנאשם תוך כדי נסיעה וזוהה על ידו.

זאת, מפני שלא סביר שהנאשם נסע במשך זמן כה רב של כ-12 דקות, מהשעה שבה נצפה לראשונה במצלמות האבטחה כשהוא נוסע אחרי המנוח, ועד לרגע ההתנגשות במנוח, במסלול פתלתל שמרובה בסיבובי פרסה, באופן אקראי לחלוטין, שרק במקרה זהה למסלול הנסיעה של המנוח איתו הוא מסוכסך שרכב על אופנועו באותו זמן, כולל נסיעה על הכביש הסמוך לחוף ט"ו, במקביל למנוח שנסע באופנוע על החוף, וכולל התיאור לעיל של הנסיעה בנקודה 5 ב-ת/31 אודות הפרסה שביצע הנאשם בכיכר היובל, כשהבחין כי האופנוע שנסע אחריו פנה מערבה, והנאשם נסע בעקבותיו לאחר סיבוב הפרסה שביצע.

הנאשם נחקר על כך בחקירה הנגדית, כשעומת עם אופן נסיעתו במקום זה כפי שהיא מתועדת במצלמה ת/14, והסבר שנתן (בעמ' 369 ש' 19) כי נסע כך בהיסח הדעת, מפני שהיה עסוק בטלפון שלו, אינו סביר, ואינו יכול להסביר את הנסיעה הארוכה והפתלתלה שביצע הנאשם ב-12 הדקות, עקב בצד אגודל אחרי האופנוע של המנוח, עד להתנגשות במנוח. לכן, דינו של הסבר זה להידחות בשתי ידיים; במיוחד כשהוא מצטרף לגרסתו המתחמקת והפתלתלה של הנאשם, וביתר שאת לאחר שבמשטרה שמר על זכות השתיקה ולמעשה שקט על גרסתו עד שמלוא חומר החקירה נחשף בפניו.

נוכח כל האמור לעיל, בהינתן המענה של הנאשם לכתב האישום, שבו אישר כי בשלב מסוים הבחין במנוח תוך כדי נסיעה, ובהינתן עדותו של הנאשם שבה אישר כי בשלב מסוים נסע במכוון אחרי האופנוע, ובהינתן הממצאים שעולים מתוך מצלמות האבטחה בדבר המסלול הפתלתל שבו נסע הנאשם, כשברובו המנוח נוסע לפניו על אופנועו, עד להתנגשות ביניהם, אני קובע כי גם ביחס למעקב של הנאשם אחרי המנוח, מארג הראיות הכולל מלמד על כך שהנאשם עקב באופן מכוון אחרי המנוח במשך פרק זמן ארוך של יותר מ-12 דקות, לאחר שזיהה אותו במהלך נסיעתו.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

6. ההתנגשות

למרבה הצער, לא היו עדי ראיה לרגע ההתנגשות של הרכב של הנאשם באופנוע של המנוח, אולם הרגע האמור מתועד במצלמה 5 של מטיילי עודד שהסרטון שהורד ממנה כלול בדיסק ת/11. לפי מה שנראה בסרטון, בשעה 34: 32: 14 (מונה 36: 01) האופנוע שעליו רוכב המנוח נוסע בשדרות מונטיפיורי מדרום לצפון, ורכב המרצדס נוסע ישר בעקבותיו, ונראה שהמרצדס מאיץ ומצמצם מרחק לכיוון האופנוע. כעבור 6 שניות, בשעה 40: 32: 14, המרצדס פוגע באופנוע, ושני הגלגלים הקדמיים של המרצדס מתרוממים כלפי מעלה מעוצמת הפגיעה. האופנוע נראה מושלך על הכביש לכיוון צפון, ורוכב האופנוע המנוח מועף באוויר מעוצמת הפגיעה ונוחת על מכסה המנוע של המרצדס.

עובדה זו של נחיתת המנוח על מכסה המנוע של המרצדס עולה בקנה אחד עם מה שנראה בתצלום מס' 7 בדוח מז"פ ת/20, של מכסה המנוע של הרכב של הנאשם, אשר נכתב בתיאורו כי "סימנים הנראים כסימני מגע יד נראים על מכסה המנוע של הרכב הנ"ל בסמוך לכנף שמאל", וזה המקום שבו נראה המנוח נוחת על מכסה המנוע של המרצדס, לאחר שהושלך מהאופנוע בעקבות ההתנגשות בו. בנקודת זמן זו משאית שחונה בצד הכביש מסתירה את המשך התיעוד של המרצדס לשבריר שניה. בשעה 41: 32: 14, ברווח הצר שבין המשאית ובין הקצה הימני של המסך, לפני שהאירוע יוצא מהפריים, האופנוע נראה בתנועה צפונה (לכיוון ימין) על הכביש כתוצאה מהפגיעה, כשהוא שכוב על צדו, והמנוח בתנועה בעקבותיו ובצמוד לו כשהוא נוחת על ישבנו על הכביש, רגליו מונפות כלפי מעלה והוא מנסה לייצב את עצמו בשתי ידיו, בעודו יושב על הכביש.

המשך התיעוד של האירוע נצפה במצלמה 11 של מטיילי עודד, שגם הסרטון שהורד ממנה כלול בדיסק ת/11, ובו ניתן לראות את ההיגררות על הכביש של האופנוע ושל המנוח בעקבותיו, שבריר שניה לאחר שהיא נראית במצלמה 5 בשעה 41: 32: 14, מזווית אחרת. בזווית הראיה של מצלמה 11 נראים בשעה 42: 32: 14 (מונה 31: 01) האופנוע והמנוח כשהם על הכביש, והמרצדס נוסעת בעקבותיהם, ונעצרת בשעה 44: 32: 14, במה שנראה כמו פגיעה נוספת של הרכב במנוח עצמו, כשהוא ישוב על הכביש נתמך בשתי ידיו, כפי שעולה מעדותו של העד בשארי שתפורט להלן, אולם לא ניתן לראות את מצבו של המנוח ברגע העצירה של הרכב, מפני שהרכב מסתיר את המנוח.

עם זאת, כעבור חלקיק שנייה נראית הקסדה של המנוח מתרוממת לאיטה מעל למכסה המנוע של הרכב, ובשלב זה, בשעה 46: 32: 14, הרכב מתחיל לנסוע מעט לאחור, ובמקביל נראה אדם, כנראה עד תביעה 4, נהג המונית גלעד חזות, שזיהה את עצמו בסרטון בעדותו בפנינו (עמ' 116 ש' 26) יוצא בריצה מכיוון מרכז טופז, וניגש במהירות למנוח ומסייע לו לקום מהכביש על רגליו. בשעה 53: 32: 14 המנוח נעמד על רגליו והולך בכוחות עצמו, כשהוא כפוף מעט, לכיוון המדרכה, ובמקביל רכב המרצדס נוסע קדימה, כשהמנוח נראה מתבונן לכיוון הנהג, וכעבור שניות בודדות, בשעה 56: 32: 14 הרכב עוצר על הכביש לאחר מטרים אחדים, והנאשם יוצא ממנו והולך במהירות לכיוון המנוח. המשך התיאור של מצלמה 11 שייך כבר לחלק של המאבק, והוא יפורט בפרק שעוסק בכך, אולם תיאור האירוע עד כה, כפי שהוא נצפה בבירור בעיקר במצלמה 5, ובמידה מסוימת גם במצלמה 11, מלמד בבירור על פגיעה מכוונת של רכב המרצדס שבו נהג הנאשם באופנוע שעליו רכב המנוח.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

יתירה מכך, כאמור לעיל, נראה שהנאשם פגע ברכבו גם במנוח עצמו בעת שהיה ישוב על הכביש לאחר שהועף מהאופנוע בעקבות הפגיעה. כך עולה מעדותו של העד בשארי, שהיה כנראה עד הראיה היחיד לפגיעה של המרצדס בנאשם עצמו, ותיאר את מה שראה במילים הבאות: "אז אני יוצא פתאום אני רואה אוטו דורס את האופנוע, מרצדס שחורה וכאילו עולה על הגלגל האחורי של האופנוע ועל הרגל של כאילו נדב..." (עמ' 120, ש' 18), ובהמשך הוא הוסיף: "ואז המרצדס פגע בגלגל האחורי אז הגלגל אחורי התחיל להשתולל אז הקדימה של המרצדס עלה גם על הרגל של נדב וגם על הגלגל אחורי" (עמ' 121 ש' 1 – 2). העד דייק בלשונו גם בחקירה הנגדית, כאשר בשארי עומת עם הדוח הפתולוגי שלא אובחנה בו פגיעה ממשית או שבר ברגל, וציין כי הנאשם עלה ברכבו על הגלגל האחורי של האופנוע, וכן "עלה לו על הרגל טיפה אחורה ועצר" (עמ' 130 ש' 12), משמע כי עיקר הפגיעה של הרכב הייתה בגלגל האחורי של האופנוע, שנלוותה לה גם פגיעה קלה, "טיפה" כלשונו של העד, ברגלו של המנוח.

למעשה, כך משתמע גם מעדותו של הנאשם עצמו, כאשר בתשובה לשאלה של ב"כ המאשימה בחקירה הנגדית בדבר אופן נסיעתו של הנאשם עובר לפגיעה באופנוע של המנוח, אמר הנאשם בין היתר את הדברים הבאים: "... כשהרכב נעצר בעצירה מוחלטת, אני רואה בן אדם צמוד לי לטמבון, על הרצפה צמוד לי לטמבון, ומהר אני נוסע אחורה כדי לוודא שלא פגעתי בו..." (עמ' 421 ש' 25). הנאשם שב על הדברים הללו גם בהמשך עדותו, כאשר הסביר את אופן פגיעתו במנוח: "הוא לא היה מתחת לטמבון שלי... הוא היה צמוד לטמבון שלי בכביש, ואני מסתכל ואני רואה בן אדם מול הטמבון שלי, ואני מוודא שלא פגעתי בו..." (עמ' 425 ש' 1 – 4), ובהמשך אותו עמוד: "אני עצרתי את הרכב ברגע שנכנסתי בבן אדם עד לעצירה מוחלטת, מנעתי את הפגיעה בבן אדם. ולא רק שאני מנעתי את הפגיעה, גם ווידאתי שאני לא פגעתי בבן אדם בזה שאני נוסע אחורה, הבן אדם לא היה מתחת לרכב, הוא היה צמוד לרכב" (ש' 15 – 18). במילים אחרות, הנאשם עצמו מאשר כי "נכנס בבן אדם" כלשונו, וכי אותו אדם היה "צמוד לטמבון" שלו, אולם הוא בלם את הרכב, ולא עלה על המנוח ברכבו.

כאמור לעיל, במצלמה 11 נוסע ברכבו ומגיע ממש קרוב מאוד למנוח בפעם השנייה, באופן שמתאים לתיאורו של העד בשארי כי ראה את הרכב של הנאשם פוגע במנוח. זאת, כאשר כמה שניות קודם לכן, הרכב האמור נראה במצלמה 5 פוגע באופנוע ומעיף אותו באוויר, ונראה כי הרכב יכול היה לעצור מיד לאחר הפגיעה באופנוע. נראה כי הנאשם לא הסתפק בפגיעה הראשונה שבה העיף באוויר את האופנוע ואת המנוח, אלא המשיך בנסיעה אחרי המנוח עד שפגע בו פעם נוספת, ומה שנראה במצלמות 5 ו-11 מתאים לתיאורו של העד בשארי, ולמעשה גם לעדותו של הנאשם עצמו, כי הנאשם פגע במנוח בשנית.

בעניין זה, ב"כ הנאשם חקר את ד"ר קריספין מהמכון הפתולוגי, ושאל אותו מה קורה כשמכונית שמשקלה למעלה מטון וחצי עולה על רגל עם הגלגל, ועט כמוצא שלל רב על תשובתו של העד, כי במקרה כזה צריך היה לראות פריקה של מפרק הברך, מעיכה של רקמה ושברים בעצמות, וכל אלה לא נמצאו על רגליו של המנוח. ב"כ הנאשם בנה תילי תילים של הנחות על תשובתו של ד"ר קריספין, ולא היסס להטיח בעד בשארי כי שיקר בעדותו. אולם לטעמי בשארי דייק בלשונו, ובשום מקום לא העיד כי הגלגל של המרצדס עלה על רגלו של המנוח, אלא דיבר על "הקדימה של המרצדס", וברור כי המנוח יכול היה להיפגע מהפגוש הקדמי של המרצדס, כפי שהעיד בשארי, ולא דווקא מהגלגל של הרכב, שאכן ככל הנראה לא הוא שעלה על רגלו של המנוח. לא למותר לציין בהקשר זה כי המנוח לא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 33007-03-20 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

שכב על הכביש אלא ישב על ישבנו כשברכיו מכופפות, וגם ד"ר קריספין ציין בעדותו כי אופן ותוצאות של פגיעה של רכב באדם תלויות במידה רבה גם בתנוחה של אותו אדם.

מעבר לתיעוד ממצלמות האבטחה, חיזוק ראייתי למסקנה כי הנאשם התנגש בכוונה באופנוע של המנוח, ניתן למצוא גם בממצאים שקבענו לעיל, הן באשר לקיומו של סכסוך פעיל בין הנאשם ובין המנוח, והן באשר לכך שהנאשם עקב ברכבו במכוון אחר נסיעתו של המנוח. העובדה שהיה לנאשם מניע לפגוע במנוח, כמו גם העובדה שהנאשם החל לעקוב אחר המנוח, לאחר שזיהה אותו רוכב על אופנועו, מתיישבות היטב עם המסקנה העולה מהתיעוד של מצלמות האבטחה ומעדותו של בשארי, בדבר פגיעה מכוונת של הנאשם באופנוע של המנוח. גם אם עובדות אלה אינן עולות כדי ראיה ישירה לאופי הפגיעה במנוח, עדיין יש בהן כדי להוות ראיות נסיבתיות כבדות משקל, שתומכות במסקנה כי הנאשם התכוון לפגוע במנוח, ולכן התנגש במכוון באופנוע שעליו רכב.

סוף דבר, נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי **עלה בידי המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם פגע במכוון ברכבו באופנוע שעליו רכב המנוח, כנטען בסעיף 6 לכתב האישום.**

7. המאבק

שלוש שאלות נדרשות להכרעה בעניין המאבק, כאשר שתי השאלות הראשונות מתייחסות לבירור מדויק של העובדות: **השאלה האחת** היא מי התחיל במאבק, או במילים אחרות: מיהו התוקף ומי המתגונן; **השאלה השנייה** היא כיצד בדיוק מצא המנוח את מותו בעקבות המאבק; **השאלה השלישית** היא מה היה היסוד הנפשי של הנאשם בעת שפגע במנוח, ובה אדון בפרק הבא, שיעסוק בשאלת אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

אציין עוד כי כל המאבק הפיזית בין הנאשם ובין המנוח נמשכה זמן קצר מאוד של פחות מדקה, ולכן קשה לעשות הפרדה דיכוטומית בין השאלה הראשונה ובין השאלה השנייה, מפני שהעובדות הרלוונטיות לשתי השאלות הללו שלובות זו בזו, ובכל זאת אתייחס בנפרד לכל אחת מהשאלות הללו.

עדי הראיה

בעניין זה של המאבק, היו כמה עדי ראיה שראו את המאבק מתחילתה, והתייחסו לכך בעדותם. העד הראשון שהתייחס לכך בעדותו היה עד תביעה 8 רון בשארי, שמסר בתחילת עדותו כי הבחין ברכב של הנאשם פוגע באופנוע ובמנוח שהיו שרועים על הכביש, ובמקום שהנאשם שפגע במנוח ייצא לעזור לו, הוא יצא מהרכב והחל "מפוצץ אותו עוד יותר מכות" כלשונו (עמ' 120 ש' 20). העד ציין כי היה המום מהתנהגותו של הנאשם, וניסה להפריד ביניהם, אולם לא הצליח למנוע את הפגיעות של הנאשם במנוח. העד ציין עוד כי הנאשם היכה את המנוח מכות אכזריות, ובשלב מסוים היכה אותו באגרופים בבית החזה, ובעקבות זאת, ראה את המנוח "משפריץ דם" מבית החזה.

העד אישר בחקירה הנגדית כי מסר בחקירתו במשטרה כי לא ראה שום חפץ בידיו של הנאשם, אולם הוא בטוח שהמנוח נדקר ע"י הנאשם (עמ' 125 ש' 14). בקשר לעדות זו יש לציין כי המנוח היה חברו של העד באותה שכבה בבית הספר שבו למדו יחד 8 שנים, אולם העד ציין בעדותו כי בעת ההתנגשות לא הבחין מיד כי מדובר במנוח, ורק כאשר המנוח הוריד את הקסדה במהלך ההתקוטטות ביניהם,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

הבחין שהמנוח הוא חברו נדב. בכל אופן, בשל החברות שבין בשארי ובין המנוח, ואף שעדותו של בשארי הותירה בי רושם חיובי, סברתי כי יש להתייחס אליה בזהירות, ולמצוא לה תימוכין בראיות נוספות.

ואכן עדותו של בשארי נתמכת גם בעדויותיהן של שתי עדות ראיה שעברו במקרה ברכבן בעת שהחל המאבק בין השניים, והעידו כי הנאשם הוא שהחל להכות את המנוח. כך העידה עדת תביעה 9, רותם אברמוביץ, וציינה כי בעת שעברה ברכב שבו ישבה ליד מושב הנהג, בכביש שסמוך למרכז טופז בדרכה לביתה ממקום עבודתה, הבחינה באופנוע שכוב בצד הכביש ומכונית לידו, וראתה את נהג המכונית עושה בידו תנועות של מי שרוצה להכות את הנפגע, כשהאדם שנפגע מנסה להגן על עצמו בקסדה שהחזיק בידו.

הנהגת של אותו רכב, עדת תביעה 14, תרצה אפריאט, מסרה גרסה מפורטת יותר וציינה בעדותה כי הבחינה שמהרכב השחור שפגע באופנוע יצא בחור לבוש בחליפת טרנינג כחולה שהלך בעצבנות לכיוון רוכב האופנוע שהיה עם קסדה לראשו, וכך היא מתארת את המשך האירוע: **"הבחור עם חליפת הטרנינג ניגש אליו והתחיל להכות אותו, בשלב מסוים הוא הפיל אותו ממש ארצה והמשיך להכות אותו. הבחור עם האופנוע ניסה להתגונן, להתרומם, הוא הצליח באיזשהו שלב להתרומם. הוא המשיך להתקוטט איתו... בשלב מסוים הוא משך אותו פנימה... לכיוון שני רכבים חונים. שם נמשכו עוד כמה שניות..."** (עמ' 159 ש' 31 – עמ' 169 ש' 3). העדה ציינה כי לא ראתה מה התרחש בין הרכבים החונים, אך הבחינה כי כעבור זמן מה, הבחור עם הטרנינג חזר במהירות לרכב השחור ועזב את המקום. בחקירה הנגדית העדה אשרה כי לא ראתה את הבחור עם הטרנינג מחזיק סכין או חפץ אחר בידו.

שתי העדות הללו הן עדות ניטרליות שאין להן כל קשר לאירוע, והן עברו במקרה במקום בעת המאבק שפרצה בין הנאשם ובין המנוח; הן לא הכירו לא את הנאשם ולא את המנוח, ולכן ראיתי לנכון לתת אמון בעדותן, ושתייהן העידו כי הנאשם הוא שהיכה את המנוח לאחר ההתנגשות. זאת בניגוד מוחלט לתיאור שנתן הנאשם כאילו הוא רק התגונן, לא התכוון כלל לפגוע במנוח, ולדבריו הוא רק ניסה להתרומם והמנוח הוא שמנע זאת ממנו; גרסה שנשמעת מופרכת על פניה, לאור דברי העדות. העדויות הללו עולות בקנה אחד ותומכות בעדותו של העד בשארי, שהעיד אף הוא כי הנאשם הוא שהיכה את המנוח מכות נמרצות. כל העדים מסרו כי לא ראו שהנאשם החזיק חפץ כלשהו בידיו, ועובדה זו מוסיפה נופך של אמינות לעדויותיהם, מפני שניכר מדברי העדים הללו, שהם נצמדים לעובדות, מעידים על מה שראו, ונמנעים מלהפריז באשמתו של הנאשם, מעבר לעובדות שראו בבירור.

התייעוד מתוך ת/11 מצלמה 11

כאמור לעיל, גב' אפריאט ציינה בעדותה כי בשלב מסוים המאבק המשיכה בין שני רכבים חונים, והיא לא יכלה לראות מה התרחש במקום זה, אולם מה שהיא לא יכלה לראות, נצפה היטב בסרטון של מצלמה 11 של מטיילי עודד, שמתעד את המאבק בין הנאשם ובין המנוח מתחילתו ועד סופו, ולהלן אפרט את הדברים שנראים בסרטון האמור, שלב אחרי שלב, החל מהנקודה שבה הסתיים תיאור האירועים בפרק הקודם שעוסק בהתנגשות, דהיינו שעה 56: 32: 14 שבה רכב המרצדס נעצר באמצע הכביש, מטרים בודדים מהמקום שבו פגע במנוח כמה שניות קודם לכן. מדובר במונה מס'

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 03-20-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

01:47, ומשיקולי נוחות והקלה על הקורא, נקודות הזמן יצוינו בהמשך פרק זה לפי מס' המונה של הסרטון.

לאחר שהרכב נעצר באמצע הכביש, הנאשם נראה יוצא ממנו והולך בצעדים נמרצים לעבר המנוח, ובמונה 01:56 הנאשם תופס את המנוח בחולצתו באזור הכתף, גורר אותו למרכז הכביש ומפיל אותו ארצה. במונה 02:04 נראה שהנאשם מכה את המנוח כשהוא שרוע על הכביש, ומתפתח מאבק בין השניים, שלא ניתן לראות את פרטיו מפני שהמונית שחונה שם בצד הכביש חוצצת בין המצלמה ובין המתקוטטים. במונה 02:18 המנוח נראה מנסה להימלט מהנאשם לכיוון מרכז טופז, אולם הנאשם תופס אותו ומושך אותו חזרה לכיוון הכביש וממשיך להכותו.

במונה 02:20 נראה שהמנוח מסיר את הקסדה מראשו, ומנסה להגן על עצמו באמצעותה מפני תוקפנותו של הנאשם. במונה 02:21 נראה שהנאשם שולף משהו מחולצתו, ובמונה 02:24 הנאשם נראה רודף אחרי המנוח שמנסה לברוח לכיוון אי התנועה, ונראה שהנאשם מחזיק משהו ביד ימינו. במונה 02:25 הנאשם מניף קדימה את יד ימינו עם החפץ שהוא אווז באותה יד, לעבר גופו של המנוח לכיוון המותן בצד ימין, ושניה לאחר מכן הנאשם נראה מניף שוב את ידו, והפעם לעבר פלג גופו העליון של המנוח. במונה 02:27 הנאשם נראה רץ לעבר המרצדס, ובמקביל המנוח נראה הולך במהירות ובכוחות עצמו לכיוון מרכז טופז כשהוא מחזיק את ידו בשיפולי בטנו. במונה 02:38 הנאשם נוסע במהירות מהמקום ברכב המרצדס.

מהסרטון עולה בבירור כי הנאשם הוא זה שתקף את המנוח, יצא מהרכב וניגש אליו בצעדים נמרצים, תפס אותו והפיל אותו, וגם כשהמנוח ניסה להימלט מפניו פעמיים, הנאשם תפס אותו והמשיך להכותו, ובפעם השנייה עשה זאת כאשר הוא אווז בחפץ כלשהו ביד שבה היכה את המנוח, אשר נראה מנסה להתגונן מפניו.

גרסתו של הנאשם

גרסתו של הנאשם שונה בתכלית מהעדויות שהובאו עד כה, ובקצירת האומר אציין כי הנאשם טען בעדותו בפנינו שפגע במנוח בטעות ברכבו, לדבריו מפני שהיה צריך ללחוץ כמה פעמים על דוושת הבלם עד שהרכב נעצר, וכשראה שהמנוח קם על רגליו והלך הצדה, הוא עצר את הרכב בצד ויצא לראות שהכול בסדר עם המנוח. כשהגיע ליד המנוח, המנוח החל לקלל אותו ונקט כלפיו באלימות רבה, כולל מכה חזקה שהיכה אותו בראשו, בידו שבה לדבריו החזיק המנוח חפץ כלשהו, כנראה אגרופן. גם כשהוא (הנאשם) ניסה לסגת לאחור, המנוח המשיך לתקוף אותו באלימות רבה ואף תקף אותו באמצעות הקסדה שלו, "הוא היה באמוק" כלשונו (עמ' 430 ש' 7), ולכן הוא נאלץ להתגונן מפני תוקפנותו של המנוח. הנאשם הכחיש בתוקף כי דקר את המנוח 3 פעמים, אולם אישר כי פגע במנוח באמצעות חפץ מתכת עלום שלדבריו קיבל בעבר מהמוסך כדי לאזן את לחץ האוויר בצמיגים, ולדבריו עשה זאת באקט של הגנה עצמית, ופגע רק פעם אחת בידו של המנוח, ואין לו מושג כיצד נפצע המנוח באיברים נוספים בגופו (עמ' 442 ש' 22). הנאשם אף ציין כי עזב את המקום כשהוא שותת דם, והוסיף כי היה בטוח שהוא נפצע יותר מהמנוח (עמ' 403 ש' 26).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

גרסתו של הנאשם אינה מתיישבת עם הממצאים שנמצאו בשטח, וגם לא עם הממצאים שעלו מהבדיקה הפתולוגית. לא נמצא בשטח או ברכב אותו כלי מתכת שהנאשם טען כי פגע באמצעותו במנוח כדי להגן על עצמו, וגם לא נמצא אגרוף או כלי דומה לכך, שעליו סימני ט"א או DNA של המנוח, שהיה יכול לתמוך בטענת הנאשם כי היה בידי המנוח ושימש אותו כדי לפגוע בנאשם. נהפוך הוא, בזירה נמצא אגרוף שמתועד בתצלום מס' 16 לנספח התצלומים של חוות דעת מז"פ ת/21, ובחוות הדעת הביולוגית ת/26 נקבע כי הדגימות הביולוגיות שנלקחו מידיית האחיזה של האגרוף, אינן שוללות את האפשרות שהנאשם הוא אחד המקורות לתערובת הביולוגית שנמצאה על הידיית, משמע כי יכול להיות שדווקא הנאשם הוא שהחזיק באגרוף ולא המנוח.

ראוי לציין בהקשר זה, כי בשונה מהנאשם שנמלט מהזירה, ויכול היה לסלק מהמקום ולהשמיד או להסתיר את החפץ שבאמצעותו דקר את המנוח, המנוח נשאר בזירת האירוע שבה למרבה הצער מצא גם את מותו. לכן כל החפצים שהיו ברשותו נותרו בזירה, למעט האופנוע שהוצא מהמקום ע"י מר אטיאס, שהמנוח עוד הצליח לבקש ממנו שיחזיר את האופנוע למשפחתו, לפני שקרס אל מותו כתוצאה מהדקירות שנדקר ע"י הנאשם. לכן גם, העובדה שלא נמצא בזירה חפץ שניתן לייחס אותו למנוח בראיות פורנזיות, מחליש את טענתו של הנאשם כי הותקף באלימות קשה ע"י המנוח, כשהוא מסתייע בחפץ כלשהו שהחזיק בידו.

זאת ועוד ובכך העיקר, גרסתו של הנאשם אינה מתיישבת עם התיעוד של האירוע כפי שעולה ממצלמה 11 של מטיילי עודד, שממנו עולה בבירור כי הנאשם הוא שהחל לתקוף את המנוח, כפי שפירטתי בהרחבה לעיל; ואף המכות שנראות בשלב האחרון של האירוע, כשבידו של הנאשם חפץ, תואמות את מקום הפגיעות בגופו של המנוח באזור הבטן והחזה. כמו כן, טענתו של הנאשם כי הפגיעה היחידה שפגע במנוח הייתה באמצעות אותו חפץ עלום שלטענתו קיבל במוסך, אינה מתיישבת עם הממצאים שהתקבלו מנתיחת גופתו של המנוח, כפי שאפרט בהרחבה להלן, בדיון על נסיבות מותו של המנוח.

נוכח האמור, בהינתן כל הטעמים שפורטו לעיל, אני קובע כי הוכח מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם הוא שתקף את המנוח, לאחר שהתנגש במכוון באמצעות הרכב שבו נסע באופנוע שעליו רכב המנוח, באופן שגרם להשלכת המנוח מהאופנוע, תחילה לעבר מכסה המנוע של הרכב הפוגע, ומשם הושלך המנוח לכביש.

נסיבות מותו של המנוח

כפי שעולה מהתיעוד במצלמה 11 במוצג ת/11, העימות הפיזי בין הנאשם ובין המנוח, מהרגע שהנאשם ירד מרכבו וניגש למנוח, ועד הרגע שבו הנאשם חזר לרכבו ועזב את המקום, נמשך פרק זמן קצר ביותר של כ-50 שניות, ממונה 01:47 ועד מונה 02:38, ונראה בבירור כי הנאשם הוא שתקף את המנוח באלימות, וכשהמנוח ניסה להימלט מפניו, הנאשם תפס אותו וגרר אותו חזרה לכיוון הכביש והמשיך להכותו. בשלב מסוים הוסרה הקסדה מראשו של המנוח, והוא ניסה להגן על עצמו בעזרתה מפני הנאשם, ובאותו זמן הנאשם נראה מוציא חפץ כלשהו מחולצתו, ופוגע ביד ימינו שאוחזת באותו חפץ, פעמיים בגופו של המנוח: פעם אחת במותן בצד ימין, ופעם נוספת בפלג הגוף העליון.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

לאחר שתי הפגיעות הללו, המנוח נראה הולך במהירות ובכוחות עצמו לכיוון מרכז טופז כשהוא כפוף מעט ומחזיק את ידו בשיפולי בטנו. זאת, כאשר הוא זב דם שניגר על הכביש, כפי שעולה מחוות דעת מז"פ ת/21 אודות מסלול כתמי דם מאי התנועה לכיוון מרכז טופז, ומחוות הדעת הביולוגית ת/26, אשר קבעה כי מדובר בדמו של המנוח. התייעוד ממצלמת האבטחה באשר לפגיעות של הנאשם בגופו של המנוח תואם את הממצאים בדוח הפתולוגי, בדבר מיקום פצעי הדקירה בגופו של המנוח, ועולה בקנה אחד עם העדויות של עדי הראיה שהובאו לעיל.

באשר לסיבת מותו של המנוח, נקבע בחוות הדעת הפתולוגית ת/18, כי כפי שצוין בכתב האישום הנאשם דקר את המנוח 3 דקירות, כאשר האחת מהן הייתה שטחית, וכי מותו של המנוח "נגרם בעקבות שני פצעי דקירה בחזה ובבטן מימין", כאשר הדקירה בחזה היא בעומק של כ-4 ס"מ עד החתך בווריד התת-בריחי, ואילו פצע הדקירה בבטן הוא בעומק כולל של לפחות 7.5 ס"מ והדקירה פגעה באיברים פנימיים. ד"ר קריספין ציין עוד בחוות דעתו כי הדקירות בגופו של המנוח נגרמו ככל הנראה ע"י חפץ חד, עם לפחות שפה מושחזת אחת כמו להב סכין, באורך של לפחות 7.5 ס"מ, וברוחב של עד כ-3.2 ס"מ.

בחוות דעת משלימה ת/18א, התייחס ד"ר קריספין גם לשני סכינים שנמצאו ברכב של הנאשם, כאשר לאחר בחינה מדוקדקת של חדות הלהבים ומידותיהם הוא קובע כי "בהשוואת פצעי הדקירה ותעלותיהם שנמצאו בגופו של המנוח למאפייני הפגיעות שהועברו לבדיקתנו... הפצעים שנמצאו יכולים להתיישב עם חפץ חד בעל לפחות שפה אחת מושחזת כגון להב סכין או חפץ אחר דומה... וממדי הלהבים של כל אחד מהפגיעות מתיישבים עם תיאור זה". התיאור האמור של החפץ שבו נדקר המנוח, בהתאם לפצעי הדקירה שאותם ראה בנתיחת המנוח, אינו מתיישב עם התיאור של החפץ המתכתי שהנאשם טען כי החזיק בידו בעת שהתגונן מפני המנוח, ותיאר אותו כך: "זה מן פלאח קטן כזה שהוא לא חד, יש לו, בקצה שלו הוא שפיצי" (עמ' 443 ש' 1), והוסיף כי האורך הכולל שלו הוא 10 ס"מ. לכן, נראה כי גרסתו המאוחרת של הנאשם בה אישר לפתע כי הוא אכן דקר את הנאשם, אך עשה זאת בנסיבות של הגנה עצמית ובאמצעות אותו "פלאח", הינה גרסה כבושה ושקרית, שכן סימני הדקירה בגופו של המנוח, לא יכולים היו להיגרם מאותו פלאח מתכת עלום, אלא נגרמו מחפץ חד בעל שפה מושחזת אחת לפחות, כמו סכין.

כפי שעולה מהעדויות ונראה גם במצלמה 11 שנמצאה בסמוך למשרדי חברת מטיילי עודד, היחיד שפגע במנוח במהלך המאבק ביניהם היה הנאשם, ולכן אין מנוס מהמסקנה כי הנאשם הוא שדקר את המנוח את אותן דקירות שהביאו למותו, באמצעות חפץ חד שהחזיק בידו ונראה אף הוא במצלמת האבטחה, שאותו ככל הנראה העלים בדרך כלשהי לאחר ביצוע הדקירות.

התנהגות מפלילה של הנאשם

חיזוק נוסף לאשמתו של הנאשם, ניתן למצוא גם בהתנהגות המפלילה שלו לאחר האירוע. כשנשאל בחקירה הנגדית מדוע ברח מהמקום, הכחיש הנאשם כי ברח, וטען כי ראה שהמנוח קם והלך, וסבר כי לא קרה למנוח כלום, בעוד הוא (הנאשם) התמלא בדם: "הסתכלתי במראות, כולי דם, נפתח לי הראש מפה, כל הפנים שלי דם. ירד לי דם מהאף, כולי הייתי דם", כלשונו. אולם התייעוד ממצלמה 11 אינו מתיישב עם גרסתו של הנאשם, ונראה בבירור כי לאחר שהמנוח קם מהכביש לאחר התאונה,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

הנאשם תקף את המנוח שוב ושוב, כאשר המקום האחרון שבו תקף את המנוח היה על אי התנועה, כפי שפורט בהרחבה לעיל בתיאור הסרטון של מצלמה 11, ורק לאחר מכן הנאשם רץ לרכב שלו שעמד במרכז הכביש כמה מטרים משם, ונסע במהירות מהמקום. בעוד שהמנוח נראה הולך כפוף לכיוון מרכז טופז כשהוא מנסה לעצור את הדימום מגופו, הנאשם לא נראה זב דם כפי שתיאר, וטענתו כי סבר שלא קרה כלום למנוח, מיתממת ואינה מתיישבת עם העובדה שהוא נראה תוקף את המנוח, ודוקר אותו בפלג גוף עליון, לפני שרץ לרכבו ונמלט מהמקום.

זאת ועוד, הנאשם לא הזעיק עזרה ראשונה, וגם לא דיווח על התאונה שביצע לחברת הביטוח, כפי שניתן היה לצפות מאדם שמעורב בתאונה תמימה, וכן לא דיווח על כך למשטרה סמוך לאחר ביצוע התאונה. במקום זאת, הנאשם נטש את המרצדס שהייתה מעורבת בתאונה ברח' משה חיים שפירא, מרחק כמה רחובות ממקום התאונה, והחל במה שנראה כמסע הימלטות ממקום אחד למשנהו: תחילה נסע ברכב של חברים שאותם הזעיק למקום, לקרובי משפחה בשדה עוזיה. כעבור זמן לא רב ביקש מאביו ומאחיו שיבואו להסיע אותו ברכבם משדה עוזיה, סיפר להם שרב עם מישהו וביקש שלא ישאלו שאלות על כך, והתעקש להגיע לכתובת כלשהי באשקלון, למרות שהאב ביקש ממנו שיחזור הביתה לאשדוד, ומאז נותק הקשר עם הנאשם, כפי שעולה מהעובדות המוסכמות שהוכתבו לפרוטוקול ביחס לגרסתו של האב (עמ' 164 ש' 15 – 20).

בהמשך אותו יום, לקראת השעה 18:00, הגיע הנאשם לביתו של קרוב משפחה רחוק בעיר שדרות, בלי הודעה מוקדמת, ושהה בביתו שלושה ימים עד שנעצר ביום 13.2.20 בשעה 22:50. עם הגעתו ביקש מאותו קרוב, ניסים חדידה שמו (עד תביעה 15 בכתב האישום), שירכוש עבורו שני כרטיסי סים, והחליף אותם במקום כרטיסי הסים הישנים שהיו בשני הטלפונים הניידים שהיו ברשותו באותו זמן, וכל זאת כפי שעולה מהעובדות המוסכמות שהוכתבו לפרוטוקול ביחס לעד זה (עמ' 163 ש' 19 ואילך). בעדותו בפנינו מסר הנאשם כי אינו יודע היכן כרטיסי הסים הישנים, ומדברי ב"כ המאשימה עולה כי בחיפוש שנערך בביתו של הקרוב בשדרות, לא נמצאו כרטיסי הסים הישנים (עמ' 477 ש' 1 – 10).

בנוסף לכל האמור, כפי שצוין בהרחבה לעיל, הנאשם שמר על זכות השתיקה בכל חמש האמרות שנגבו ממנו, וטענתו כי עשה זאת מפני שכך יעץ לו הסגור, לא התקבלה בפסיקה כהסבר סביר לשתיקה, כפי שנקבע בין היתר בע"פ 2132/04 בעניין קייס שזכר לעיל. עוד נקבע בפסיקה כי **"נאשם אשר שתק בחקירתו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו ... התנהגות זו אינה משקפת חפות, אלא להפך: סירוב נאשם לשתף פעולה בהליכי חקירה שבכוחם לתרום להוכחת חפותו עשוי לשקף התנהגות מפלילה..."** (ע"פ 3452/11 שאלתיאל נ' מדינת ישראל (8.7.2013) פס' 36).

ואכן, המכנה המשותף לכל הפעולות שהנאשם ביצע סמוך לאחר "התאונה", ובכלל זה נדודיו ממקום למקום וסירובו להגיע הביתה, וכן החלפת כרטיסי הסים במכשירי הטלפון שהיו ברשותו ללא כל הסבר סביר לכך, ולא פחות מכך – גם הפעולות שהנאשם נמנע מלבצע, כמו הימנעות מלפנות למשטרה והימנעות מלעדכן את חברת הביטוח, כל אלה הן פעולות שאינן אופייניות לאדם חף מפשע. על כך נקבע בפסיקה כי **"התנהגות שאינה מתיישבת עם התנהלותו של אדם שהוא חף מפשע, היא**

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

התנהגות מפלילה, אשר מהווה אף היא חיזוק לראיות התביעה" (ע"פ 1119/11 אבו סרחאן נ' מדינת ישראל (5.5.2015) פס" 68).

בהמשך אותה פסקה, מובאות כמה דוגמאות להתנהגות מפלילה: "בריחה והימנעות מהתייצבות ביודעין שהמשטרה דורשת התייצבותו של פלוני, מטילות על אותו אדם חשד כבד. זו התנהגות מפלילה, אשר, אם לא נמצא לה הסבר מניח את הדעת, יכולה לשמש אפילו ראיה נסיבתית בצד ראיות אחרות לביסוס ההרשעה"; ודוגמא נוספת: "הכחשה גורפת של הנאשמים, במהלך חקירתם במשטרה, הכחשה שנועדה להרחיקם ממעורבות במעשים המפורטים בכתב האישום, היא בגדר התנהגות מפלילה, המחזקת את ראיות התביעה, ככל שלא סופק לה הסבר סביר".

מדובר אפוא בשורה של מעשים והתנהגויות שביצע הנאשם לאחר האירוע, ובכך שבאופן ברור הוא נמלט מהמקום בתום האירוע, שיש בהן כדי להוות התנהגות מפלילה שאינה מתיישבת עם טענת חפות, ומחזקת את הראיות נגדו.

שקרי הנאשם

למעלה מן הצורך אציין כי סיוע למסקנה כי מותו של המנוח נגרם כתוצאה מהדקירות שדקר אותו הנאשם, הגם שאינו נדרש בהינתן מכלול הראיות שפורטו לעיל, ניתן למצוא בשקרי הנאשם בעניין זה. ההלכה בעניין המשקל הראייתי של שקרי נאשם, נוסחה לאחרונה בע"פ 5705/20 כהאי לישנא:

בפסיקה נקבעו מספר תנאים מצטברים, אשר בהתקיימם, שקרי נאשם עשויים לשמש סיוע לראיות התביעה: על השקרים להתייחס לעניין מהותי, ולא לעניין שולי; על השקרים להיות ברורים וחד-משמעיים; על השקרים להיות מוכחים באמצעות עדויות עצמאיות ולא מתוך העדות הטעונה סיוע; השקרים קשורים לעבירה שעליה נסוב המשפט; השקרים נאמרו בכוונה לסלף את האמת (ע"פ 5705/20 פלוני נ' מדינת ישראל (25.8.2021) פס" 24 ובהפניות שם).

כל התנאים שנקבעו בפסיקה מתקיימים בנסיבות שלפנינו בגרסה השקרית שמסר הנאשם בעניין הדקירות של המנוח, כאשר בתחילה, כבר במענה לכתב האישום, הכחיש הנאשם כי יצא מהרכב כשעל גופו סכין, והכחיש גם כי דקר את המנוח. הנאשם המשיך להכחיש כי דקר את המנוח, גם כאשר טען בתום פרשת התביעה, באמצעות בא כוחו, כי אין להשיב לאשמה, והיסוד הרביעי שעליו ביקש ב"כ הנאשם לבסס את טענתו היה כי אין כל ראיה לכך שהנאשם דקר את המנוח. רק בעדותו של הנאשם בפנינו במסגרת פרשת ההגנה, אישר הנאשם לראשונה כי אחז בידו חפץ מתכת כלשהו, שבאמצעותו, לטענתו, התגונן מפני תוקפנותו של המנוח, ועל משקלה האפסי של גרסה כבושה מעין זו, עמדתי לעיל בפרק שעוסק בשתיקתו של הנאשם בחקירתו.

הגרסה שהנאשם מסר שוב ושוב, בעיקר בחקירתו הנגדית, היא כי נתן למנוח מכה אחת בידו, וכשנשאל אם נתן רק מכה אחת למנוח, כיצד נמצאו 3 דקירות בגופו השיב: "אני זוכר שאני נתתי לו מכה אחת, וגם אני זוכר שזה היה בצד, אני נתתי לו מכה באזור היד והלכתי, אני לא יודע איך יש לו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

עוד פציעות, אין לי מושג" (עמ' 442 ש' 22), ודי בצפייה בסרטון שמתעד את המאבק ואת הדקירות ממצלמה 11, כדי לזהות בנקל את השקרים בגרסת הנאשם.

כפי שציינתי לעיל בעת שסקרתי את התיעוד ממצלמה 11, במונה 02: 21 נראה שהנאשם שולף משהו מחולצתו, ובמונה 02: 24 הנאשם נראה רודף אחרי המנוח שמנסה לברוח לכיוון אי התנועה, ונראה שהנאשם מחזיק משהו ביד ימינו. במונה 02: 25 הנאשם מניף קדימה את יד ימינו עם החפץ שהוא אווז באותה יד, לגופו של המנוח במותן בצד ימין, ושניה לאחר מכן הנאשם נראה מניף שוב את ידו, והפעם לפלג גופו העליון של המנוח.

אין מדובר אפוא במכה אחת ביד כפי שטען הנאשם, אלא מדובר בפגיעות של הנאשם, באמצעות חפץ חד שהחזיק בידו, תחילה בצד ימין של מותנו של המנוח, ולאחר מכן בצד ימין של החזה מתחת לכתף. לאחר אותן דקירות, שהנאשם דקר את המנוח על אי התנועה, המנוח נראה הולך כפוף לכיוון מרכז טופו מעבר לכביש, כשהוא אווז בשיפולי בטנו, ומנסה לעצור את שטף הדם מגופו, ודמו ניגר על הכביש וסימן את מסלול הליכתו לאחר שנדקר. הנאשם לבדו פגע במנוח באותה קטטה, ובשני המקומות בגוף, שבהם המנוח נדקר ע"י הנאשם, בצד ימין של המותן ובצד ימין של החזה, נמצאו פצעי דקירה עמוקים שגרמו למותו של המנוח, כפי שנקבע באופן חד משמעי בחוות הדעת הפתולוגית ת/18 של המרכז הלאומי לרפואה משפטית.

מדובר אפוא בשקרים של הנאשם שמתייחסים לעניין המהותי ביותר של הסיבה למותו של המנוח, כאשר השקרים ברורים וחד משמעיים, כפי שעולה גם מתיעוד הדקירות במצלמה ת/11, וגם מהממצאים הפורנזיים שנמצאו בנתיחת הגופה, כפי שפורט בחוות הדעת הפתולוגית ת/18; השקרים מוכחים לא רק בתיעוד החד משמעי במצלמה 11, אלא גם בממצאים פורנזיים מנתיחת הגופה של המנוח, ומיותר לומר שהשקרים קשורים לעבירה שעליה נסוב המשפט, ונאמרו בכוונה ברורה לסלף את האמת ולהרחיק את הנאשם מן העבירה.

ה. אשמתו של הנאשם בעבירות שמיוחסות לו בכתב האישום

על רקע הממצאים והמסקנות שנקבעו לעיל באשר למחלוקות העובדתיות שבין הצדדים, אדון עתה בשאלת אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, לפי הסדר שבכתב האישום:

עבירת הרצח

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של רצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, ונטען כי במעשיו גרם בכוונה למותו של המנוח. עבירת הרצח מוגדרת בסעיף 300(א) לחוק העונשין במילים הבאות: "הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם, דינו – מאסר עולם", והמאשימה טוענת כי בנסיבות שלפנינו יש להרשיע את הנאשם ביסוד נפשי של כוונה.

המושגים הללו מתבארים בסעיף 20(א) לחוק שמגדיר מהי מחשבה פלילית, וקובע כי אופיו של היסוד הנפשי במחשבה הפלילית משתנה בהתאם למידת רצונו של הנאשם להגיע לתוצאות הנובעות ממעשה העבירה. המחוקק מבחין בין שלושה סוגים של מחשבה פלילית, תוך פירוט המאפיינים הנפשיים

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

מבחינת הנאשם של כל אחד מהם, ומונה את הסוגים הללו מהחמור לקל: "כוונה - במטרה לגרום לאותן תוצאות...; אדישות - בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות; קלות דעת - בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצליח למנען".

הלכה פסוקה היא כי ביחס לקיומה של כוונה בהקשר זה, יש להוכיח גם שהנאשם צפה את האפשרות כי תתרחש התוצאה הקטלנית, וגם שהוא חפץ בהתקיימותה של אותה תוצאה. בשל הקושי להתחקות אחר נבכי נפשו של אדם ומחשבתו הסובייקטיבית באמצעות ראיות ישירות, פותחה בפסיקה חזקה עובדתית – ראייתית, הקרויה "חזקת הכוונה", לפיה חזקה על הנאשם כי הוא מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו (ע"פ 8667/10 ניג'ם נ' מדינת ישראל (27.12.2012)).

בפסיקה נקבעו כמה מבחני עזר מהם ניתן ללמוד הן על צפיית האפשרות להתרחשותה של התוצאה הקטלנית, והן על שאיפתו של מבצע העבירה כי תוצאה זו תתממש, הלכה ולמעשה, וכך נאמר בנושא זה בעניין אלחיאני:

[...] **נקבע בפסיקה, כי לאור הקושי הטבוע בהתחקות אחר נבכי נפשו של אדם, רשאי בית משפט זה להתבסס על מה שקרוי "חזקת הכוונה". על-פי חזקה זו, אדם מתכוון, על דרך הכלל, לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו. כאשר עסקינן בעבירת הרצח, גלומה בחזקת הכוונה ההנחה, לפיה מי שגרם למותו של אדם על-ידי מעשה, אשר על-פי טיבו מכוון לגרום לתוצאה קטלנית, גם נשא בליבו את הכוונה לגרום לתוצאה טבעית זו...**

בין היתר, יש ליתן את הדעת לאופן ביצוע ההמתה; לאמצעי ששימש לשם ביצועה; למיקום הפגיעה בקורבן; ולמספר הפגיעות בו... כך למשל, פגיעה באיזור חיוני בגופו של הקורבן עשויה להוות אינדיקציה לקיומה של החלטה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד... עוד נקבע, לא אחת, כי החלטה להמית יכולה להתגבש כתגובה ספונטנית ורגעית, ולא דווקא כפועל יוצא של מחשבה או תכנון מוקדמים [...] (ע"פ 437/13 אלחיאני נ' מדינת ישראל (24.8.2015) פס' 36).

לטענת ב"כ המאשימה, הנסיבות של המאבק האלים שהתפתח בין הנאשם ובין המנוח, ובמיוחד הנסיבות של ביצוע הדקירות, "שימוש בסכין לביצוע הדקירות, כמות הדקירות, מיקום הדקירות (חזה עליון מימין ובטן מימין) ועומקן, אף הוא מלמד על כוונה להמית" כלשונה בעמ' 55 לסיכומים. לעומת זאת, ב"כ הנאשם טען כי הפציעות בפלג הגוף העליון היו בחלק העליון של הכתף, ולא בחזה כפי שטענה ב"כ המאשימה, ופגיעה בחלק זה של הגוף, בשונה מפגיעה בחזה, אינה יכולה ללמד על כוונה להמית (עמ' 570 ש' 23 – 27).

הקביעה כי המנוח נדקר בחזה, מופיעה בחוות הדעת הפתולוגית ת/18, אשר בעמ' 8 נכתב כי מותו של המנוח "נגרם בעקבות שני פצעי דקירה בחזה ובבטן מימין", וגם מרבית העדים ציינו כי המנוח נדקר בחזה, כאשר הדקירה בחזה היא בעומק של כ-4 ס"מ עד החתך בווריד התת-בריחי; ואילו פצע

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

הדקירה בבטן הוא עמוק יותר, בעומק כולל של לפחות 7.5 ס"מ, מקום בו מצויים איברים פנימיים רבים שברי כי פגיעה בהם עשויה לגרום למוות, ואכן בענייננו נפגעו גם הכבד והכליה, ואובדן הדם הרב כתוצאה מהפגיעה באיברים, הללו היה אחד הגורמים למותו של המנוח.

נראה לי כי העובדה שהנאשם לא הסתפק בדקירה העמוקה שדקר את המנוח בבטנו תוך פגיעה חמורה באיברים פנימיים, אלא הניף את ידו האוחזת בסכין פעם נוספת לפלג גופו העליון של המנוח, מוכיחה כי הנאשם לא התכוון רק לחבול במנוח, אלא התכוון לגרום למותו, שהרי ברור לכל כי איברים חיוניים, ובכללם הלב והריאות וכלי הדם המובילים אליהם ומהם, נמצאים בפלג הגוף העליון, שבו החליט הנאשם בכוונת מכוון לדקור פעם נוספת את המנוח, את אותה דקירה שתרמה אף היא למותו של המנוח.

בהתאם למבחני העזר שנקבעו בפסיקה, ברור כי הצירוף של מספר הדקירות, עומקן של שתי הדקירות הראשונות, מיקומן, וביתר שאת המיקום של שתי הדקירות הנוספות בפלג הגוף העליון, מלמד על כוונתו של הנאשם לגרום למותו של המנוח, שהיא התוצאה הטבעית של הפגיעות החמורות שפגע הנאשם במנוח בקטטה ביניהם, שהחלה בתקיפתו של הנאשם את המנוח. מיותר לומר כי הנאשם בעדותו לא הצליח לסתור את החזקה, ואף שלל כי הוא גרם את הדקירות הללו בגופו של המנוח, וכאמור גרסתו הייתה גרסה כבושה, רצופה בשקרים והותירה רושם לא חיובי.

יתירה מכך, נראה כי ניתן ללמוד על כוונתו של הנאשם לפגוע פגיעה קטלנית במנוח, אף קודם לדקירות שדקר את המנוח, מעצם הפגיעה המכוונת שפגע במנוח במכוניתו, לאחר שעקב אחריו במשך דקות ארוכות. אדם שנוסע במכונית מרצדס, ומתנגש במכוון באופנוע שנוסע לפניו, צריך לקחת בחשבון את האפשרות שהפגיעה ברוכב האופנוע תהיה קטלנית. הדברים אמורים ביתר שאת בנסיבות שלפנינו, כאשר לאחר שהמנוח שרד את ההתנגשות והושלך לכביש בעקבות הפגיעה בו, הנאשם יצא ממכוניתו ובמקום להושיט עזרה למנוח, היכה אותו באכזריות בכל חלקי גופו, ולאחר מכן שלף סכין ודקר אותו בפלג גופו העליון, ודקירה נוספת עמוקה מאוד של 7.5 ס"מ באזור הבטן באיברים פנימיים. מדובר בהתנהגות שיש בה כדי ללמד על נחישותו של הנאשם לפגוע פגיעה קשה במנוח, שהלכה והסלימה, עד כדי דקירתו של המנוח, באמצעות חפץ חד שהיה בידיו, שתי דקירות קטלניות שגרמו למותו, ולכן מדובר בנסיבות שמלמדות על כוונתו של הנאשם ורצונו להשיג תוצאה זו.

נוכח כל האמור לעיל, אני סבור כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם דקר את המנוח מתוך כוונה לגרום למותו, ולכן אני מציע לחברותי להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בכוונה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, שיוחסה לו בכתב האישום.

העבירה של חבלה בכוונה מחמירה

סעיף 329(א)(2) בחלופה שמייחסת המאשימה לנאשם, קובע כהאי לישנא: "העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה... דינו – מאסר עשרים שנים: (2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין, באבן או בנשק מסוכן או פוגעני אחר".

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

כפי שציינה ב"כ המאשימה בסיכומיה, נקבע בפסיקה כי רכב הוא בבחינת נשק מסוכן או פוגעני אחר לעניין סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין (ראו ע"פ 1184/00 מחמיד נ' מדינת ישראל פ"ד נד(3) 159, 172 (29.6.2000) וכן דנ"פ 5156/00 מחמיד נ' מדינת ישראל (26.7.2000)).

היסוד העובדתי הנדרש בעבירה זו בהקשר של הנסיבות שלפנינו הוא הניסיון של הנאשם לפגוע שלא כדין במנוח באמצעות רכב שנכלל בהגדרה של נשק פוגעני אחר, ובמקרה דנן הנאשם לא רק ניסה אלא אף הצליח בכך, בהינתן הפגיעות הרבות שנגרמו למנוח כתוצאה מהדריסה, ומהמכות שספג מהנאשם במהלך המאבק ביניהם. אשר ליסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה זו, נקבע בפסיקה כי גם בעבירה זו ניתן להזדקק לחזקת הכוונה אשר לפיה אדם התכוון לתוצאות הנובעות באופן טבעי ממעשיו (ראו ע"פ 3052/10 זועבי נ' מדינת ישראל (5.9.2011) פס' 7-9). ברי כי אדם שפוגע בכוונה עם רכב ברוכב אופנוע מתכוון לגרום לו חבלה חמורה, נכות או מום, ולא למותר להזכיר את שקבענו לעיל בפרק על ההתנגשות, כי הנאשם התנגש בכוונת מכוון באופנוע שהמנוח רכב עליו. יתירה מכך, ניתן ללמוד על כוונה זו גם מהעובדה שלאחר ההתנגשות של הנאשם באופנוע של המנוח, הנאשם יצא מרכבו והיכה את המנוח באכזריות, וסופו של האירוע מעיד גם על הכוונה של הנאשם באותה התנגשות בתחילת האירוע.

למעלה מן הצורך אציין כי כתוצאה מהפגיעה של הנאשם באופנוע, המנוח הועף מהאופנוע ונחת תחילה על מכסה המנוע של הרכב של הנאשם, ומשם הושלך לכביש ונהדף מטרים אחדים על הכביש עד שנעצר. בעקבות זאת נגרמו למנוח פציעות שונות, כפי שנקבע בחוות הדעת הפתולוגית ת/18 שהובאה לעיל ביחס לפצעי השפשוף בגפיים התחתונות של המנוח, וכיוצא בזה נקבע בחוות הדעת המשלימה ת/18א, כי פצעי השפשוף שנמצאו בגפיים העליונות של המנוח יכולים להתיישב עם סימני מאבק, כפי שנראה בסרטון של מצלמת אבטחה שבה צפה ד"ר קריספין, וכפי שנטען בסעיף 16 לכתב האישום, שהנאשם הודה בו בסעיף 15 למענה לכתב האישום.

התוצאה היא אפוא כי בנסיבות שלפנינו, התקיימו בעניינו של הנאשם גם היסוד העובדתי וגם היסוד הנפשי הנדרשים להרשעה בעבירה זו, ולכן אציע לחברותיי להרשיע את הנאשם גם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, שיוחסה אף היא לנאשם בכתב האישום.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20-03-33007 מדינת ישראל נ' אלפסי(עציר)

1. סוף דבר

סיכומם של דברים, נוכח כל האמור לעיל, משבאתי לכלל מסקנה כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעל לכל ספק, כי הנאשם אכן ביצע את העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, אני מציע לחברותיי להרשיע את הנאשם בשתי העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום:

- א. עבירה של רצח בכוונה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין.
- ב. עבירה נוספת של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין.

אהרון משניות, שופט

סגנית הנשיאה השופטת יעל רז-לוי

אני מסכימה לאמור בחוות הדעת המפורטת והמנומקת ולמסקנות שאליהן הגיע חברי השופט משניות.

יעל רז-לוי, שופטת

השופטת גילת שלו:

אני מסכימה.

גילת שלו, שופטת

הוחלט אפוא פה אחד להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בכוונה, ובעבירה נוספת של חבלה בכוונה מחמירה, אשר יוחסו לו בכתב האישום, כפי שנקבע בחוות דעתו של השופט משניות. ניתנה היום, י"א תמוז תשפ"ב, 10 יולי 2022, במעמד הצדדים.

אהרון משניות, שופט

גילת שלו, שופטת

יעל רז-לוי, סגנית נשיאה
האב"ד